

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAST-MINUTE VOWS

Kim Lawrence

MODERN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Son Dakika Yeminleri

Kim Lawrence

Kurtarılmış hayvanları evlerine ve kalplerine kabul eden insanlar için
kalplerine kabul edenler, gerçek Mouse Cat ve onun tüylü arkadaşı Arthur,
çok tatlı bir köpek için. Ne yazık ki, bu kitabı bitirdiğimde ikisi de artık
benimle değildi
ama bana ilham kaynağı oldular.

ÖNSÖZ

İki yıl önce

Başı eğik, aceleyle sandalyenin üzerine bıraktığı ceketini özlemle düşünerek yürüyen Lizzie, bir su birikintisine bastı. Evlilikle birleşmek üzere olan iki ailenin tanışma yemeğinin düzenlendiği lüks otelin Lizzie'nin babası tarafından düzenlenmiş ve masrafları karşılanmıştı.

Gelin onun kızı değil yeğeni olduğu düşünülürse, bu cömert bir jestti. Deniz hukuku konusunda uzmanlaşmış başarılı bir şirketin başkanı olan babası bu jesti karşılayabilecek durumda olsa da, sık sık söylediği gibi, Deb kendi kızı olsaydı ondan daha fazla gurur duyamazdı.

Kendi kızı olan Lizzie ise, nadiren, hatta aslında hiç, ebeveyninden aynı türden övgü dolu yorumlar almıyordu. Bu durum, kuzeni, babasının en önemli müşterisi olan Aetos nakliye ailesine gelin olarak girerek zaten parlak olan altın çocuk tacını parlatmadan önce de durum böyleydi.

Babası bunu hiç açıkça söylememişti — o kötü bir adam değildi — ama Lizzie, onun için biraz hayal kırıklığı olduğunu biliyordu. Onun onayını kazanmaya çalışmayı bıraktığından beri aralarındaki ilişki aslında iyileşmişti ve Lizzie babasının bakış açısını anlayabiliyordu. Kuzeninin aksine, o profesyonel bir varlık değildi ve kimse onu dinamik olarak nitelendirmiyordu.

Odadaki insanlarla iletişim kurma konusunda ise, babası sık sık onun odada olduğunu unutturdu, bu durum Lizzie'ye çok uygundu, çünkü o ilgi odağı olmaktan hoşlanmazdı.

dikkatin odağı olmayı sevmiyordu.

Sessizce küfrederek,
soluk renkli süet topuklu ayakkabılarının su birikintisi nedeniyle zarar görmüş kısmına bakmamaya karar verdi — kıyafetinin tek iyi parçası buydu — ve

Üniformalı bir kapıcı elinde şemsiyeyle koşarak yaklaşırken moralini biraz düzeltti. Kapıcı, muhtemelen daha hak eden birine doğru aceleyle yanından geçince, yüzündeki yarı gülümseme kayboldu.

Suya batmış bir fare gibi görünmeyecek biri,
diye düşündü ve merdivenlerden aşağı koşan, büyük bir şemsiyeyi koçbaşı gibi kullanan bir çiftten kaçmak için kenara çekilirken, dudaklarını sıkı sıkı kapatıp stoik bir tavır takındı.

Onlar geçerken konuşmalarından bir parça kulağına ulaştı. "Neden endişelendiğini anlamıyorum..."

Bu sözler, destekleyici bir tonlama olmasa da, zihnini gelin adayıyla son konuşmasına geri götürdü. Deb'in sesinde destekleyici olarak yorumlanabilecek hiçbir şey yoktu, Lizzie kuzeninin nedimesi olmaktan gerçekten çok gergin olduğunu itiraf ettiğinde, sadece sıkılmış bir sinirlilik vardı.

"Neden endişelendiğini anlamıyorum. Kimse sana bakmayacak." Deb, Lizzie'nin yorumunu, nehir gibi pürüzsüz gümüş sarı saçlarını alışılmış bir hareketle savurarak, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırdı. Aynalar duvarında dalgalı etkiyi yakaladı. Aynalar, Lizzie'yi mantar rengi, kabarık kollu elbisesiyle de ortaya çıkardı — berbat görünüyordu, ama o, o renkte iyi görünecek kimse yoktu.

"Eğer koridorda yürürken düşersem, herkes bakacak," demişti Lizzie halının üzerine yığılmış olan sıkıcı kumaşı kaldırarak belirtmişti.

"Saçmalama. Etek ucu olacak ve topuklu ayakkabı giymeyeceksin."

"Giymiyor muyum?" Çıplak ayakla 1,57 metre boyunda olan Lizzie, bu bilgiye üzgün bir yüz ifadesiyle yanıt vermiş, sonra bu elbiseyle kimsenin bacaklarını görmeyeceğini hatırlamıştı. kuzeninki gibi süper model boyunda olmasa da oldukça iyi olduğunu hatırladı.

"Ve seni nedimem olarak istiyorum. Sen benim kardeşim gibisin." Deb dudaklarını bükerek Lizzie'nin yüzünün iki yanına da hava öpücüğü gönderdi. "Bunu herkes bilir."

Aslında, herkes bilmiyordu. Sadece Lizzie'nin babası biliyordu.

Lizzie bazen babasının onların gerçekten kardeş gibi olduklarına inandığını mı, yoksa Deb'in onun gizli bir şekilde özlediği türden bir kız olduğu için bunu dilediğini mi merak ederdi.

Lizzie'nin annesinin erken ölümünden kısa bir süre sonra, tek ebeveynli bir ailenin karşılaştığı ikileme mükemmel bir çözüm öneren kişi babası olmuştu.

ölümünden kısa bir süre sonra, Deb'in annesinin modellik kariyeri yeniden canlanmıştı. Deb, küresel bir kozmetik markasının yüzü olmuş, tanınırlığı artmış ve onu dünyanın egzotik yerlerine götürecek fırsatlar sunmuştu.

"Deb bizimle kalabilir... Lizzie'ye arkadaşlık eder."

Bu düzenleme, yaşları benzer olan iki kızın neredeyse birlikte büyümelerine neden oldu ve Deb'in göz alıcı annesi evdeyken Lizzie sık sık onların

.
Zıt kutuplar birbirini çeker derler ama Lizzie ve kuzeninin durumunda bu pek geçerli değildi. Bu yüzden Lizzie, kuzeninin dikkat çekmeye çalışan bir grup nedimeyle kendi gölgesinde kalmasını istemediğini açıklamasının ardından nedime olmayı teklif edildiğinde şaşırılmış, ancak gururlanmam kuzeninin, dikkat çekmek isteyen ve onu gölgede bırakmaya çalışan bir grup nedime istemediğini açıklamasının ardından, nedime olması istenmesine şaşırılmış, ancak gururlanmamıştı.

Lizzie teşekkür ederek reddetti ve bu rol için uygun olmadığını açıkladı.

Deb, Lizzie'nin nedimesi olmayacağına çok üzülerek, gözyaşları içinde amcasının yanına gitti.

Babası hayal kırıklığına uğramıştı.

Deb, makyajını bozmadan ağlayarak dramatik bir şekilde kalbi kırık olmaya devam etti.

Lizzie'nin ne şansı vardı ki? Baskıya direnebilirdi ama ne anlamı olacaktı? Deb'in istediği şeyi elde edeceğini bildiği için, özellikle de geçmişte Lizzie'nin istediği bir şeyse, zarif bir şekilde yenilgiyi kabul etmek daha iyiydi.

Kuzeni çok rekabetçiydi.

Deb'in yıllar boyunca istediği şeyler arasında, Lizzie'nin kendini aşık olduğunu hayal ettiği özel erkek arkadaş da vardı.

o kadar aşıktı ve onun doğru kişi olduğuna o kadar emindi ki, onu babasıyla tanıştırmak için eve getirmişti.

Büyük bir hataydı.

Deb'in Lizzie'nin varlığını unutturması için birkaç kez dudak bükmesi ve başını sallaması yeterli olmuştu. Lizzie, akşam yemeğinde kuzeni ile erkek arkadaşının flört etmesini sadece şakacı bir davranış olarak görmezden gelmişti. Ama erkek arkadaşının tuvaletten dönerken yolunu kaybettiğini düşünerek onu aramaya çıktığında, erkek arkadaşının tuvalet zemininde kuzeniyle çok samimi bir şekilde vakit geçirdiğini görmek, olumlu bir yorum yapmak imkansızdı.

Şimdi bu konuda neredeyse gülebilirdi.

En azından, erken ve çok önemli bir ders ona, birini sevmenin ona seni incitme gücü verdiğini öğretmişti. Lizzie incinmekten hoşlanmıyordu, bu yüzden kesinlikle hoşlanmadı.

yumuşak, şok edici bir hışırtı ile ciğerlerinden nefesinin kes

Çarpışma onu geriye doğru adım attırdı ve kaçınılmaz olarak bir sonraki basamağa çarpma

dengeyi yeniden kazanmaya çalışırken kollarını çizgi film karakterleri gibi çılgınca salladı. Ama büyük bir el onun

ön kolunu kavradı ve onu basamağa geri çekmeye çalışırken

Aynı anda Lizzie elini uzattı, eli parmaklarının arasından kayan kumaşı kavradı.

Bir saniye sonra dengesi yeniden sağlandı ve elini çok daha büyük bir el ve sert, sıcak bir erkek göğsü arasında buldu. Yabancı kalp atışlarını hissedebiliyordu ve bu tuhaf yakınlık anında kendi kalp atışlarının da tepki verdiğini, yavaşladığını hissetti. ve aynı zamanda hızlanmak, ki bunun imkansız olduğunu biliyordu.

"Yürümeye dikkat et!"

Kadife gibi, derin, karanlık ve keskin bir ses tonu kısa ve sabırsız bir tavır vurgulayan ses, onu tuhaf baş dönmesi anından kurtardı.

Lizzie başını salladı, sesindeki sabırsızlık içgüdüsel özrünü duraklattı. Her şey için özür dileme eğilimi

, hava durumundan ayak parmaklarına basan birine kadar her şey için özür dileme eğilimi, kırmaya çalıştığı bir alışkanlıktı.

Çenesini kaldırıp yukarı baktı, uzun bir mesafe olduğu ortaya çıktı.

Bir yandan bu yüze aşınaydı — son birkaç yılı ıssız bir adada geçirmemişse aşına olmaması imkansızdı — ama şu anda olduğu gibi "yakından ve kişisel" bir şekilde aşına değildi, yakın tıraşlı çenesindeki, sakalların çıkacağı yeri belirleyen soluk koyu gölgeyi görebilecek kadar yakındı.

Onun ham erkekliğinin kişisel güç alanını rahatsız edici bir şekilde fark edecek kadar yakındı ve her bir mükemmel gözeneklerinden yayılan, ezici derecede dünyevi, şehvetli niteliğin ayak parmaklarının kıvrılmasına kadar farkındaydı.

Gerçek hayatta onunla ilgili her şey daha fazlaydı, dramatik yontulmuş yüz hatlarının simetrisi, kare çene, kartal burnu ve keskin, hedonist elmacık kemikleri, kalın, hafifçe eğimli abanoz kaşların altında, absürt derecede uzun kirpiklerle çevrili ağır göz kapakları ve binlerce fanteziyi beslediği iddia edilen, keskin hatlı, cinsel çekiciliği olan ağzına kadar.

Zeytin rengi teninin sağlıklı parlaklığını gördüğünde Lizzie, bu abartılı iddiaya artık şüpheyle yaklaşıyordu.

Adonis, göğsüne bastırılmış küçük eli bırakmak için hissettiği garip isteksizliği ya da kendisine dönük yüzü incelerken parmaklarını açmak için bilinçli bir çaba sarf etmesi gerektiğini analiz etmek için duraksamadı.

Güzel bir yüz değildi, ama kalp şeklindeydi ve cildi şaşırtıcı bir berraklığa sahipti, bu berraklık, yuvarlak, pürüzsüz yanaklarına ve küçük burnunun köprüsüne serpiştirilmiş çillerle daha da vurgulanıyordu. yuvarlak, pürüzsüz yanakları ve küçük burnunun köprüsüne serpiştirilmiş çiller tarafından vurgulanıyordu. Kedi gözleri, şaşırtıcı gök mavisi rengiyle, geniş ağzı gibi çok büyüktü, yastık gibi dolgun dudakları neredeyse ahlaksızca şehvetliydi.

Sanki zihnini uyuşturan bir şehvet duvarına çarpmış gibi hissetti. Temel ve ham bir şey—o yüzdeki bir şey onda bir açlık uyandırdı. Gözleri aşağıya doğru kayarken, bakışları kadının karnını kaplayan dalgalanan kumaşa takıldı ve bir an için gerçeklikle yüzleşti: kadın hamileydi.

"İyi misin? Bu durumda daha dikkatli olmalısın."

Kadın, gezegendeki en seksi erkek olarak adlandırılan adamın yüzüne bakmadığını fark etti.

"Benim durumumda mı?" diye başladı, ses tonu belirsizdi, onu o noktaya zincirleyen garip ataletten kurtulmaya çalışıyordu.

Adamın göğüslerine bakmadığını fark edince içinden ona bir artı puan verdi. Çoğu erkek, bir kadının göğüslerinin büyüklüğünü cinselliği ve ulaşılabilirliği ile eş tutardı, ama onunki... küçük değildi — bakışları, rüzgarda elbisesinin şiştiği belinin alt kısmına sabitlenmişti.

Kaşlarını çatarak bakışları tekrar kızın yüzüne döndü ve öğüt vermeye devam etti. "Senin durumunda daha dikkatli olmalısın."

Kafasındaki karışıklık yerini dehşet verici bir anlayışa bıraktı. Acaba o...? Onun hamile olduğunu mu düşünüyordu? Utanç kızın içini kızgın bir akıntı gibi kapladı.

Yüzünün renginin değişmesi onu endişelendirdi. Hamile bir kadının ayaklarının dibinde bayılmasını hiç istemiyordu. "İyi misin? Oturmak ister misin?"

Adam ona dokunmaya çalışmasa da, kadın eliyle onu uzaklaştırır gibi bir hareket yaptı. "Ben kendime dikkat ederim!" diye bağırdı, burun delikleri genişleyerek. "Bu hoşuma gitti! Bana çarptın. En nefret ettiğim şey, herkesin kendilerine yol vermesi gerektiğini düşünen insanlar... erkekler..."

Bunu yapmayanları ezmekten mutluluk duyar! Ve "Benim kim olduğumu bilmiyor musun?" deme. Çünkü biliyorum ve umurumda değil.

Sürpriz bir şekilde, saldırıya hemen tepki vermedi, çünkü saldırı tamamen beklenmedik, küçücük bir kaynaktan gelmişti. Onun ateşli patlamasının ardından gelen kısa bir sessizlik sırasında, adam kadının masmavi gözlerinde yanan öfkeyi ve evet, hor görmeyi okudu.

"Niyetim yoktu. Ama bilmek iyi oldu."

Onun yumuşak yanıtındaki alaycılık ve samimiyetsizlik kadının dişlerini ağrıtıyordu.

"Ama aslında sen bana çarptın." Onun patlamasının dengesiz bir kişilikten mi yoksa hamilelik hormonlarından mı kaynaklandığını bilmiyordu, ama ona biraz müsamaha gösterme isteği sınırlıydı. Normalde böyle konuşulmasına asla tahammül etmezdi.

"Bunu tartışabiliriz," diye küçümseyerek cevap verdi, "ama yapacak daha iyi işlerim var."

Kadının uzaklaşmasını izledi, zengin kestane kahverengi saçlarının bir kısmı ensesinde bir topuz halinde toplanmış, şimdi çözülerek aşağıya düşüyordu.

Kabus gibi bir elbisenin arkası. Agresif küçük cadalog, giysilerle bebek karnını sergileme ve büyüyen karnını övme gibi güncel trendi açıkça takip etmemişti.

Hamile... Buna inanmıyorum, diye düşündü, altın yaldızlı giriş holüne adım atarken öfkeyle.

"Ve aslında ona acımıştım. Neredeyse," diye mırıldandı.

Bu sempatiyi uyandıran konuşma, birkaç derin nefes alıp sakinleşmeye çalışırken ve kendine sakin olmasını söylerken kafasında tekrar kafasında tekrarlandı. Derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştı.

Deb, ona parlak bir derginin içeriğini zorla okutmuş, onun ve müstakbel kocasının fotoğraflarının altındaki tüm başlıkları okumuş ve Aetos adı sayesinde ona bedava ürünler vermek için birbirleriyle yarışan giydiği kıyafetleri anlatmış, Aetos ismi sayesinde ona bedava ürünler vermek için birbirleriyle yarışan tasarımcıların isimlerini saymıştı.

Lizzie sözleri kulak ardı etmişti.

"Yeni kuaförden endişeleniyordum... ama çok tavsiye edilmişti."

"Saçın çok güzel görünüyor," demişti Lizzie.

"Adonis, ona biraz daha açık bir renk denemeyi düşündüğünü sorduğumda şaka yaptığımı sandı."

"O çok yakışıklı," demişti Lizzie, sayfadan ona bakan, karamsar, düşünceli ve inanılmaz derecede yakışıklı adama bakarak.

O zamanlar kimse o kadar yakışıklı olamaz, bu ışıktandırma ve birkaç akıllı filtre sayesinde böyle görünüyor demiştim. Artık öyle olmadığını biliyorum.

Deb'in cevabı kafasında yankılanırken, artık ona acımaya pek de meyilli değildi.

"Yakışıklı mı? Tabii ki çirkin bir adamla evlenmem."

Ne kadar zengin olursa olsun. Luke veya Stephan kadar yakışıklı değil, eğlenmek için güzel çocuklar ama gerçekten kalıcı değil.

Lizzie bunun şaka olmadığını anlaması birkaç saniye sürmüştü.

Kuzeni, evleneceği adamı, sarı saçları ve turuncuya yakın bronz teniyle, kuzeninin klonları olan ikiliyle gerçekten olumsuz

sarı çizgili saçları ve turuncuya yakın bronz tenleri olan, kuzeninin çıktığı klon ikilisiyle

Aslında, isimlerle doğru yüzleri eşleştirmemiş olabilirdi — Lizzie'nin hatırlayamadığı birkaç kişi daha vardı hatırlayamadığı birkaç kişi daha vardı. Sadece babası ve teyzesinin Deb'in dışarı çıkmasından memnun olduklarını hatırlıyordu. Lizzie, onların onayının, kuzeninin yirmili yaşlarının başında ilişkiye girdiği isimsiz evli adamla bağlantılıydı.

"Onun zengin olduğunu biliyorum, ama onun parasına ihtiyacın yok. Aşık değilsen onunla evlenmek zorunda değilsin."

"Bazen çok çocukça davranıyorsun, Lizzie. Tabii ki onunla evlenmek istiyorum, o Adonis Aetos. Beni mükemmel buluyor, önemli olan da bu.

Herkes onu istiyordu ama ben onu elde ettim."

Güzel ama sığ kuzeninin bakış açısına göre, asıl önemli olan buydu, bu yüzden Lizzie

Şimdi, onunla tanıştıktan sonra, birbirlerini hak ettiklerini düşünüyordu.

Lizzie, büyük, yaldızlı bir aynanın önünden geçerken, kalbi hâlâ yüksek, kaba Yunanlıyla karşılaşmasının ardından hala çarpıyordu, kendini gördü.

Öfkesi dehşete dönüştü. Hardal sarısı ipek elbisesiyle, havalanmak üzere olan şişirilmiş bir balon gibi görüldüğüne karar verdi.

sezonun rengi olduğunu güvenilir bir kaynaktan öğrenmişti. Kesim, göğüslerini düzleştiren ve aynı zamanda mümkünse daha da büyük gösteren, özenle işlenmiş bir korseye düşüyordu!

Suçlu olan sadece kendisiydi. Kendisi, mükemmel bakımlı, sıska satış asistanına inanmayı seçmişti.

Omuz silkti, mizah duygusu onu kurtardı. Altı üstü bir elbiseydi. Yansıtıcı yüzeylerden uzak durursa, moda polisi tarafından tutuklanmadığı sürece bu geceyi atlatabilirdi.

Önem verdiği konularda Lizzie kendini savunabilirdi ve savunurdu, ama giysiler söz konusu olduğunda pek umursamıyordu

ve bu elbiseyi giyebilmek için mücadele ederken, reddedilen ama güvenli siyah ve kahverengi -tesadüfen daha ucuz- elbiselerden oluşan bir yığının içinde beline kadar batmıştı.

Aslında iki tane vardı, ama çok fazla gibi gelmişti ve Lizzie, satış elemanının koyu renklerin iri kadınları gerçekten zayıf göstermediğine dair iddiasını tartışabilirdi, ama o noktada yaşama isteğini kaybetmişti. Buna ek olarak, yeni illüstratörle yeni illüstratörle olan toplantısına geç kalmıştı, bu yüzden en az dirençli yolu seçti çalışmaya karar verdi, çünkü kimsenin ona bakmayacağını düşünüyordu. Bu, Deb'in gecesi idi.

Ama elbette bakacaklardı ve tüm yanlış nedenlerden dolayı. Çenesini kaldırdı, zoraki bir gülümseme takındı ve şöyle düşündü: "*Cesur ol, yarın bu korkunç fırfırlı elbise bir hayır kurumuna bağışlanacak.*" Ve bu, onun en kötü moda hatası da değildi. Halter yakalı bikinisi plaj voleybolu oynarken

Tatilin geri kalanını kaftan giyerek geçirirken, "arkadaşları" - uçakta, sadece villa sayısını tamamlamak ve maliyeti düşürmek için davet edildiğini öğrenmişti - düz karınlarını ve dik göğüslerini neredeyse hiç örtmeyen bikini üstleriyle gösteriş yapıyordu.

Bu, onun en pahalı hatası olarak değerlendirilebilirdi, ama sonra, cömert olmaktan çok öfkeli olan babası ödemeyi yaptı, çünkü, onun dediği gibi, Aetos ailesinin onun kiralık hizmetçi olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Aslında, Lizzie isteseydi kendi pahalı kıyafetlerini alabilirdi. Babası, onun 'küçük hobisi'nin para kazandırdığının farkına varmamıştı.

İlk kendi yayınladığı *kitabı olan The Feline Feminist*, yirmili yaşlarındaki bir kadının komik romantik felaketlerini kahramanın kedisinin bakış açısından anlatan bir hikayeydi ve bir gecede büyük başarı elde ettiğinde Lizzie herkes kadar şaşırılmıştı.

Artık seride dört kitap vardı, bir yayıncısı, bir ajansı, her şeyi vardı ve babası, uygun bir hobisi olduğu için mutlu olduğunu söylerken, ona günlük işinde aptalca bir şey yapmamasını tavsiye etmişti.

Kapı açıldığında, zevkli makyaj masaları ve aynalardan oluşan bir sıra gördü ve yolunu değiştirdi. Yağmurun yüzüne ve saçlarına verdiği zararı onarmak için birkaç dakika harcamak iyi olacaktı.

Aynanın önünde durarak, kare omuzlarını devasa gösteren fırfırları düzeltti ve derin bir nefes aldı, Deb'in sözlerini hatırlayarak, kimsenin ona bakmayacağını kendine hatırlattı.

Gerçekte, 1,80 metre boyunda bir süper model olabilirdi, 1,57 metre boyunda olsaydı bile, Deb odadayken yine de ona bakmazlardı. Kuzeni, diğer tüm kadınları görünmez kılan, tanımlanamaz bir şeye sahipti

Diğer tüm kadınları görünmez kılan, tanımlanamaz bir özelliğe sahipti.

Deb parıldıyordu.

Lizzie, iki ailenin şampanya kadehleri ile samimi bir şekilde sohbet ediyordu.

Lizzie köpüklü su içip duvara yapıştı, floklu duvar kağıdına karışarak, akşamdan ne kadar berbat bir şey bekleyebileceğini değerlendirmek için yeterince uzun süre orada kaldı. Birkaç kadın havadar kıyafetler giymişti, biri hatta Lizzie ile aynı rengi giyiyordu, ama benzerlikleri bununla sınırlıydı.

Korkunç monitörünün kırmızı bölgesindeydi.

Odanın diğer tarafında Deb, Lizzie'ye zaferle bir milyon dolar değerinde olduğunu söylediği kolyeyi takıyordu.

kuğu gibi boynunda parıldıyordu ve parmağındaki aynı derecede ağır elmas yüzükle uyumluydu.

O gerçekten rüyasını yaşıyordu, ya da en azından kendi rüyasını. Dünyadaki tüm elmaslar bile Lizzie'nin paparazzilerden kaçarak tabloid gazetelerinin malzemesi olarak bir hayat sürmesini sağlayamazdı.

Hiçbir erkek, özellikle de odanın diğer ucunda yürüyen ve tüm bakışları üzerine çeken adam, buna değmezdi. Lizzie, uzun boylu figürün Deb'e doğru kıvrımlı bir zarafetle ilerleyişini izledi ve bu, Lizzie'ye çok bakımlı ve aşırı derecede yakışıklı bir kelebeğin alevlere doğru uçuşunu düşündürdü.

Hareketleri, "avını takip eden bir orman kedisi" gibi büyüleyiciydi. İzlemek istemiyordunuz, ama izlemekten kendinizi alamıyordunuz!

Deb'e bakmayan insanlar, Lizzie gibi, onun müstakbel kocası, Yunan nakliye servetinin varisi Adonis Aetos'u izliyorlardı

, geniş bronz alnından geriye doğru taranmış, kendine özgü dul tepe şekilli koyu saçları vardı.

Oymalı yüz hatları mükemmel olarak nitelendiriliyordu, yüksek ve keskin elmacık kemikleri, simetrik hatları ve çukurları onu kadınsı gösterebilirdi, özellikle de

ama öyle değildi. O, saf, ham bir erkeklikti.

O, Deb'in hamile olduğunu düşünmeden önce, o gözlere bakarken hissettiği heyecanı hatırlayınca midesi bulandı.

Kuzeni güzel başını yana eğip yanağına öpücük almak için eğilirken, sahiplenici bir kolun Deb'in belini kavradığını izledi. Adam, Deb'in gümüş gibi kahkahasını çınlatan bir şey mırıldandı.

"Lizzie, tuvalete gitmem lazım."

Lizzie irkildi ve elbisesini inceleyen vaftiz annesini selamlamak için zoraki bir gülümseme takındı.

"Sevgili annenizin giyim zevki çok iyiydi," diye hayıflanarak söyledi.

Yaşlı akrabasından acımasız bir dürüstlük bekleyen Lizzie, gülümsemeye devam etti.

"Tualete gitmem lazım. Benimle gel," dedi vaftiz annesi emir verircesine. "Saçına bir şeyler yapman iyi olur."

On dakika sonra Lizzie, şampanya resepsiyonuna geri döndü. Şamdanlarla aydınlatılmış alana açılan kemerlerden birinden içeri girdiğinde saçları, çıktığı zamanki haliyle neredeyse aynıydı.

Birden durdu. Birkaç metre önünde kuzeni ve Adonis Aetos duruyordu. Onun varlığından habersizdiler.

Kafasında, öne çıkıp kendini gösteren, soğukkanlı, sakın, elini uzatan bir görüntü canlandı.

Görüntü olduğu yerde kaldı. Daha iyi bir seçenek, sessizce geri çekilmekti, bu korkakça bir geri çekilme değil, daha çok enerjisini korumak içindi. Bu gece bir dayanıklılık yarışı olacaktı.

Adonis'in derin ve kendine özgü sesi ona ulaşmadan önce kaçma planını uygulamaya koymamıştı.

"Kuzenin, nedimen olarak davet ettiğin kişi mi?" "Zavallı Lizzie.

Biz daha çok kardeş gibiyiz."

"Aile şirketinde seninle birlikte mi çalışıyor?" Lizzie, onun aynı rahat ve kayıtsız ses tonuyla sorduğunu duydu.

"Tanrım, hayır, sevgili amcam denedi, Tanrı onu korusun. Ona tüm fırsatları verdi."

tüm fırsatları verdi." Lizzie'nin yumruklarını sıkmasına neden olan teatral bir iç çekiş yaptı.

dişlerini sıkarak, tırnaklarını avucuna batırdı. "Ama bazı insanların nasıl olduğunu bilirsin, dayanma gücü yoktur. O sadece bir hafta dayandı." Bir başka iç çekiş. "Ama bu küçük fare gibi insanlar bazen böyledir, motivasyonları yoktur. Cidden, kendi gölgesinden bile korkuyor. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama..."

Ama yine de söyleyeceksin, diye düşündü Lizzie.

"Korkarım o tipik zengin kızlardan biri. Babası tüm masraflarını, kirasını, her şeyi ödüyor. Sanırım gönüllü bir tür Oh, çok çekingen ve görünüşe göre yazar olmayı hayal ediyor. Hepimiz öyle değil miyiz, canım?"

"Utangaç mı?"

Lizzie, durduğu yerden, onun koyu renk kaşlarının, hakim burnunun üzerinde düz bir çizgi oluşturduğunu görebiliyordu.

"Doğru kadını buldum mu, sarı çadırdaki minik olanı mı?"

Deb bu tanıma gülerek karşılık verdi. "Ah, evet, elbise. Lizzie ve moda pek dost sayılmazlar. O çadırları tercih eder. Genellikle siyah olurlar, ya da çok neşeli olduğu zamanlarda lacivert veya kahverengi.

Onu en iyi halini ortaya koymasına için cesaretlendirmeye çalıştım."

"Onu sevdiğini anlıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, hamile bir kadını nedimen olarak seçmek iyi bir fikir mi sence? Kilisede doğum yapabilir."

Deb'in neşesiz, acımasız kahkahası Lizzie'yi irkiltti. Hardal rengi sıkı kumaşın altında öfkeyle nefes alırken şişti. "O hamile değil, canım. O sadece... nasıl söyleyeyim

nazıkçe nasıl söylesem..." diye mırıldandı ve uzanıp onun zayıf yanağını okşadı. "Tık naz mı?"

Adonis, Deb'in uzun süren öpücüğünden kurtulduğunda, onun omzunun üzerinden baktı ve kendini, farenin parlak yakıcı mavi bakışlarına bakarken buldu kendini.

Bakışlar öldürebilseydi, şu anda yerde taş gibi soğuk ve ölü yatıyor olurdu, hayati organlarında bir farenin pençeleriyle.

Eğer bu bir dramanın sahnesi olsaydı, kadın Cinderella'nın dönüşümünü yaşar, on kilo verip filmin ortasında geri dönerek, onu aşağılayan adama, ona umutsuzca aşık olarak intikamını alırdı. Tabii ki, onu reddederdi ve o da yıkılmış bir adam olarak sürünerek uzaklaşırdı.

Hayalinde kurduğu zafer, gerçeklik ortaya çıkınca parçalandı. Bu bir drama değildi. Bu gerçek hayattı ve o, masallara inanan bir genç kız değildi.

Çoğu insandan daha uzun süre masallara inanmıştı; ilk sütyenini almaya gittiği gün bile, geç gelişen bir kız olarak uzun zamandır beklediği bu olayda hala masallara inanıyordu.

Kuzeninin gittiği güzel dantelli sütyenlerin sıralarını gördüğünde hissettiği heyecanlı duyguyu hatırlıyordu.

Ama teyzesi onu renkli rafların önünden geçerek, renkli ve dantelli olmayan başka bir rafa götürmüş ve Lizzie'ye, göğüslerini bir beden küçülteceğini söyleyerek, minimizer sütyenleri olduğunu açıklamıştı.

Gerçek dünyada, kısmen grafiklere göre açıklanamayan bir şekilde fazla kilolu olmadığı için, kısmen de kısmen de yemekten hoşlandığı için. Mutlu çiftte sırtını döndü ve bir kanepe kabul etti.

BİRİNCİ BÖLÜM

ADONIS duştan çıktı ve başını sallayarak, parmaklarını ıslak abanoz saçlarının damlayan tellerinin arasından geçirdi. Buharla buğulanmış aynaya hızlıca baktı ve saçlarını kestirme zamanının geldiğini anladı —dalgalar boynunda ıslak bir şekilde kıvrılıyordu ve bu onu rahatsız ediyordu.

Hızla kurulanıp bir çift boxer giydi ve telefonu çaldığında tıraş bıçağını almaya uzanıyordu. Arayanın kim olduğunu gördü ve telefonu açtı, duyusal bir şekilde şekillendirilmiş dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Tatilde öğleden önce kalkmazsın sanıyordum, Jack."

"Hedonist olduğum yanılsamasını sürdürmek zor bir iş." İşkolik avukatın abartılı esnemesi eşliğinde arkadaşının gevşek cevabı, Adonis'in yüzünde ironik bir gülümseme oluşturdu. "En iyi arkadaşın, belki de tek arkadaşın olarak..."

En iyi arkadaşın, belki de tek arkadaşın olarak..."

"Teşekkürler," diye kuru bir şekilde sözünü kesti.

"Senin demirden güvenlik çemberini aşmak için çok kararlı bir insan olmak gerekir

ve tabii ki güven sorunlarını aşmak için çok kararlı bir kişi olmak gerekir. Herkesin bir amacı yoktur, biliyorsun."

Adonis homurdandı ve "Hayır, ama çoğu insanın var" diye düşündü.

"Ama aramamın asıl nedenine dönelim—tabii ki seni tebrik etmek içindi. En son öğrenen ben olduğum için biraz kırıldım." Hafif alaycı yanıtında hafif alaycı yanıtında duyulabilir bir soru işareti vardı.

Adonis boynuna bir havlu doladı ve penthouse dairesinin cam duvarına doğru yürüdü, çenesinin üzerindeki koyu renkli sakalları eliyle okşarken, masasındaki dizüstü bilgisayarın ekranındaki rakamlardan "Ne hakkında son öğrenen?" Koyu renkli kaşları çatıldı.

"Neyi en son öğrenen?" Koyu kaşları çatıldı. Son bir aydır üzerinde çalıştığı anlaşma hakkında birisi bilgi sızdırmış mıydı?

"Evlilik planların hakkında mı? Bir tarih belirledin mi?"

"Evlilik planların hakkında. Tarih belirledin mi?" Adonis'in gözleri kısıldı. Şaka onu pek eğlendirmemişti, Özellikle de bu tarihin önemi düşünülduğünde.

İki yıl önce bugün, güzel geliniyle evlilik yemini etmeleri gerekiyordu.

Deb çok güzeldi, diye düşündü, yüzünün görüntüsü gerçek bir hüznün dalgasıyla birlikte zihninde canlanıyordu. önünde koca bir hayat vardı. Her şeye sahipti, ona da.

İronik, alaycı bir gülümseme hareketli dudaklarının köşelerini yukarı çekti. Güzel Deb onu aptal yerine koymuştu, bu gerçeği onun ölümünden sonra, helikopter pilotuyla birlikte pilotla birlikte enkazda üçüncü bir ceset bulunmuştu.

Zengin ya da nüfuzlu olmayan, evli bir adam olarak tanımlanan bu kişi evli bir adamdı ve Deb'in uzun süredir sevgilisi olduğu ortaya çıktı. Bu gerçek genel bilgi değildi, ancak büyükbabasının bu küçük sırrı nasıl sakladığını bilmiyordu. Çok fazla iyilik yapmış olmalıydı, bu da dünyanın Adonis'in bir aptal olduğunu bilmediği anlamına geliyordu. Ama o biliyordu.

Oynandığını fark ettiğinde gururu büyük bir darbe almıştı.

Onun yanılmaz olduğuna dair söylentilerin, alaycı bir yüz ifadesiyle kabul ettiği üzere, aşırı abartılmış olduğunu anladı.

Onun sadık kalacağından emin olması, gülünç ötesi bir durumdu. Daha da rahatsız edici olanı, kibirinden dolayı, çok medeni bir anlaşma yaptıklarında onun sözünü bu kadar kolay kabul etmesiydi. çok medeni bir anlaşma yaptıklarında onun sözünü bu kadar kolay kabul etmiş olması daha da rahatsız ediciydi. Geriye dönüp bakıldığında, bu geri dönüşü olmayan bir aptallık gibi görünüyordu.

Deb, üzerinde anlaştıkları tek çocuğu gerçekten doğurmuş olsaydı , ki bu hiç de kesin değildi, o çocuğun onun çocuğu olacağı konusunda büyük şüpheler vardı.

Ama bu teorikti. Karısı yoktu, çocuğu yoktu, utanç verici bir boşanma bile yoktu. Onun güzelliğinden çok,

kendisi için mükemmel gelini bulduğuna tamamen ikna olmuş olmasıydı: güzel, hırslı, azimli, yapışkan olmayan ve en önemlisi ona aşık. Bu gerçeği, evlilik fikrini ilk ortaya attığında kabul etmişti.

O dürüst davranmış, ona aşık olmadığını söylemiş ve o da bunun sorun olmadığını söyleyince içgüdülerinin doğru olduğunu anlamıştı.

İşler yolunda gitmezse boşanma ihtimalinden korkarak geri çekilmemişti ve o da kendine

Birçok insan için evlilik, birlikte yaşamak ve çocuk yetiştirmek anlamına geliyordu. Adonis için birlikte yaşamak son derece gerçekçi değildi, ama çocuklar?

Mutlu bir şekilde bekar kalabilirdi, ancak büyükbabasının gençlik yıllarında üzerindeki etkisi, Aetos mirasını ve aile adını devam ettirecek bir varis sağlamakla yükümlü olduğunu tam olarak bilmesini sağlamıştı. Elbette, evlilik dışı bir çocuk sahibi olmak mümkündü, ancak yasal olarak evlilik sözleşmesinin babanın haklarını çok daha güvenli hale getirdiği bir gerçektir.

Hiçbir zaman ruh ikizi olduğunu düşünen bir kadın aramamıştı; Adonis'in hayatında en son istediği şey, sadık ebeveynlerinin paylaştığı türden bir aşktı.

Onun zihninde, bu tür romantik aşk, bir ortaklıktan çok bir takıntıya benziyordu, karşılıklı takıntı duygusal fırtınalı kavgalara ve aynı derecede duygusal barışmalara yol açan karşılıklı bir takıntıydı. Çocukken asla rahatlamamayı öğrenmişti. En huzurlu anlar aniden, sınır tanımayan acımasız bir savaşa dönüşebilirdi.

Ve o da bu savaşın ortasında kalmıştı. En eski anılarından bazıları, o anki kavgalarında bir tarafı tutması istenmesiydi. O, onların varlığını unuttukları zamanları çok daha fazla tercih ediyordu varlığını unuttukları zamanları çok daha fazla tercih ediyordu.

Yedi yaşında yatılı okula gönderildiğinde çok sevinmişti, çünkü ona göre bir avantajı vardı: ilk haftaları anne babasını özlediği için ağlayarak geçirmemişti. Okula başlamadan önceki haftalarda Adonis, anne babasından çok otel personelini görmüştü, ancak okulun yemeklerinin, anne babasının tercih ettiği beş yıldızlı otellerin oda servisi standartlarına ulaşmadığını fark etmişti

ve gençlik hayatının büyük bir bölümünü bu otellerde geçirmişti.

Otelleri okulla değiştirdikten sonra, dedesi ve geniş ailesinin yanına gönderilmiş

büyükbabasına ve geniş ailesine bırakılmış, tatillerini ailenin özel

adasında geçirmişti, bu da tüm taraflar için uygun bir durumdu.

Ebeveynleri, moda olan bir mekanlardan diğerine geçerek

aşık insanlardı, o ise adada özgürce koşuştururken, bir Aetos olmanın getirdiği sorumlulukları ve asla hafife almaması gereken ayrıcalıkları öğrendi.

Güzel şeylere veya insanlara karşı bir şeyleri yoktu. Güzel olanın cazibesini görebiliyordu... Deb'in zarif yüzü aklına geldi.

kafa. Şimdi, onun dürüstlüğüne kendi dürüstlüğüyle karşılık verip, onunla evli olmanın statüsünden ve,

dürüstlüğüne karşılık kendi dürüstlüğüyle karşılık verip, onunla evlenerek statüden ve emin olduğu üzere seksten de keyif alacağını açıkça itiraf ettiğinde etkilenmişti.

"Ve bu konuda... Seksin harika olacağından eminim, ama bunun bir sözleşme durumu olduğunu düşünürsek, mürekkep kuruyana kadar beklemeyi tercih ederim?"

Bu fikir hoşuna gitmemişti, onun için bile kadının tavrı soğuktu, ama mantığını anlayabiliyordu. Sanki hak iddia etmek, babasının annesini sahiplenmek istediği gibi onu sahiplenmek istiyordu.

tersini yapmak gibi bir niyeti yoktu.

En azından onu sevmemişti. Aşkın varlığına inanmayan bir adam nasıl aşkın kurbanı olabilir ki? Kendini kendini tebrik etmiyordu — kendi kibirinin ve yargı eksikliğinin kurbanı olmak kutlanacak bir şey değildi.

Büyük bir hata yapmıştı, ama hatasını tekrarlamayacaktı ve

büyükbabasının artan baskısına rağmen evliliğe zorlanmayacaktı.

büyükbabasının artan hayal kırıklığına rağmen evlilik baskısına boyun eğmeyecekti.

Arkadaşı düşüncelerini bölerek onu geri gerçekliğe döndürdü. "Yani bu bir sır mıydı? Artık değil."

"Gizemli ipuçları yeter, Jack... sadede gel. Bir saat sonra toplantım var. Tatilde değilim." Kararlı bir tıklamayla dizüstü bilgisayarın kapağını kapattı.

"Sonuç yok, şaka yok. Elimde kanıt var." Kağıt hışırtısı ve kahkahalar telefonun diğer ucunda yankılandı. "Bunu gördüğümde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz.

şaşırdığımı bir düşün. Ve sanırım tökezleyen sadece ben olmayacağım

benim rastladığım tek kişi olmayacak. Aileler, Bay Adonis Athan—bunu gizli tutmuştun—Aetos ile Bayan Elizabeth Rose Sinclair'in nişanlandığını duyurmaktan mutluluk duyarlar."

Telefonu kulağına sıkıştırmış, giyinme odasına girip orada asılı olan takım elbiselerden birini seçmişti. "Elizabeth Rose Sinclair diye birini tanımıyorum bile."

"Rafe Sinclair'in kızı mı?"

Kravat seçerken durakladı. "Rafe Sinclair mi? Bir kızı mı var?" Bu durumda Deb'in kuzeni oluyordu. Aklına bir yüz geldi, büyük kedi gözleri, yuvarlak yanaklar, sivri çene, o ağız... Gözlerinde erimiş öfke kıvılcımı olan, acı bir ölümle ölecekmiş gibi bakan, sözde fare.

Onun fareden anladığı şey değildi. Babasının mali durumu ölümcül bir düşüşe geçince sıkıntı mı çekiyordu? Mesele bu muydu? Babasının yerini alacak başka bir gelir kaynağı mı arıyordu? diye düşündü somurtkan bir şekilde.

Düşünceleri uçmaya devam ederken, temiz bir gömlek alıp yatak odasına geri döndü.

"O... Deb'in nedimesiydi, ya da olacaktı."

Bunun yerine, onu son gördüğü yer cenaze töreniydi. Siyah bir çadır gibi giyinmiş, solgun yüzünde kocaman gözleriyle doğruca ona doğru yürüdü. Kuzeni gibi, o da samimiyeti çok iyi taklit ediyordu. Resmi bir laf kalıbı söylerken dudakları titriyordu.

"Başınız sağ olsun."

Geri kalan zamanlarda babasına destek olmuştu. Birinin bunu yapması gerekiyordu — Rafe Sinclair çökmek üzereydi — ve şimdi destekleyici kızı, Adonis'i evliliğe sürüklemek için bir tür komplo kurmuş gibi görünüyordu. Açıkçası, tek başına çalışmıyordu. Bütün bu olayda büyükbabasının parmak izlerini görebiliyordu ve finansal sıkıntıları göz önüne alındığında, babasının da parmağı vardı. Yeni gelini bu komploda ne kadar suç ortağıydı? diye düşündü, dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülürken.

Kızgındı.

Meraklıydı.

Yeni gelini, tanıştıklarında kuzeninin gizli bir evli sevgilisi olduğunu biliyor muydu? Bu yüzden mi bu kadar bariz bir tuzağa düşeceğini düşünme cüretini göstermişti?

"Demek nişanlandım. İlginç... Haber verdiğin için teşekkürler. Sonra konuşuruz." Telefonu kapattı.

Bir sonraki araması, özenle koreografisi yapılmış hayatını yöneten asistanına

O, bir kelime bile etmesine izin vermeden, bir dizi haykırışa başladı.

"Nişanlandın! Neden bana söylemedin? İşlerim başımdan aşkın ve henüz bir teklif bile almadım!"

Onu keserek, "Toplantıyı iptal et," dedi.

"İptal edildi."

"Belki de günümü iptal etmelisin,

Jenna." "Bu doğru mu?"

Adonis, kafasında olasılıkları gözden geçirerek seçeneklerini açık tutmaya devam etti. "Bunu zaman gösterecek."

Lizzie geç kalmıştı. Kalın saçlarını gevşek bir topuz haline getirip başına tutturdu, yüzünün etrafında kümelenen kalın dalgalı saç tellerini görmezden geldi, aynaya bakmadı bile.

Yemeye vakit bulamadığı tereyağlı tost dilimini kapıp, çantasına koymadan önce otomatik olarak telefonuna baktı.

Cevaplanmamış arama ve mesajların sayısını görünce koyu renkli kaşları seğirdi.

"Şimdi vaktim yok," diye mırıldandı ve sinirli kedisi Lizzie'nin bacaklarına dolanarak ilgi beklerken, zar zor tökezlemekten kurtuldu. Hayvanın acınası miyavlamasına ve sitemkar bakışlarına karşı koyamayan Lizzie, durup yarısı dolu kaseye biraz kuru mama döktü.

"Şişmanlıyorsun."

Kedi, ona "bak kim konuşuyor" diyen üstün bir kedi bakışı attı ve kuyruğunu seğirterek kaseinin yanından uzaklaştı.

Telefonu çaldı. Babasının numarasını gördü ve cevap vermedi. Daha sonra geri arayacaktı. Aslında, evden ayrıldığından beri geleneksel hale gelen son Pazar öğle yemeğini iptal etmesinden biraz endişelenmişti ve onu son gördüğünde, aşk hayatı ya da aşk hayatının olmaması hakkında

aşk hayatı ya da aşk hayatının yokluğu hakkında sorguya çekmemiştir. Ayrıca ona güzel göründüğünü söylemişti, bu hem alışılmadık hem de doğru olmayan bir şeydi.

Telefonunu çantasına geri koymadan önce saatine baktı ve ahıra birkaç dakika geç kalacağını haber vermek için aramayı mı yoksa hemen yola çıkmayı mı tercih edeceğini düşündü.

Babası onun çalışma ahlakını ve gündüz işini sürdürmesini onaylıyordu. Ailesinden onay almak nispeten nadir olduğu için, okuldan ayrıldıktan sonra gönüllü olarak çalıştığı engelli binicilik ahırında gönüllü olarak çalıştığını söylemeye gerek görmedi. Para almıyor olabilirdi, ama bu, zamanlamayı kötü tutması için bir mazeret değildi.

Kır evi tersine bir düzenlemeye sahipti, üst katta açık plan bir oturma alanı, alt katta ise iki yatak odası ve banyo vardı. Merdivenlerden aşağı koştu, çantasını omzuna asarak ön kapıyı açtı.

Normalde, küçük çim alan ile kokulu lavanta sıralarının arasındaki patikaya çıkardı, ancak çim yoktu ve lavantası ezilmişti. Sadece bir insan ve yüzler denizi vardı. Deniz, bahçesinin ötesine, daha fazla yüzün gürültü duvarı oluşturduğu sokağa kadar uzanıyordu.

Şaşkın ve kafası karışmış bir şekilde, her taraftan sorular yağarken orada durup gözlerini kırıştırdı. Kapana kısılmış bir hayvan gibi, yarı dönerek ve arkasındaki ön kapıya baktı, ama kapı artık etrafını saran etrafını saran insan kalabalığı tarafından gizlenmişti ve bu da onu kaçış yolundan tamamen kesmişti.

Lizzie kalabalıktan nefret ederdi. Deb onu 'kazara' gardıroba kilitlediğinde, içgüdüsel tepkisiyle mücadele ederken karnında panik hissetti, bedenlerin baskısı altında boğuluyormuş gibi korkunç bir hisse kapıldı, tıpkı paltoların aynı şekilde, Deb onu 'kazara' gardıroba kilitlediğinde.

"Affedersiniz, lütfen, yanlış kişiyi tutuyorsunuz. Affedersiniz..." Kibarlık işe yaramayınca, başını eğdi ve küçük adımlarla ilerlemeye çalıştı. Sanki canlı bir dalgayla savaşıyor gibiydi.

Söylediği hiçbir şey etki yaratmadı, hiçbir şey durmadı, hiçbir şey durdurmadı — aksine, kalabalık daha da sıkıştı,

kişisel alan gibi bir şeye saygı göstermiyorlardı. Klostrofobi sorunu olan Lizzie, nefes almaya odaklandı ve gözlerinin önünde kırmızı noktalar dans edip baş döndürücü bir şekilde dönmeye başladığında hiperventilasyonunu yavaşlatmaya çalıştı.

Hayatında hiç bayılmamıştı... Bu, bayılmaya başlamak için çok kötü bir zamandı.

"Ben..."

"Özel haber..."

"Yüzük nerede, Lizzie Rose?"

Gözleri soldan sağa kaydı ve kalabalığın üzerinde baş ve omuzları görünen bir figür bulduğunda durdu.

ihmalci bir rahatlıkla kalabalık arasında ilerliyordu, yüzü kaskının renkli vizörüyle gizlenmişti.

Adamın ilerleyişini izliyordu, ama adam yanına geldiğinde karnı burkuldu şok edici bir andı. Adam elini onun koluna doladığında tepki vermedi, gözleri sadece temas noktasından yukarı doğru kaydı. Yukarısı çok uzak görünüyordu. Adam çok uzundu, geniş omuzlu ve atletik bir vücuda sahipti.

Kız, adamın taktığı kaskın vizöründe kendi yansımasını gördü. Adamın yüz hatlarından görünen tek şey, güçlü çenesi ve duyuşal bir şekilde şekillendirilmiş geniş ağzıydı.

Birkaç çılgın kalp atışı boyunca ona bakarken, gürültü ve çılgın kalabalık, yabancının ezici varlığıyla baş edemeyerek geri çekiliyor gibiydi.

yabancı adamın ezici varlığıyla rekabet edemiyor gibiydiler.

Bu tuhaf esaretten kurtulana kadar kaç saniye geçtiğini hiç bilmiyordu.

"Ben hiçbir şey sipariş etmedim," dedi özür dilercesine, geçici olarak gürültüden kurtulduğu anda.

Daha önce hiç pizza teslimatı ile karıştırılmamış olan Adonis, boğazında hissettiği beklenmedik kahkaha sesini yuttu.

"Buradan çıkmak istiyorsan, benimle gel."

Belki de onun gerçekçi olmayan özgüvenine tepki göstermişti, ama ona bir kaçış yolu sunuyordu, oysa daha önce hareket edememişti. Kalabalık, elini sırtına koyarak

küçük bahçeden geçip sokağa çıktılar.

Hâlâ etrafları çevriliydi ve artık soruların tek odağı Lizzie değildi, ancak Lizzie isimden başka hiçbir şeyi algılamıyordu.

"Adonis... Adonis... Adonis!"

"Aşk, karşılıklı kederinizden mi doğdu?"

"Teselli ne zaman tutkuya dönüştü?"

Onun yanına yapışmış, onun baskısından değil, onun sunduğu koruma nedeniyle, Lizzie başını çevirdi. Evet, çene hattı kusursuzdu ve milyonlarca fanteziyi besleyen ağız... Adonis Aetos. Tabii ki oydu!

Soğukkanlılığını korumak ve midesini titretmeye başlayan sert erkek kasları ya da sıcak erkek kokusu tarafından ölümcül bir şekilde dikkatinin dağılmaması için, kaldırımın kenarına ulaşana kadar gözlerini ayak parmaklarına dikti.

Şimdi nereye?

Sorusu kısa sürede cevaplandı. "Aman

Tanrım!"

Her zaman pratik olmayan içgüdü, o kaldırımdan tereddüt etmeden adım attığında gözlerini kapatmasına neden oldu.

tereddüt etmeden kaldırımdan indiğinde, onu da yanında götürdü.

Kamyon onu ezmezse, arkasındaki çift katlı otobüs kesinlikle onu yakalayacaktı.

Otobüs gürültüyle yanlarından geçerken, kadın yolun diğer tarafına ulaştı.

"Çekil kadın!" Bir kask, hiç nazik olmayan bir şekilde eline tutuşturuldu.

Karşılık vermekten kendini alıkoydu, gözleri öfkeli mavi çizgiler haline gelerek, ona o lanet şeyi nereye sokabileceğini söyleme isteğine direndi. lanet şeyi nereye sokabileceğini söyleme isteğine direndi.

İnsanlar bazen onu yanlış anlıyorlardı, çünkü onun için önemli olan hiçbir şey söz konusu olmadığına en az dirençle karşılaşacağı yolu seçiyordu. Bu, onun herhangi bir şekilde uysal olduğu anlamına gelmiyordu. Kahverengi bir fare gibi görünebilirdi — okuldan ayrıldığından beri kimse ona öyle dememişti — ama öyle değildi.

İnsanlar onu hafife aldıklarında, bu bazen onun lehine işleyebilirdi. Ancak bu durumun öyle olmadığını düşünüyordu.

"Bin!"

Otobüs ilerlerken, karşıya geçmek için bekleyen kalabalık ortaya çıktı. Lizzie, tartışmanın sırası olmadığını düşündü, bu yüzden aceleyle kaskını takıp parlak bir canavar gibi görünen motosiklete bindi.

"Sıki tutun."

Kibarlık numarası bile yapmadı. Bu bir emirdi.

Önündeki adamın deri giysili sırtına baktı ve nefesini tutarak, başını soğuk suya daldırmak üzereymiş gibi gerildi.

Kaldırımından ayrılırken, boğazından küçük bir çığlık çıktı.

Derinin altında sert ve zayıftı. Adonis Aetos'un arkasında oturuyordu.

Hala uyuyor olabilir miydi?

Öyleyse, bu çok gerçekçi bir rüya ya da daha doğrusu devam eden bir kabustu.

Kontrol altında tutmaya çalıştığı uçurumun kenarındaki duygular yükseldi ve düşüncelerini çocukluğundaki bir korku anına geri götürdü.

Saklambaç oyunu sırasında Deb onların oynadıklarını unutunca, ceketlerin arkasında Narnia'nın olmadığı bir gardıropta kilitli kalmıştı. oynadıklarını unutmuştu.

Bu anıdan kaçmak da pek iyi gelmiyordu. Duygularla bombardımana tutulmuştu, avuçları terlemiş, kalbi çarpıyor, parmakları çantasının kayışına sıkıca tutunmuş, nemli avuç içlerine batıyordu. Yanağını onun deri kaplı sırtına bastırdı ve o, ona saçma ve aslında pervasız bir hızla döndüğünde çığlık attı.

Onun kahkahasını duydu, daha doğrusu hissetti ve dudaklarını ısırды, ona kendisiyle alay etmek için başka fırsat vermemeye kararlıydı, o dar bir taşlı sokaktan keskin bir sağa dönüş yaparken, dişlerini takırdacak bir hızla bir dizi engeli aştı.

Yolculuk ilerledikçe rahatladığını söylemek abartı olurdu, ama düşeceği ya da öleceği inancını aştı. Hız ve sert erkek vücudunun birleşiminden kaynaklanan heyecanı

ve hayatta kalma düşüncesini aşınca, başka düşünceler boşluğu doldurmak için akın etti.

ve hayatta kalma düşüncesini geride bıraktıkça, başka düşünceler boşluğu doldurmak için akın etti.

Düşmekten korktuğu için değil, onun erkek kokusunu, kaslı vücudunun ısını

duyularını dolduruyor, diğer her şeyi engelliyordu.

Kuşkusuz birçok kadının fantezilerini yaşıyordu. Bir an durup, bunun kendi fantezisi olmadığını kendine hatırlattı.

fantezisi olmadığını kendine hatırlatmak için bir an durup sakın

O kaba ve kibirliydi, ama sinir bozucu bir şekilde, ona olan nefretini karmaşıktı çünkü ona acıyordu. Hayatının aşkını kaybetmişti!

En azından bir aşkı olmuştu.

Onu kıskanmıyordu. Sevdiğin kişiyi kaybetmek korkunç bir şeydi. Annesi öldüğünde on iki yaşındaydı, ani bir ölüm değildi, yavaş yavaş, her gün kendinden küçük bir parça kaybederek.

Erken başlangıçlı Alzheimer nadir ve çok acımasızdı. O zamanlar Lizzie bunu bilmiyordu. Sadece annesinin, en iyi

arkadaşı, çocukça bir şiddetle sevdiği kişinin ölmekte olduğunu biliyordu.

Kendisini güvende hissettiren, Lizzie Rose'u olduğunu bilerek güven veren kişinin annesi olduğunu bilmiyordu. Onun için dünyadaki en önemli kişi. Ne olursa olsun her zaman yanında olacağını bildiği tek kişi.

Annesini kaybedene kadar bunu bilmiyordu. Onu gömdükleri gün değil, o kişi çok önceden gitmişti, ama Lizzie onu hala seviyordu.

Genç yaşta sevginin bir bedeli olduğunu keşfetmişti ve Lizzie bu bedeli ödemek istediğinden emin değildi. Popüler teoriye göre aşık olmak konusunda seçim şansın yoktu, ama Lizzie kalbin istediği mantrasına inanmıyordu.

Bu teoriyi çürütmeye yemin etmişti ve şu ana kadar başarmıştı.

Hiç aşık olmamıştı.

Elbette cinsel çekim hissetmişti, ama bunun daha ileri gitmesine izin vermemişti... Neden riske girsin ki?

İnsanlar "sevmek ve kaybetmek daha iyidir" dediklerinde, annesini düşündü, on iki yaşındaki halinin hissettiği her şeyi hissetti ve "Ben öyle düşünmüyorum" diye mırıldandı.

Adonis, arabalarla onları takip eden birkaç gazetecinin peşini bıraktığından emin olana kadar bekledi. O zaman bile doğrudan gitmedi, bunun yerine dolambaçlı bir yoldan, penthouse dairesinin bulunduğu binaya gitti. Orada bir karşılama komitesi olabilir ve girişimci bir gazeteci onu orada geçebilir, ama durum böyle olmadı.

Doğrudan kapılı yer altı otoparkına girdi ve bisikletini arabalarının arasındaki ayrılmış alana park ettikten sonra indi.

Bacak uzunluklarındaki fark ve dizlerinin titremesi göz önüne alındığında, Lizzie aynı şeyi yaptı.

Hafifçe sendeledi, kendini toparladı ve etrafına bakındıktan sonra, hala sıkıca tuttuğu çantanın sapını bıraktı. Uyuşmuş beyaz parmaklarını esneterek kan akışını teşvik etmek için parmaklarını esnetti, sonra çantayı yere bıraktı ve kaskını çıkardı. Biraz uğraştıktan sonra başardı, ancak saçını tutan son toka da kaskla birlikte geldi ve saçları dağınık bir şekilde sırtına döküldü.

Adonis'in gözleri, zengin kestane rengi dalgaların yumuşak bir şekilde sıçrayarak açılmasını takip etti, bu dalgalar, krem rengi solgunluğuyla, perisi çeneli kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyordu.

"Neredeyiz?"

Sessiz, yumuşak ve şaşırtıcı derecede alçak sesli, nefes nefese kalmıştı. En azından histerik davranmıyordu, bu bir artıydı, ama şok ve dehşeti bir oyun olabilir... o bunun gerçek olduğuna yemin etse de, o kadar gerçektir ki, sahip olduğunu bilmediği koruma içgüdülerini harekete geçirdi.

Neyse ki artık sadece içgüdüleriyle hareket etmiyordu.

"Ben burada yaşıyorum. Merak etme, güvenlik var, bina kapılı ve ayrıca onları kaybettim."

"Ben de neredeyse kahvaltımı kaybedecektim," dedi kadın, onun bu durumla nasıl başa çıktığını görmek için neredeyse buna degeceğini düşünerek.

O, bu oldukça açık itirafa yüzünü buruşturdu.

"Kimi kaybettin?"

"Bizi takip eden basın mensuplarını." "Neden?"

Omuz silkme hareketi, inandırıcı olmayan aptalca davranışı, Lizzie'nin artan öfkesini daha da körükledi.

"Neden oradaydılar? Neden beni takip ediyorlardı? Neden düşündüler ki...?" Devam edemedi. Söylemesi çok çılgınca bir soru gibi görünüyordu, ama duydukları şeylerden kaçınamazdı.

Vizörün altından dudakları kıvrıldı. "Bilmiyor musun?" dedi, kaskının kayışını gevşeterek.

Ona baktı, ses tonundan, tavrından gerçekten rahatsız olmuştu. O mu! "Ben nereden bileyim? Ama sen ortaya çıktın. Ne olduğunu biliyordun

" diye suçladı.

Adam güldü. "Demek hiçbir fikrin yok... Sen sadece masum bir seyircisin?" diye sordu, şüpheciliğini gizlemeye çalışmadan.

"Tabii, o kalabalığı kahvaltıya davet ettim. Ne diyebilirim ki?" Alaycı bir tavırla, giderek artan düşmanlığını ince bir şekilde gizledi.

"Yani hiç bilmiyor muydun?" diye ısrar etti.

"Tanrı aşkına. İstedğin kadar alaycı olabilirsin, istediğin kadar küçümseyebilirsin, ama bu, senin neden bahsettiğini hiç anlamadığım gerçeğini değiştirmez," diye bitirdi, saf hayal kırıklığından nefes nefese titreyerek.

"Eğer bir komplo varsa, kimse bana bundan bahsetmedi!" diye bağırdı, bu noktada cevabının havadaki gerginliği veya onun alaycı düşmanlığını artırıp artırmadığını pek umursamadan. "Ve bana ne olduğunu söylemeden hiçbir yere gitmiyorum!"

Adam bir anlığına kadının yüzünü inceledi, sonra neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını salladı.

"Burada olmaz," dedi kısaca. "Bu konuşmayı yukarıda yapalım... Benim dairemde," diye ekledi, kız ona Deb'inkinden bile daha parlak mavi ve daha gerçeküstü gözlerle bakarken. Deb'in taktığı lenslerin aynısını mı takıyordu ve kıyafetlerine uyması için yeşil lenslerle değiştiriyor muydu?

"Olmaz, sadece ne olduğunu ve neden olduğunu açıkla. İşe gitmem gerek."

Onun emir veren ses tonuna karşılık, koyu renk kaşlarını kaldırdı. "Çalışıyor musun?" Şüphesizliğini gizlemeye çalışmadı.

"Bir ahırda gönüllü çalışıyorum," dedi, temel bilgileri açıklayarak.

Deb'in söylediği şeyleri hemen hemen doğruladı. Babasının ödediği babasının ödediği bir evde yaşıyordu — o seçkin küçük bölgedeki emlak fiyatları ucuz değildi — ve atları fırçalıyordu. Ayrıca, ağzı büzölmek için yaratılmamıştı.

Öpüşmek için yaratılmıştı. Yararsız bu gözlemi bir kenara itti ve dolgun, dudak bükümüş eğrinin

dokunulmamış doğal pembe renkte olduğunu fark etti.

Hiç makyaj yapmayan kadın var mıydı? Bildiği kadarıyla yoktu, ama Elizabeth Rose Sinclair'in makyajsız da hatta daha fazlasını yapabileceğini kabul etmek zorundaydı. Cildi, küçük düz burnunun köprüsü ve yumuşak yuvarlak yanaklarında tasarımcıların serpiştirdiği çillerle işaretlenmiş Keltik kremsi bir solgunluğa sahipti.

Lizzie, onun sesindeki küçümseyici tonu tekrar tekrar düşünürken, derisinin altında bir düşmanlık hissediyordu, ama ona bunu kafasına sokmasını söyleme arzusuna öncelik veremiyordu, çünkü gizemi çözmesi için ona ihtiyacı vardı.

Medya kalabalığı bunu neden varsaymıştı? Tanrım, bu çok çılgınca bir şeydi. Bunu düşünmek bile istemiyordu, söylemekten bahsetmiyorum bile! Sanki atasözündeki gerçeküstü tavşan deliğine düşmüş gibi hissediyordu ve henüz dibe ulaşmamıştı.

Burada gerçekten yardıma ihtiyacı vardı. Sadece doldurulması gereken boşluklar doldurması gereken boşluklar değildi, her şeydi. Kafasında sayılamayacak kadar çok nasıl ve neden vardı!

"Peki neler oluyor?" diye sordu, cevabın onu güldüreceğini söyleyerek kendine, ama buna gerçekten inanmadan. "Modern bir şövalye gibi deri giysiler giyip buraya tesadüfen gelmedin, değil mi?"

Nefes almak için durakladığında, gerçeküstü olayların fiziksel olarak onu etkilediğini fark etti... Aniden, baygın kalabalığın ezici baskısını hissetti, ağzının kuruluğu nedeniyle birkaç saniyede bir dudaklarını nemlendirmek zorunda kaldı ve Adonis Aetos'un kaskını çıkarmak için eğildiğini izlerken hissettiği küçük iç titremeler, sakin ve mantıklı düşünmesini büyük ölçüde engelliyordu.

Bu mantık dışı davranış, muhtemelen onun Onun mükemmel özelliklerini kataloglamayı durduramamasının nedeni muhtemelen bu mantık dışı davranıştıydı. Bu utanç verici bir dürtüydü ama en azından çok bariz davranmıyordu — o profilden duruyordu ve onun bakışlarını göremezdi.

Bu onun iyi tarafı mıydı?

Geniş alnı, keskin elmacık kemikleri, güçlü çenesi ve ağzıyla onun kötü bir tarafı olduğunu ciddi olarak şüphe ediyordu. milyonlarca fanteziyi harekete geçirdi.

Parlak, bol, kuzgun siyah saçları seksi bir şekilde dağınıktı ve mükemmel şekilli kafatasında sivri uçlar halinde dikiliyordu. Keskin hatları ve güçlü hatları, çenesindeki ve çene kemiğindeki koyu sakalları, yaydığı tehlike havasına katkıda bulunuyordu.

Hayali düşünceyi gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı. Tehlike, kendine hatırlattı — bazı şeyler çok sık söylenemezdi — çekici olamazdı. Bu gerçeği kabul ederek, başını sallıyordu, üzgün, acınası bir yaratık gibi gözlerini dikip bakmıyordu ki, adam başını keskin bir hareketle çevirdi, muhtemelen onun bakışlarını hissetmişti.

Onun gece gökyüzü rengi gözlerinde gerçekten gümüş benekler vardı... Bunu nerede okumuştı?

Bir kaşı kalktı. "Önden buyurun..." Uzun kahverengi parmaklarıyla zarif bir hareketle, daha önce fark etmediği asansörün kapılarını işaret etti. daha önce fark etmediği asansörün kapılarını işaret etti.

Sanki onu hiç duymamış gibi davranıyordu.

Lizzie, ailesinin onu görmezden gelmesini kaldırabilirdi ama bu kadarı Yeter artık. Bir sınır olmalıydı. Gerginlik, sabırsızlık ve endişe karışımıyla omurgasına ekstra sertlik kattı ve kendini tam ve hiç de etkileyici olmayan 157 cm boyuna kadar dikti.

"Sadece söyle," dedi, hiçbir yere götürülmeyi reddederek. Yüzündeki ifade, daha önce hiçbir kadının dairesine davetini reddetmediğini gösteriyordu, ancak o durumlarda davet çok farklı koşullarda yapılmıştı.

Kaşlarını çatması, insanların onun isteklerine uymasına alışkın bir adamın anlık şaşkınlığını yansıtıyordu.

"Sen..."

Kasıtlı olarak yavaş ve sakin bir sesle sözünü kesti. "Oturup bir fincan çay içmenin kötü haberleri daha iyi hale getirdiğini hiç görmedim

kötü haberleri daha iyi hale getirdiğini hiç görmedim ve söyleyeceğin hiçbir şeyin beni spontan bir neşe şarkısı söylemeye sevk etmeyeceğini görmek için dahi olmaya gerek yok." Nefes almak için durakladığında, sakın ve

bilinçli konuşması, tiz ve duygusal bir hale gelmişti.

Nefes almaya çalışırken nefesini tutamayınca elini göğsüne bastırdı. Sıkışıklık demir yumruk gibi hissettiriyordu, O, ilk kez klostrofobik göğüs sıkışması yaşadığı zamanki gibi semptomları tanıdı.

Bu semptomları tanıdı, ilk kez klostrofobik göğüs sıkışıklığı yaşadığı zamanki gibi değildi.

Eli titreyerek çantasından bir inhaler çıkardı. Dudaklarına yerleştirip, bir kez, sonra bir kez daha olabildiğince derin nefes aldı ve sıkışmanın neredeyse anında azaldığını hissetti.

Panik geçtikten sonra, kollarını kavuşturup onun yanıt vermesini bekledi.

"İyi misin?"

"İyi mi?" diye tekrarladı, sesindeki endişeyi takdir etmeden. "Bu sabah olanlardan sonra kim iyi olabilir ki? Ama eğer kastettiğin şey...?" Ne demek istediğini anlamadan önce inhalerini ona doğru salladı ve sonra çantasına geri koydu. "Ah, astımım var, hafif astımım var."

Adonis hafif kısmına inanmadı, astımın ne kadar ciddi olabileceğini de küçümsemedi. Hâlâ, gece yarısı mavi ışıkla yoğun bakıma kaldırılan gece yarısı acil servise kaldırıldığını hatırlıyordu. O çocuk bir daha geri dönmedi ve Adonis, dönem sonuna kadar onun öldüğünü düşündü. Bir sonraki dönem olana kadar, çocuğun ailesinin onu eve götürmeye karar verdiğini öğrenmedi.

"Neler tetikliyor?"

Lizzie ona bakarak, "*Ciddi misin?*" diye düşündü. "Aslında birkaç şey var, ama şimdi buna bir deli tarafından sürülen motosiklette deli gibi süren bir motosiklet yolculuğu da ekleyebilirim." Erkekçe bir vücuda sıkıca sarılmayı atladı.

Bu pek de övgü dolu olmayan tanımlamadan şaşkına dönen adam güldü, sert ifadesi bir anda bir gülümsemeye dönüştü.

Mizah anlayışı ve onu yıllarca genç gösteren inanılmaz çekici bir gülümsemesi vardı. Lizzie, onun kahkahasına katılma isteğiyle mücadele ederken alaycı sırıtışı kayboldu. Adam insan gibi görünmeyi bırakıp suçlayıcı bir şekilde kaşlarını çatığında neredeyse rahatlamıştı.

"Söylemeliydin," diye sitem etti.

"Oh, evet, her konuşmaya "Bu arada, astımım var astımım var." Saçmalamayın. Hayır, iyi değilim. Hiç de iyi değilim. "Yani, yolculuğu heyecan verici bulmadınız mı?

"Heyecan verici mi?" O, yasadışı heyecanı unutmayı tercih ederek, ona sert bir bakış attı. "Ben tuhaf bir tuhaf bir adrenalin bağımlısı değilim. Çok korktum!" diye karşılık verdi. "Biliyorsun, hayatımdan korktum."

Gerçekte, yolculuk, medyanın çılgınlığı ve ardından çift doz feromon almış bir adamla yakın temasın birikmiş etkisine kıyasla hiçbir şeydi.

Adam hafifçe eğlenmiş görünüyordu. "Hiçbir zaman tehlikede değildin. Tabii ki sağlık sorunların olduğunu bilseydim, sana özel muamele yapardım."

"Benim 'sağlık sorunlarım' yok," dedi, sözlerini öfkeli tırnak işaretleri içine alarak. "Ve senden herhangi bir anlayış beklemem ya da istemem."

"Evet, anlıyorum."

Aldığı tek şey bu değildi. Adonis, daralmış, oldukça etkileyici mavi gözlerinde militan bir ışıltı ve çenesinde inatçı bir ifade vardı.

Onun, kuzeninin biraz daha incelikli ve bu nedenle daha tehlikeli bir versiyonu olmasını bekliyordu,

Bu dolandırıcılığa ortak olabilecek, ya da masum, utangaç ve bunalmış, belki de adının onunkiyile anılacağına inanamayan biri olmasını bekliyordu. Yıllar boyunca bunu başarmak için birçok ve çeşitli yöntemler deneyen, bazıları oldukça yaratıcı olan yeterince kadın vardı.

Bu arayış, bir erkeğin çekiciliğinin gülümsemesinde veya çekiciliğinin kaynağının gülümsemesi veya çekici kişiliği olduğuna inanmış olsaydı, ama Adonis kendi PR makinesinin tuzağına düşmemişti. Onu karşı konulmaz kılanın

imaı, yaşam tarzı ve parası olduğunu çok iyi biliyordu. Yine de

kader ve bir tasarım hatası tüm filoyu

Helikopterler müdahale etmeseydi, Deb ile evlenirdi. Deb, sevgilisiyle ilişkisini sürdürürken ondan sadece parası ve yaşam tarzını istiyordu.

"Ama bir açıklama istiyorum ve lütfen bunu abartma. Motosikletleri sevmiyorum, hepsi bu."

Mavi gözlerinin sessizce eklediği "Ya da sen" ifadesini gözden kaçırmak imkansızdı.

"Şehirdeki ulaşım araçları arasında, bu iyi bir yoldur..."

"Bence yüksek hızlı kovalamacaların yeri sinema perdesidir."

Adam güldü ve onu sinirlendiren bir şekilde, daha da yakışıklı görünmeyi başardı. "O yüksek hızlı bir kovalamaca değildi. Hız sınırını aşmadım."

Kötü çocuk imajına sahip erkeklerden hoşlanan kadınlara hiç sempati duymamıştı, ama ilk kez biraz

O izlerken sempati duyuyordu, bunu yapamamanın öfkesiyle, o deri ceketinin fermuarını açıp, karnının düzlüğünü ima edecek kadar dar olan beyaz tişörtünü ortaya çıkardığında.

Karnının alt kısmında bir sıcaklık hissetti ve utanç duygusunu, suçlayıcı bir konuşma yaparak bastırmaya çalıştı.

"Oradaydın, bunun olacağını biliyordun..." Kirpikleri aşağıya doğru indi, sonra tekrar yukarıya doğru çırpındı ve şüpheli mavi gözleriyle onu suçlayıcı bir bakışla süzdü. "Eğer planlamamış olsaydın, bu nasıl olabilirdi?" Başını salladı. Bu, kafasında düşündüğünden daha da çılgınca geliyordu.

"Bu durumu sakın bir şekilde ve benim dairemde özel olarak konuşmalıyız."

Sosyal maskesi yerinde kalmayı reddetti. "Bana patronluk taslama. Ne olduğunu biliyorsun. Bunun olacağını biliyordun. Sadece geçmiyordun, o yüzden söyle bana." Ayağını yere vurmaktan son anda vazgeçti. Uzun ve çok kafa karıştırıcı bir sabah olmuştu.

"Sakin ol... Kendine bir kriz daha geçirirsin," dedi, gerçek endişesini, yine gerçek olan sinirlenmesinin arkasına saklayarak.

"Ben gayet sakinim." Onun gülüşü, kadının hala elinde tuttuğu hala elinde tuttuğu kaskı ona doğru sertçe itti. "Ve bu da senin."

Kaskı karnına çekti, parmakları Lizzie'nin parmaklarına değdi. Lizzie dondu, gözleri otomatik olarak onun gözlerine gitti, sinir uçlarında cızırdayan elektrik akımı hissetti.

"İstersen, bir sonraki yolculuğumuz için sakla."

Onun sert sırtına göğüsleri ve burnuna gelen erkek kokusu, vücudunda utanmaz bir sıvı sıcaklık dalgası yaratarak bacaklarının arasında birikmesine neden oldu.

Küçük tavşan gibi geriye atladığı adım, arkasındaki parlak canavara çarptı ve alarmı çalıştırdı. Yüksek tiz çığlıkta yüzünü buruşturarak, ellerini kulaklarına bastırdı ve arabadan uzaklaştı.

"Bir şey yapın..." diye bağırdı, mağara gibi boşlukta yankılanan gürültünün üstüne.

Muhtemelen bir şey yaptı, çünkü gürültü aniden kesildi ve Lizzie'nin omuzları rahatlamış bir şekilde düştü ve ellerini kulaklarından indirdi.

"Tanrıya şükür!"

İKİNCİ BÖLÜM

ADONIS, gizli bir yan kapıdan ortaya çıkan iki üniformalı kişiye elini kaldırarak selam verdi. "Beni bir dakika izin verir misiniz?" Omzunun üzerinden bu sözleri fırlatarak kararlı adımlarla onlara doğru yürüdü.

Lizzie, onun kendine özgü adımlarını gözleriyle takip ederken uzun bir iç çekişle nefes verdi ayırt edici adımlarını takip ederken, elektrik prizine parmağını sokma konusunu fazla düşünmemeye kararlı bir şekilde odaklandı.

Açıkçası yasak tam tersi bir etki yarattı ve o anı o anı tekrar tekrar yaşadı... Peki ya onun etrafına geldiğinde hissettiği rahatsız edici çekim ne olmuştu?

Objektif olmalı ve fazla düşünmemeliydi ve savunması olarak, onun ezici bir fiziksel varlığı vardı, gücü akılları baştan alıyordu.

Onun gibi biriyle başa çıkmanın en açık yolu dinlemek ve görmezden gelmekti, öyleyse neden ona meydan okumak zorunda hissediyordu? Alfa erkeklerle deneyimi yok değildi. Babası klasik bir bir örnekti ve sessiz kalıp kendi yoluna gitmenin, onun çocukça öfke nöbetleri olarak gördüğü şeyle başa çıkmak için ikisi için de en basit ve en acısız yol olduğunu öğrenmişti.

Neden şimdi bu denenmiş ve test edilmiş taktiği kullanmıyordu? Ne zaman onun her zaman haklı olduğunu ve ona katılmamanın bir Seçenek, tüyleri yanlış yönde fırçalanmış bir kedi gibi hissetti.

Onun güvenlik görevlileriyle derin bir konuşmaya dalmış olduğunu gördükten sonra, sadece dikkatini dağıtmak için değil, aynı zamanda bu hafta bir tür virüs nedeniyle

bu hafta bir tür virüs nedeniyle personel eksikliği vardı ve onları bu şekilde zor durumda bırakmaktan suçluluk duyuyordu.

Güvenlik görevlileri konuşkandı. Adonis, motor yarışı ile ilgili sohbetten kurtulabilmesi için birkaç dakika geçti konuşmadan kurtulabilmesi birkaç dakika sürdü — güvenlik görevlilerinden biri hayranıydı ve onu geçen ay bir yarış toplantısının VIP alanında görmüştü.

Kaçabildiğinde, minyon figürün telefonuna baktığını gördü, kaşlarını çatması buradaki sinyalin olmadığını fark ettiğini gösteriyordu.

Bu, onun kaba küfürleri uzayda yankılandığında doğrulandı.

Adonis'in dudakları seğirdi. Tek bir toplantıda bir karakter değerlendirmesi yapmanın hatalı olduğunu, berbat bir elbise giymenin ve Deb'den aldığı bilgilerin, en dürüst kaynak olmadığı ortaya çıkan Deb'den geldiğini fark etmeye başlamıştı.

, berbat bir elbise ve en dürüst kaynak olmadığı ortaya çıkan Deb'den aldığı bilgilere dayanarak bir karakter değerlendirmesi yapmanın hatalı olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Lizzie, çekingen, pek parlak olmayan, ayrıcalıklı küçük dünyasının dışındaki hayata dayanamayacak kadar kırılgan bir nepo bebeği değildi. Alternatif,

kuzeninin biraz daha incelikli bir versiyonuydu.

O, hiçbir kategoriye girmiyordu. Bir fareye değil, bir katıra benziyordu. O, Deb'in hafif versiyonu değildi, başka bir türdü.

Fiziksel olarak, gözleri onun yumuşak profilinde, küçük sivri çenesinde, yumuşak yuvarlak yanaklarında dururken, ne bir katıra ne de bir fareye benzediğini kabul etti.

Açıkçası çok güzel değildi, yüz hatları gerekli düzenliliğe sahip değildi, ama büyük, dramatik mavi

gözleri, sahte ya da değil, ve seksi ağzının kombinasyonu çarpıcıydı ve çilli cildi neredeyse yarı saydam bir kaliteye sahipti.

Bugün giydiği kıyafetler kötü değildi, ama uyluk boyu tunik, kötü kesilmiş kot pantolonun üzerine giyilmiş büyük beden kalın kazak

, stil sahibi ya da kadınlığını sergilemek isteyen bir kadına ait değildi.

Birkaç katını çıkarırsan, belki de güzel bir vücudu vardır, diye düşündü onun yanına geri dönerken, asansörü işaret ederek

ve bir kez daha, "Bunu benim daireme götürelim mi?" diye önerdi.

"Hayır."

Onun yüksek voltajlı gülümsemesi soldu. Planlarına uymayan insanlara, özellikle de kadınlara alışık değildi ve bu gülümsemeye gerçekten çaba sarf etmişti.

"Geç kaldım," dedi Lizzie, ani tepkisini yumuşatmak için. "O yüzden, durumu açıklayabilirsiniz, ben de..." Elini salladı, bu hareketiyle süveterinin bol kolu geri düştü ve çok ince bir bilek ile bir yara izi ortaya çıktı.

Onun baktığını fark etti ve kolunu aşağı çekti.

"Mümkün olduğunca çabuk, şey... gerçeği açıklığa kavuşturursanız minnettar olurum," dedi, biraz mesafeli olsa da titizlikle kibar olmaya çalışarak.

Zaman kaybıydı. Adam sanki hiçbir şey söylememiş gibi davrandı.

"Neyi geç kaldın?" dedi, onu baştan aşağı süzerken, kadının kollarını kendine dolamak ya da en azından başka bir katman eklemek istemesine neden olacak şekilde baştan aşağı süzdü.

Ergenliğe girdiğinden beri, göğüsleri hakkında kaba yorumlar duyduğunda binlerce kez bunu yapmak istemişti, ancak daha sonra kat kat giyinmenin ve

bol ve şekilsiz giysiler giymenin istenen gizleme etkisini sağladığını keşfetmeden önce, göğüsleri hakkında kaba yorumlar duyduğunda binlerce kez bunu yapmak istemişti.

"Sana söyledim.

Koyu renkli kaşları, koyu renkli saç çizgisine doğru yükseldi. "Vay canına, sen gerçekten kabus gibi bir görüşme olurdun. Resmi Gizlilik Yasası'nı imzaladın mı, ne yaptın?"

Onun alaycı sözleri, kızın yanaklarını kızarttı ve gözlerinde öfkeli mavi bir ateş yaktı. "Senin neyin var? Diğer yarısının nasıl yaşadığını mı bilmek istiyorsun?"

"Rafe Sinclair'in kızı, diğer yarısının nasıl yaşadığını bildiğini mi sanıyor? Bana bir mola ver." Sinclair'in tehlikeli mali durumunu gerçekten bilmiyorsa, hayal ettiğinden daha çabuk öğrenebilir.

durumundan gerçekten habersizse, düşündüğünden daha çabuk öğrenebilir

Onun küçümseyen konuşma tarzı, kızın yumruklarını sıkmasına neden oldu. Kız, onun gerçekten de son derece hoş olmayan bir adam olduğuna karar verdi!

"Aslında ben bir ahırda gönüllü çalışıyorum," diye tersledi, hayvan kurtarma çalışmalarının yanı sıra engelli çocuklar ve yetişkinler için dersler veren kar amacı gütmeyen kuruluşu açıklamaya gerek görmedi.

"Harika, takdire şayan, ama bazı insanlar baban kirayı ödüyorsa gönüllü çalışmaya gücün yeter' diyebilirler." "Bazı insanlar mı? Eğer yargılayıcı ve alaycı olacaksan bunu kabul edecek cesaretin de olsun!" diye karşılık verdi, tatlı, acı verici derecede samimiyetsiz bir gülümsemeyle, göz açıp kapayıncaya kadar değişen bir ifadeyle.

Onun ifadesini okurken küçümsemeyle baktı. O çok öfkeliydi. Ne kadar tahmin edilebilir, diye düşündü, biraz üstünlük hissi duyarak. "Ve 'bu ne cüret' diye bağırmaya başlamadan önce, bana orada ne olduğunu anlatabilir misin? O insanlar? Onlara bu yanlış bilgiyi kim verdi?"

Nasıl cüret edersin? Adonis, bu kadının neredeyse her şeyi yapmaya cesaret edebileceğini düşünmeye başladı! İtiraf etmeliydi ki, o inatçı çene, o muhteşem dudaklar... Birdenbire, onlardan küçümseyici hakaretler değil, boğuk zevk çığlıkları duymak ne kadar zor olurdu diye merak etmeye başladı.

"Ve neden," diye devam etti, düşmanlığını kontrol edebilmeyi dileyerek düşündüğünü merak ediyordu, aslında onun bu kadar sinir bozucu bir adam olmamasını diliyordu, "neden bizim... olduğumuzu düşündüler?" Cümleyi bitiremeden durdu. Bu çok utanç vericiydi.

Adam endişeli olmaktan çok meraklı görünüyordu ve "Onlara bir şey söyledin mi?" diye sordu.

"Ne hakkında?"

"Neden?" diye sordu, alaycı bir şekilde.

Gözleri sonuna kadar açıldıktan sonra sıkıca kapandı ve ellerini başına koyarak parmaklarını ipeksi saçlarına gömdü.

Burun delikleri genişledi, ona ölümcül bir bakış attı ve kızgın bir şekilde azarladı. "Bunu gülerek karşılayabildiğine sevindim."

"Bu senin için beklenmedik bir durumsa, zor bir durum olduğunu anlayabiliyorum!"

Bu taviz, ondan bir kahkaha kopardı. "Tabii ki beklenmedik bir durumdu," diye homurdandı, ama "Senin için değil" diye düşündü.

"Ama saçını çekme." Saçları çok güzeldi, zengin, sanki şampuan reklamlarında nadiren görülen türden bir parlaklığa sahip, cam gibi ipek. Görüldüğü kadar ipeksi miydi?

Elleri utangaç bir şekilde başından uzaklaştı. "Değilim. Bu sana komik gelebilir, ama bana gelmiyor. Bunların hiçbir benimle hiçbir ilgisi yok ve insanların kapımın önünde kamp kurmadığı bir hayatımı geri istiyorum. Öyleyse bunu düzelt!" diye bağırdı.

"Sakin ol!" dedi ihtiyatla. En son ihtiyacı olan şey, onun bir astım krizi geçirmesi idi, ama aynı zamanda kalın kazakının kalın duvarına karşı göğüslerinin inip kalkışından da etkilenmişti. "Görünüşe göre bugün birkaç gazetede bir duyuru yayınlanmış."

Bu bilgiyi sindirirken kadının yüzü soldu, yavaş yavaş damlayan bilgilerin işkence gibi olduğunu düşünüyordu.

"Ne diyorsun?" diye tersledi, sanki onunla oyun oynuyormuş gibi hissederek ve bundan pek hoşlanmayarak. "Benim aptal ama iyi biri olduğumu düşündüğünü biliyorum.

Aslında ikisi de değilim."

Adam alaycı bir gülümsemeyle, "Seni pek iyi bulmuyorum," dedi. Onu birçok başka şekilde görüyordu ve bunun karar verme sürecini bir dereceye kadar etkilediğini düşünüyordu.

İlk kez, bedenine oranla aşırı derecede sert bir tavrı olan bu kadının, sempati isteyen bir kişi olmayabileceğini, aslında sempatiyi nefret ettiğini, muhtemelen neredeyse kendisi kadar nefret ettiğini kabul ediyordu. neredeyse kendisi kadar nefret ediyor olabileceğini kabul ediyordu.

"Bu, ailelerimiz tarafından yapılan nişan duyurusu."

Lizzie, onun sol omzunun üzerinden bir noktaya odaklanmıştı. Çılgınca bir kahkaha attı, düşünceleri baş döndürücü bir şekilde dönüyordu ve dehşet dolu gözleri onun gözleriyle buluştu.

"Nasıl?" dedi, boğulan biri gibi inkarlarına sarılarak... Bu olamazdı, ama aslında tüm bunlar ilk kez mantıklı geliyordu. Bu bir kimlik karışıklığıydı. O nişanlıydı ve bir şekilde onun yerine yeni nişanlısının adı yazılmıştı.

"Oh, çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Nişanlınız!" diye haykırdı, düşündü, "Bu düşünce beni hasta ediyorsa, onun nasıl hissettiğini bir düşün!"

Aslında nişanlı olduğu kadın. "Geri çekilme ile düzeltilebilir ve senin... " Sanki onu umursuyormuş gibi, Lizzie. "İki yıl oldu. Eminim Deb senin birini bulmanı isterdi

birini bulmanı isterdi," diye mırıldandı, geleneksel kibar yalanına sığınarak.

Gerçekte Deb her zaman çok sahiplenici biriydi ve bir şeye sahip olamıyorsa, başka kimsenin de sahip olmamasını sağlardı.

Lizzie, bu acımasız düşünceden hemen utandı. Zavallı Deb, trajik bir şekilde kendini savunmak için burada değildi ve Lizzie artık on iki yaşında değildi. Bunca zaman geçmesine rağmen, Deb'in, Lizzie'nin Noel çorabında bulunan prenses bebeği geri verdiğinde geri verdiğinde Deb'in zafer dolu bakışını hala görebiliyordu... kendi bebeği değil, Lizzie'nin Noel çorabında bulunan... altın sarısı saçları kesilmiş olan.

Nişanlı mı?

Birini bulmak mı?

Kaşlarını çatarak, onun ani tavır değişikliğini anlamaya çalıştı. Rahatlamış görünüyordu.

"Eminim nişanlın çok üzölmüştür, ama bunu düzeltmek kolaydır."

Peki o zamana kadar kendi hayatı tam olarak neredeydi? Bu bir hikaye olurdu, değil mi?

Ve o hikayenin merkezinde o mu olacaktı?

Onun kabusu, herhangi bir şeyin merkezinde olma. Yayıncıları, herhangi bir tanıtım yapmayı reddettiğinde inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramışlardı

ama elbette sonunda gizem - Bu kadın kim?

ve ardından gelen spekülasyonlar kitabı sattı ve ajansının da dediği gibi, önemli olan tek şey buydu.

Büyölenmiş bir şekilde, onun ifade dolu yüzündeki duygusal değişimleri izledi. "Evlilik planlarımı açıkça tartışmaktan pek hoşlanmıyorum," diye dikkatli bir şekilde devam etti.

Eğer bu durumun bir baskı hatası olduğu yönündeki yanlış inancını hemen düzeltirse, ki bu onun vardığı sonuç gibi görünüyordu, bu lanet olası garajda geceyi geçireceklerini görebiliyordu garajda geçireceklerini ve onun olasılıkları tartışacağını görebiliyordu.

"Bunu yukarıda konuşmaya ne dersin?" Yukarıda konuşmak...

Kız, kendi hayal gücü bu sözlere çok farklı bir anlam yüklediği için, koruyucu bir kalkan gibi kirpiklerini indirdi.

Başını salladı, yanaklarında hissettiği suçluluk duygusunu yatıştırmaya çalıştı. "Bu gerçekten gerekli mi?"

"Bence evet."

"Oh, peki o zaman." Derin bir iç çekişle, "Keşke bu günü baştan yaşayabilsem" dedi. Öyle olsaydı, yataktan çıkmazdı. Zor durumlardan kaçmadığını düşünmek hoşuna gitse de

, o anda yorganın içine kafasını gömmek çok cazip geliyordu.

Sırtının alt kısmına dokunan hafif dokunuşla irkildi ve başını yukarı doğru eğdi. El artık cildine temas etmiyordu ama sıcaklığını hissedebiliyordu, mantıklı tarafı bunun bir yanılsama olduğunu biliyordu. Yine de o sıcaklığın onu asansöre kadar götürmesine izin verdi.

Asansör sessizce onun dairesine doğru yükselirken tek kelime etmedi, ama o, bu sessizliğe karşı onun kurnaz alayları ve açık düşmanlığını tercih ettiğini düşündü.

Artık, ödüllü bir aktris olmadığı sürece, onun bu olayların hiçbirinde parmağı olmadığına ikna olmuştu.

Bu onun suçu olmayabilirdi ve o da en az onun kadar büyükbabasının entrikalarının kurbanıydı, ama yine de rahatsız edici bir suçluluk duygusu hissetti.

rahatsız edici bir suçluluk hissetti. Büyükbabası, istediğini elde ettiği sürece

, ama kadının babası da bu işin içinde olmalıydı. Öyle olmalıydı.

Özel asansör, Adonis Aetos gibi birinin evi olarak hayal ettiği türden bir daireye açılıyordu.

Baş döndüren yüksek tavanlar, soluk ahşap zeminler, ilgisini çekmeyen manzaraya sahip geniş camlar, sarışın, sıradan ve pahalı, sessizce karar verdi, bir sandalyeye itilirken dizleri büküldü.

İçinde kehribar rengi bir şey olan bir bardak ortaya çıktı ve onu getiren kişiye bakmadan

, yudumlayarak içti, yakıcı hissi görmezden geldi ve sessizce elini uzatarak bir bardak daha istedi.

Bir süre sonra, en azından küçük bir bardak daha geldi ve onu da içti.
"Aslında ben alkollü içki içmem," dedi içtikten sonra.

Hareketli dudakları seğirdi. Garip bir şekilde, o aynı anda hem gülmek hem de sarılmak isteyeceğiniz türden bir kadındı. O hiç sarılmayı seven biri olmamıştı ve o sarhoş ağzın davetine direnemeyen bir erkeğin ona sarılmasını hayal edemiyordu.

"Hayır, anlıyorum."

"Oldukça sıcakım." Dıştaki kalın Guernsey kazağını çıkarmaya çalıştı, sonra onu yere attı ve koltuğuna oturdu.

Adonis, kadının sandalyeye otururken, çiçek desenli tunik dramatik bir şekilde yukarı kayarken, kot pantolonu kalça hizasına kadar inmiş ve kemer onu tutan tek şey gibi görünüyordu ve olabildiğince sıkıydı. Ya çok kilo vermişti ya da alışkanlık olarak iki beden büyük giysiler giyiyordu.

O, ikincisini düşündü.

Tunikteki yoğun desenli kumaş, göğüslerinin ortasından gergin bir şekilde geçiyordu — ki kendisi hiç
Artık var mıydılar ki? Çıplak alan, göğüs kafesinin kenarından belinin hemen altına kadar uzanıyordu ve pürüzsüz cilt kısmı sedefli bir kaliteye sahipti. Bel o kadar dardı ki
ki, ellerini birleştirerek belini kavrayabileceğini düşündü.

Gördüğü kadarıyla, kadının vücudu tam bir keşifti.

Kadın bu vücudu, çok başarılı bir şekilde, bir dünyada saklıyordu... Derin bir nefes aldı ve bakışlarını ondan ayırdı. Kim bilebilirdi ki? Şokunu ya da... Kafasındaki düşünceleri filtreledi ve kafa karışıklığını seçti - bunu kabul etmek, tahrik olduğunu kabul etmekten daha kolaydı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Bu cümle, eski bir vinil plağın iğnesinin bir olukta takılıp kalması gibi kafasında dönüp duruyordu.

"Üzgünüm, bir an için kendimi kaybettim. Bazı şeyler beni etkiledi, ama şimdi tamamen iyiyim," diye söz verdi ve ona ciddi, biraz donuk, samimi bir bakışla. "Nişanlın, biraz... kızgın olmalı? Ona özür dilediğimi söyle, ama aslında ben hiçbir şey yapmadım

. Ben bir kurbanım..." Bu keşif, tiksinti dolu bir yüz ifadesiyle geldi. "Tanrım, kurban olarak görülmekten nefret etmiyor musun? Ben ediyorum. Sanırım onu içmiş olabilirim..."

"Brendi."

Bilgece başını salladı. "Öyle düşünmüştüm. Güzel. Acıtıyor ama Viski sanırım, ve biraz fazla hızlı içmiş olabilirim. Dürüst olalım, bana yazık oldu. Ben daha çok prosecco ve soda kızıyım, ya da belki beyaz şarap spritzer. Kokteyllere dokunma, onlar ölümcül, sence de öyle değil mi? Alkol konusunda çok fazla snobluk var,

. Biliyorsun...' diye ekledi, oturduğu deri koltuğun yapışkanlığını fark etti ama onun hayran bakışlarını fark etmedi ve 'konuşmayı kesmeliyim' diye düşündü. '...bu gerçekten berbat bir koltuk ve eminim sana bir servete mal olmuştur, ama senin geleceğini görmüşler. Stil, içeriğin önüne geçmiş.

Şimdi gerçekten konuşmayı keseceğim... Bir kahve alabilir miyim? Belki birkaç tane."

"Bu iyi bir fikir olabilir. Ben ayarlayayım."

Birkaç dakika sonra deri ceketini çıkarmış, kahve fincanları ve fincanlarla dolu bir tepsi taşıyarak geri döndü.

"Aman Tanrım!" dedi, onun beyaz tişörtüne bakarak.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece... Spor yapıyorsun galiba," dedi, gözleri onun pazılarına sabitlenmiş halde.

"Ara sıra."

Birkaç kahve içtikten ve gözlerini kapatma dürtüsünü birkaç kez bastırdıktan sonra, Lizzie tekrar konuşmaya başladı.

"Yiyecek bir şeyin var mı, sandviç mesela? Açlıktan ölüyorum." Adonis, ziyaretçisinin -ya da ona gelecekteki karısı mı demeli? —peynirli sandviçi yediğini izledi. Sandviç, mutfak becerilerini tüketti ve bir haftalık izininden sonra bugün geri dönmesi gereken Dmitri'nin küçümsemesini kazanacaktı.

Dmitri, dondurucusunu yenilebilir ve sağlıklı yiyeceklerle doldurmuştu. Yaşlı adam yokken Adonis'in özlediği birçok şeyi yapıyordu. Dmitri, otistik oğullarına bakmak için güvenlik müdürü olarak çalıştığı işinden ayrıldıktan sonra, Adonis onu geri dönüp daha geniş kapsamlı ve esnek bir görev üstlenmesini ikna etmişti. Adonis'in kayıtsız şartsız güvendiği çok az kişi vardı ve Dmitri onlardan biriydi.

Adonis'in asistanıyla evli olduğu için Dmitri zaten Adonis'in ajandasına erişebiliyordu; bu rol neredeyse bir iş paylaşımı gibiydi ve çiftin becerileri birbirini tamamlıyordu.

Başlangıçta yaşlı adam, hayırsever bir rol olmadığını düşündüğü bu işi kabul etmekte isteksizdi, ancak kısa bir deneme süresinden sonra Adonis'in ona gerçekten ihtiyacı olduğunu fark etti.

İşveren ve arkadaş arasındaki sınır görünmez hale gelmişti. Gelecek hafta Dmitri, Adonis'in güvenlik ekibinin yeni üyesi için adayları inceliyordu, bugün buraya gelip resmi olarak yaklaşan Kaliforniya gezisini görüşmek için, ama Adonis onun kendisini ailesinin yıldönümü partisine katılmaya ikna etmeye çalışacağını biliyordu.

Başaramayacaktı.

"Üzgünüm, içemem," dedi Lizzie, üst dudağındaki kırıntıları utangaç bir şekilde silerek. "Ama kabul etmelisin ki... Zavallı nişanlın. Bu sorunu çözmelisin."

"Nişanlım yok."

Gözlerini kırptı. Ona bağırmadığı zamanlarda sıcak ve boğuk ses tonu, kekelediğinde kısık çıkıyordu. "Anlamıyorum. Neden...? Nasıl?"

"Nedeni oldukça basit: büyükbabam bir eşe ihtiyacım olduğunu düşünüyor. O da... müdahale etmeye karar verdi."

Basit, dedi. Lizzie'ye basit gelmedi. Hiperventilasyon tehlikesi altında olduğunu fark eden Lizzie, nefesini yavaşlatmaya çalıştı ama bunu kontrol edemedi. Kafası karışık öfkesi azalmak yerine giderek artıyordu.

"Nasıl? Bunu büyükbaban yaptı!"

Nefes nefese kalbi, daralmış, öfkeli mavi bakışları lazer gibi ona kilitlenmişti — o kasvetli akşam yemeğinde hatırladığı öfkeli bakıştan daha farklı bir şey olamazdı. Bu bakış, onu çok daha kişisel bir şekilde nefret etmeye odaklanmıştı.

"İmzalı bir itirafım yok, ama her yerde onun parmak izleri var.

İnhalatörüne ihtiyacın var mı?"

Onun endişesine verdiği yanıtta hiçbir minnettarlık yoktu; bunun yerine, bolca öfke vardı. "Oh, Tanrı aşkına, rahatla.

On yaşımdan beri astımımı kontrol altında tutuyorum. Ben iyiyim. Büyükbaban, gerçekten... bu çok... çok kötü bir şey."

"Muhtemelen..." Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi, "Ama o ölüyor ve ben aslında o yaşlı piçi oldukça seviyorum."

Muhteşem omuzlarını kabul edici bir şekilde kaldırırken, kasvetli bir gülümseme attı.

Bu bomba gibi haberden değil, onun neredeyse insanlık dışı kontrolündeki bu çatlaktan dolayı tamamen savunmasız kalmıştı.

Gözleri, öfkesindeki küçük çatlak genişleyip ve mikrodalgadaki dondurma gibi eriyip sıvı hale geldi.

"Üzgünüm," dedi garip bir şekilde. "Büyükbabanı büyükbabanı bilmiyordum."

"Bu, aile dışında pek bilinmeyen bir şey ve," diye ekledi, sert bakışları o kadar koyu ve karanlıktı ki, az önce gördüğü kırılmanın bir halüsinasyon olmadığına inanmak zordu, "bunun böyle kalmasını tercih ederim."

Kadının herkese her şeyi anlatacağını mı düşündü?

Ailesinin mahremiyetine saygı göstermeyeceği yönündeki ima karşısında öfkesini yutarak, başını salladı ve tereddüt etti, boğazında duygular kabardı ve kendine hatırlattı sırf çok yakışıklı olduğu ve onun hamile olduğunu düşündüğü için onun kötü bir insan olduğu anlamına gelmediğini hatırlayarak duyguları boğazında kabardı. Neredeyse

onun kötü bir şey yapmasını umdu, böylece onu kafasındaki "zehirli ve hiçbir iyi özelliği olmayan" kutucuğuna geri koyabilecekti.

"Üzgünüm, zor olduğunu biliyorum, sevdiğin biri... Umarım..." Adonis, mavi gözlerinin yaşlarla dolduğunu, boğazındaki kasların yutkunurken çalıştığını izledi, sonra bir gülümseme takındı ve kısa bir tereddütten

sonra neşeyle, "Bir bardak

var mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Brendi?"

Gözlerinde hala parıldayan gözyaşlarıyla, boğuk kahkahası yankılandı. Boğazından çıkan ses, onun koyu renkli gözlerini iri iri açmasına neden oldu. Bu, bilinçaltının derinliklerinden gelen seksi bir yatak odası kahkahasıydı. Onun

başka bir katman daha çıkarıp ayağa kalktığı, ya da tercihen orada uzandığı görüntüsü... Gerçekçilik araya girdi ve ipek ve

hiçbir şeyin olmayacağını fark etti. Hayalinde ya da hayal dışında, hiçbir zaman kullanışlı beyaz pamuk onu bu kadar tahrik etmemişti.

Onun yüksek sesle burnunu çekmesi, onu o ana getirdi ve kafasında hızla tırmanan striptiz poker fantezisinden çıkardı.

"Sanırım pas geçeceğim. Sadece su, bu harika olur."

"Su olsun. Bana bir dakika ver."

Ayağa kalkmadan önce, geniş omuzlarını gerginleştiren bir palto giyen bir figür belirdi. Orada durdu, engebeli yüzünde bekleyen bir ifadeyle.

"Merhaba patron. Su mu istemiştin?"

"Her zamanki gibi kusursuz zamanlama." Koyu renkli gözler Lizzie'ye kaydı. "Bisküvi?"

Lizzie başını salladı.

"Tabii ki."

Adam kaybolmadan önce, başlıklı bakışlarının üzerinde dolaştığını hissetti.

Elbette onun kim olduğunu sormak ona düşmezdi, ama Adonis beklenmedik bir şekilde onun sormadığı soruya yanıt verdiğinde, o hala pek bir şey anlamamıştı.

"Dmitri benim... O... Aslında unvanı yok, ama ona güvenebilirsiniz."

"Sana güvenmiyorum."

Koltuğuna yaslanarak uzun bacaklarını uzattı ve bir ayak bileğini diğerinin üzerine attı, bu hareket soluk siyah kotunu uyluklarına sıkıca çekti ve uzun ve rahatsız edici bir an boyunca onu inceledikten sonra sordu: "Her zaman düşündüğünü söyler misin?"

"Neredeyse hiç." Bunun brendi yüzünden olduğuna karar verdi.

"Öyleyse," dedi, oturur pozisyondan zarif bir taklit selam vererek, "onur duydum."

Lizzie, sanki aynı fikirdeymiş gibi hissettiği için endişelendi, ama açıkça aynı fikirde değillerdi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Su geldi, buzlar tepside getirilen bardaklarda tıkırdadı. Unvanı olmayan karakter artık kolları sıvamış,

"Bisküvi yok, ama dondurucuda kurabiye hamuru var, ben..."

"Hayır, teşekkürler, gerek yok."

Adam gidene kadar bekledi. "O yemek yapar."

"Hayır, ama tatlıya düşkündür ve hizmetçim ona bayılır." "O da burada mı?" Sanki

duvarlardan insanlar çıkacakmış gibi etrafına baktı.

"Hayır, en azından burada yalnız kalabiliyorum. Susan ev işlerini yapıyor ve buzdolabımda ekşi süt kalmadığından emin oluyor. O ve Dmitri dondurucumu yemeklerle dolduruyorlar, ama buna gerek yok, çünkü nadiren evde yemek yerim ve

...' dedi ve Michelin yıldızlı bir restorani saydı, bu da kadının gözlerini fal taşı gibi açmasına neden oldu. '...çok basit.'

O, üç Michelin yıldızlı restoranın gerçekten paket servis yaptığını mı düşündüğünü, yoksa kendi dünyası o kadar güvenli ki gerçeklik ona hiç dokunmuyor mu diye merak etti.

"Teşekkürler..." Bardağı kaldırıp bir yudum aldı, bardağın kenarından ona bakarak itiraf etti, "Günün bu saatinde alkol." Aslında, günün herhangi bir saatinde alkol onun için bir sorundu. "Aşırı tepki vermiş olabilirim. Eminim sen bunu halledeceksin ve her şey normale dönecek. büyükbaban... kafası karışık mı?" diye sordu nazikçe.

Lizzie, insanların her zaman demansı konuşmaktan hoşlanmadıklarını biliyordu ve o, herkesten çok bu mahremiyeti, sevdiklerini spekülasyonlardan korumak ihtiyacını saygıyla karşılıyordu.

"Kafası karışık mı?"

"Büyükbaban mı?" diye tekrarlardı. Korkunç akşam yemeğinde, keskin burunlu, gümüş rengi siyah saçlı, çirkin yüzlü bir adamın görüntüsü zihninde canlandı. Tanıştırıldığında, onun siyah, ağır göz kapakları ve bakışlarından biraz rahatsız olmuştu, ama

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Demans, aile için zor olabilir." Ve bu, duyuruyu tamamen açıklaması olurdu. "Annem bir keresinde beni bir mağaza restoranında bırakıp eve gitmişti."

"Kaç yaşındaydın?"

Omuzlarını silkti. "On yaşında falandım."

"Annen çok genç olmalı?" Lizzie başını salladı.

"Hayır, dedem demans hastası değil. Spyros zihni çok keskin." Ve bir kurt kadar acımasız. "Ancak, kanserden ölüyor."

Kısa ve özlü konuşması sakindi, neredeyse soğuktu, ama gergin çenesinin etrafındaki titreme, gösterdiği kadar çok umursadığını gösteriyordu.

"Üzgünüm..."

İnsanlar bunu söylerdi, bu kelimeler otomatik bir refleks gibiydi, ama farklılık, onun bunu içten söylemesiydi. Onun için bunun bir rol olmadığı, onun için hiçbir zaman bir rol olmadığına dair artan şüphe, onu rahatsız ediyordu.

Aldatmayı idare etmek çok daha kolaydı.

"O, ona verdikleri süreden altı ay daha fazla yaşadı. Bu, herkesin bildiği bir şey değil."

Onun kişisel işlerini dünyaya yayacağına dair ikinci ima ise görmezden geldi.

"Evlenmemi ve bir varis vermemi istiyor, bu yüzden nişan duyurusunu beni zorlamak için bir araç olarak kullanıyor."

Bu sefer, bu konuda söz hakkı olmadığı imasını görmezden geldi, çünkü bu çılgın teorideki tek boşluk bu değildi. "Elbette değil."

"Tam iki yıl önce Deb ile evlenmem gerekiyordu."

Yüzündeki acı dolu ifade, bir zamanlar tamamen kalpsizce bulabileceği bir şekilde gülümsemesine neden oldu, ama şimdi bunun da gerçek duygularını saklıyordu.

Ama belki de saklayacak gerçek duyguları yoktu. "Farkında değildim."

"Neden fark etmelisin ki? Senin şok ve dehşet dolu nefesini almadan önce,

Deb'in cenazesinde büyükbabamın bana altı ayın kabul edilebilir bir yas süresi olduğunu ve sonra hayatına devam etmen gerektiğini söylediğini açıklamak üzereydim."

"Öyle mi dedi?" Adamın yüzünü inceledi. "Hayır, ciddi olamaz."

"Kimse büyükbabamın mizah anlayışı olduğunu söylemedi."

"Acı çeken insanlar, aslında kastetmedikleri şeyler söylerler."

Ona baktı, kapüşonlu gözlerinde merak parıldıyordu. "Her zaman herkesin içinde iyilik olduğuna inandın mı?"

Sesindeki alaycı tona tepki olarak çenesini kaldırdı. "Eğer ima ettiğin buysa, ben naif ya da saf değilim. Büyükbabanın motivasyonu ne olursa olsun, sırf bir

gazetede bir ilan yayınlandı diye evleneceğinizi düşünemez, ben kabul etsem bile.

"Tabii ki bilmiyorum," diye biraz tutarsız bir şekilde başladı, sonra durakladı ve mavi gözlerini kısarak, "Neden ben?" dedi.

"Bence bu, ortak bir yaklaşım olabilir." Kız başını salladı.

"Neden bahsediyorsun?"

"Baban."

"Yoksa sen...?" Ona sert bir bakış attı ve bardağını masaya sertçe vurdu, masanın yüzeyine sıçrayan su damlaları oluştu.

"Baban. Lizzie mi, Elizabeth mi, yoksa Lizzie Rose mı?"

O sadece ona sert bir bakış attı.

"Babanız mali açıdan zor durumda."

Bu öneriye alınmış gibi davranarak, cevap vermek için kelimeleri boşa harcamadan başını salladı. "Saçmalık!"

"O iflasın eşiğinde, iflas ilan edilmek üzere."

Ağzını açıp kapattı. Adam, onun yüzünü, hareketsizliğini, pürüzsüz yanaklarına değen kirpiklerini izledi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bu senin ifade edemediğin öfkenin bir yansıması mı?"

Lizzie tuttuğu nefesini bıraktı ve ona öldürücü bir bakış attı. "Bu benim düşüncem," diye tersledi, yüzünü işaret ederek.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Sormaya cesaret edemiyorum." Lizzie ona boş boş baktı. "Ne düşündüğünü," diye açıkladı adam.

"Gerçekten bilmek istemezsin," diye tersledi. O başını geriye attı ve güldü.

"Babam hakkında söylediklerin doğru olsa bile, ki sana inanmıyorum... o beni asla takas etmez."

Onun sabit ifadesini inceleyerek, bunu geçiştirdi ve . Ailesi onu kullanmaya hazırdı - bu, onun hayatının erken dönemlerinde öğrendiği bir dersti.

"Başka teorileri dinlemeye hazırım."

"Durumunun zor olduğunu anlıyorum ama büyükbabanla konuşursan, herkesin farklı şekilde yas tuttuğunu anlayacağından eminim. Yas tutmak... Böyle şeyler için bir zaman çizelgesi olamaz ve Deb çok güzeldi."

"Hala Noel Baba ve Paskalya Tavşanına da inanıyor musunuz?" diye sordu. "İnsan anlayışının sınırları yoktur. Büyükbabam her zaman kendi kurallarına göre yaşamıştır ve şimdi Spyros Aetos olması umurunda olmayan bir hastalık yüzünden bu haktan mahrum kalmıştır. Hastalığı üzerinde hiçbir kontrolü yok, ama hala kontrol edebileceği şeyler var."

"Sen demek istiyorsun. O zaman senin için üzıldüm, ama babam böyle çılgın, delice bir şeye asla karışmaz."

'Mali zorluklar içinde olmak, çılgınlığı tamamen Meşru hale getirir. Onun durumunu anlıyorum... ama bu durumun sorumlusu tamamen büyükbabamdır.'

"Babamın maddi sıkıntıları yok."

"Baban bir süredir maddi sorunlar yaşıyor. Deb öldükten sonra kendini aşırı zorladı. Bazı pervasız hareketlerde bulundu. Çok yanlış kararlar verdi, bu kararlar sonuç verebilirdi, ama ama sonuç vermedi. Açgözlüydü." Kızının öfkeli küçük itirazını, karanlık kaşlarından birini alaycı bir şekilde kaldırarak kabul etti.

"Ben bilirim."

"Bankalar ona bir uzatma daha vermeyi reddetti."

"Ne diyorsun sen?" Başını salladı, ona cevap verecek fırsat bırakmadı. Onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Bana söylemeyeceğini bana söylemeyeceğine inanamıyorum."

"Ama inanabilirsin, değil mi?" dedi, onun yüzünü inceleyerek. Duygularını bu kadar az gizleyebilen birini nadiren görmüştü. "Tabii ki, onu benden daha iyi tanıyorsun."

"Babam başardıklarından çok gurur duyuyor." "Peki, bunları kaybetse nasıl tepki verirdi sence?"

Kurnazca eklenen söz üzerine çenesini kaldırdı. "Beni asla, asla satmaz..."

"Dürüst olalım, tam da bunu yapıyor. Babanı biraz tanıyorum ve bana hiç kendi hatalarını kabul edecek bir adam gibi gelmedi, özellikle de bir kadına, hem de kendi kızına.

"Ama o... Birçok insan onun için çalışıyor. Onlara ne olacak?"

"Başkalarını düşündüğün için etkileyici," dedi, hiç de etkilenmiş gibi görünmeden. "Ama sen hiç fakir olmadın."

Ona sabırsız bir bakış attı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ahırlarda ücretli bir iş bulmayı mı planlıyorsun? Bu, güzel ellerini kirletmen gerekebilir. Güzel evini, harçlığını özlemez misin?"

Kızın kahkahası adamın alaycı sözlerini kesintiye uğrattı ve kız, adamın zayıf yüzünde şaşkın bir ifade belirlediğini görmekten memnuniyet duydu. Adonis Aetos'u şaşırtmıştı ve bunu başarabilen pek fazla insan olmadığını

başaramadığını iddia etmeye hazırdı.

"Beni tanıdığını sanıyorsun, ama aslında benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." "O zaman beni bilgilendir."

Tereddüt etti ve sonra omuz silkti. "Peki. Harçlığım yok.

Kır evi benim."

Omuz silkti, annesinin mirasından pay aldığını varsayarak. Bu, esasları pek değiştirmiyordu. Kendi geçimini sağlayacak beceriye ya da iradeye sahip değildi.

"Ellerimi kirletmek mi?" Avuç içlerini yukarı doğru çevirip, düzgünce kesilmiş, kısa, cilalanmamış tırnaklarını gösterdi. "Bununla hiçbir sorunum yok, hiç sorunum yok."

Bir an durdu, gözleri büyüdü. "Sence babamın ne kadar paraya ihtiyacı var?" diye yüksek sesle düşündü. Kısa süreli umudu söndü.

Geçen hafta imzaladığı yatırım anlaşması, dört yıl boyunca parasına erişemeyeceği anlamına geliyordu.

ihtiyacı olmayacağını düşündüğü paraya.

"Sence benim kulübemin değeri ne kadar?"

İlk tepkisi şaşırtıcı derecede özveriliydi. Bir günlük bir civcivin bile bu kadından daha fazla kendini koruma içgüdüğü vardı.

"Bu, babanın bankaya olan borcunu hiç etkilemez." "Bir yolu olmalı," diye fısıldadı. "Var..." Durakladı, dilini şaklatarak öne eğildi ve kadının beyaz parmaklı ellerini koltuğun kolundan çekip kucağına koydu.

Mavi gözleri onun yüzüne kayd.

"Kan dolaşımını keseceksin," dedi, kadının endişeyle Yumuşak eti endişeyle ısırıştı. Hayallerin yapıldığı bir ağzı vardı.

"Endişelenme. Bence baban kendi yolunu buldu..."

"Bunu söyleyemezsin," diye öfkeyle karşılık verdi. "Bu sadece bir tahmin. Sen sadece..."

"Tam olarak öyle değil," diye sözünü kesti. "Büyükbabamın ofisinde içerde bir kaynağım var, o..."

Ayağa fırladı. "Senin için casusluk mu yapıyor! Bu iğrenç. Kendi aileni mi gözetliyorsun!"

"Ailemi gözetlemiyorum," diye itiraz etti, kızın duygusal tepkisine sinirlenmiş gibi görünüyordu. "Büyükbabamın yakınında, onun çıkarlarını gözetken biri var. Hiçbir sırrı açığa vurmadı, ama babanın parayı cebe indirdiği ve bizim görevimizi yerine getirerek evlendiğimiz varsayımsal bir senaryo önerdiğimde, bunu inkar etmedi."

"Bana casusluk gibi geliyor," diye karşılık verdi kadın, inkarını sürdürerek , odada huzursuzca dolaşmaya başladı, durup lambayı parmaklarıyla okşadı ya da renkli cam duvardan içeri giren güneşin sıcak ışığıyla parıltıyan soğuk mermer yüzeyi okşadı.

Onu izledi, tek bir çevik hareketle ayağa kalkarken ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordu. "Demek bize tuzak kurulduğunu kabul ediyorsun."

Kadın durakladı ve döndü. Boy avantajının sadece bir yanılsama olduğu ortaya çıktı ve adam tembel bir zarafetle tüm boyunu ortaya çıkardığında kadın bunun farkına vardı.

Kafasına elini bastırarak başını salladı ve içini dolduran duygularla dolu sözler ağzından döküldü. "Onun istediği oğul, hatta kız, özellikle de kızı olmadığımı biliyorum, ama nasıl... Babam beni nasıl bu duruma düşürdü?"

"Çaresizlik, insanları pervasız şeyler yapmaya itiyor."

"Çılgınca şeyler!" diye itiraz etti.

"Semantik ve ahlaki öfken bir yana, bunun çılgın bir eylem olduğunu mu söylüyorsun?" Omuz silkti. "Evet, ama bu çaresizlikten kaynaklanıyor. Bir dakika dinler misin?" diye tersledi, onun yaklaşan ve kızgın bir şekilde dolaşmaya devam etmeden önce iki bileğini tuttu.

O, kadının üzerine eğildi ve gözleriyle onun bakışlarını yakaladı. "Dinleyecek misin?"

Bir an sonra, onun karanlık bakışlarından kaçamadığı için başını salladı.

"Büyükbabam, durumunun ciddiyetini altı ay boyunca biliyordu, ancak aileden kimseye haber vermedi. Ben de ona sadık olan birine danıştım."

"Casusun mu?"

"Büyükbabamın durumuyla ilgili bir şey olursa bana haber vermeyi kabul etti.

sağlık durumu hakkında... ailemiz olarak bilmemiz gerekenler. Geçen ay, sadece birkaç haftalık ömrü kaldığı haberi verildi.

Gergin çenesindeki titreme, duygusuz konuşmasının yalan olduğunu ortaya koyuyordu. Duruma rağmen, Lizzie'nin şefkatli kalbi onun için acı çekiyordu, ancak onun, hassas ya da başka türlü, onun kalbiyle ilgilenmediğinin farkındaydı.

Boğazını temizledi. "Son taramalar, bu kez beyinde daha fazla ikincil tümör olduğunu gösteriyor."

"Aileniz..."

"Bu haberi senden başka kimseye söylemedim. Babam bunu duyarsa onu uygunsuz ilan ederdi. Onlar hiç... anlaşılmadılar."

"Sence bu, bugün olanları açıklıyor mu?" Lizzie ellerini genişçe açtı ve başını salladı.

"Kim bilir?" Gözlerini sıkıca tuttu, koyu kirpikli, etkileyici bakışlarında ciddi ve kasvetli bir mesaj vardı. "Büyükbabamın mutlu bir adam olarak ölmesini isterim."

Kadın, onun söylediklerini anlamamış gibi davranmadı.

"Nişanlanırsan... Bu onun için gerçekten o kadar önemli mi?"

"Evlenmem, onun özlediği varisi doğurmam fikri, ama bence işleri daha yakından takip etmek akıllıca, bu yüzden eve dönmek için hazırlıklar yapıyordum, ama olaylar değişti.

Şimdi bununla başa çıkmanın en iyi yolu... Aracıyı ortadan kaldırmak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eminim ki çöpçatanlar bir sonraki hamlelerini planlamışlardır. Baban senin iyi yanına hitap edecek. Senin iyi bir yanın olduğu açık," dedi, bunu bir kusurmuş gibi göstererek. "Dedem ise... Şey, kabul edelim, onun eli üstün. O ölüyor."

"Aslında kazanan el değil... Üzgünüm, küstahlık etmek istemedim."

"Sadece gerçeği söylüyorsun, ama ne demek istediğimi anladığımı varsayıyorum," dedi, sanki bu çok açıkmuş gibi.

"Pek sayılmaz."

"Bence evlenmeliyiz!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Sen delisin!" Lizzie derin bir inançla söyledi.

"Gerçek şu ki, babanın mali bir açığı var ve büyükbabam, seninle evlenmenin avantajlarını sana ikna ederse bu açığı kapatmaya hazır. Nişanlanmak, görünüşe göre ilk adımdı sanırım, süreci başlatmak için." Yorgun bir şekilde koltuğa çöktü.

"Onların blöfünü görmek bizim için kolay olurdu, ama dediğim gibi, ben

Büyükbabamı severim. Ne zararı var ki?

Onun bu rahat ve düşüncesiz sorusu, kadını koltuğundan fırlatmıştı. Onun orada uzanmış, o kadar rahat görünmesi, kadının öfkesini doruğa çıkarmıştı.

"Aklını mı kaçırdın? Zararı. Zararı!" diye bağırdı, parmağıyla havayı dürtüp sonra onu işaret etti. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Senin deli olduğunu düşünüyorum! Bence bunların hepsi senin yarattığın bir fantezi. Ama ben buna inanmıyorum."

"Seni evlenmek için şantaj yapmam gereken bir fantezi mi?"

Onun alaycı sözleri, kızın yanaklarını öfkeyle kızarttı.

"Bunu bir şekilde çözmenin kolay bir yolu var. Babanı ara. Ona sor."

Onun önerisi karşısında şaşkınlık içinde gözlerini kırptı. "Onu aramak mı?"

Adam başını salladı. "Neden olmasın? Aldığın cevap seni korkutmazsa tabii."

Çenesini kaldırdı. "Korkmuyorum," diye yalan söyledi. "Peki. Odayı sana vereceğim."

Yirmi dakika sonra geri döndüğünde Lizzie hala odada volta atıyordu. Onu görünce durdu. Adam bir an yüzünü inceledi ve nadir bir şefkat duygusu hissetti — kızın yüzündeki ifade ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

"Babamla konuştum."

Onun kendini toparlamasını izledi ve zorlamadı. Duyduklarını beğenmediğini varsaymak zor değildi.

"Onun her zaman kendine güvenen biri olduğunu düşünmüştüm ama aslında... o..." Zayıf olduğunu söyleyemedi. Babasını seviyordu ve her zaman sevecekti.

"Adamın mali sorunları var. Çaresiz ve gururlu," dedi Adonis.

En beklenmedik kaynaktan gelen savunma, onu başını sallamasına neden oldu. Şaşırtıcı bir şekilde, Adonis Aetos, o anda hissettiğinden daha fazla şefkat gösteriyordu.

daha fazla şefkat gösteriyordu.

"Gururlu, evet, öyle ve kendini üstün görüyor." Sesinde duyulan acımasızlıktan şok olan kız, elini ağzına götürdü. Son konuşmalarının parçaları kafasında dağınık bir şekilde uçuyordu. Babası inkardan öfkeye, oradan da yalvarmaya geçmişti.

"Özür dilemedi. Hiçbir şey onun suçu değildi." Hiç onun suçu olmuş muydu ki?

Doktor, Lizzie'nin yanık kazasından sonra her zaman bir yara izi kalacağını açıkladığında, başını ellerinin arasına almış, kanepede oturan görüntüsü gözünün önüne geldi.

"Onu durdurmalıydın," diye bağırmıştı babası. "Gelip beni çağırmalıydın. Onu gözetleseydin bu olmazdı."

Lizzie utanarak, "Evet, baba" demişti. Babası orada olmamasına rağmen - annesinin hastalığının son aşamalarında nadiren oradaydı - Lizzie ona göz kulak olmuştu. Sadece

yeni yavru kediyle oynamak için birkaç dakikalığına dışarı çıkmıştı. Annesi o noktada tam zamanlı bakıma ihtiyaç duyuyordu ve bakıcısı, banyo musluğu tekrar taşmadan önce üst katta musluğu kapatıyordu.

Lizzie geri geldiğinde, parlak ve renkli bir gece elbisesi giymiş annesi mutfaktaydı ve ocakta kaynayan bir tencere dolusu su şiddetle köpürüyordu.

Lizzie annesi ile tencere arasına girmişti ama Lizzie gazı kapatmak için uzandığında annesi tencereyi kapmaya çalışmıştı.

Kaynar suyun çoğu zararsız bir şekilde yere dökülmüştü, Lizzie geri atlamadan önce bileğine sıçrayan miktar hariç. Bakıcı geri dönmeseydi yara izi daha kötü olurdu geri dönüp Lizzie'nin kolunu hemen soğuk akan suya daldırmasaydı daha kötü olabilirdi.

"Babanın onay ve kabul görmeye ihtiyacı var. Zayıflığını kabul edemiyor ve hatalarını üstlenemiyor."

Bu objektif ve acı verici derecede doğru değerlendirme karşısında gözlerini kırptırdı, kirpikleri yanağına değdi.

"Sence insanlar değişir mi?" diye merak etti.

"Hayır."

Başını salladı, sonra savunmacı bir tavırla, "Onu seviyorum," dedi ve ekledi, "Sen de büyükbabanı seviyorsun, o da mükemmel değil!"

"Senin aksine, bu benim için büyük bir şok değil ve ben mükemmelliği her zaman çok sıkıcı bulmuşumdur. Babana onu kurtaracağını söyledin mi?"

"Hayır."

"Onun bir süre acı çekmesini istemek insani bir şey."

O nefesini tuttu. Bu ifadede çok fazla yanlış şey vardı.

"Babamdan intikam almak istemiyorum ve sen sanki ben bunu kabul etmişim gibi konuşuyorsun."

"Baban öyle olacağını düşünüyor. Buna güveniyor."

Acı bir gülümsemeyle, yorgun bir teslimiyetle onun iddiasına cevap verdi. "O benim kolay lokma olduğumu düşünüyor, sen de öyle!"

"Belki de karşı koymak için çok tembelsindir?"

"Benim hakkımda ne düşündüğünüzü önemseyen biri gibi mi görünüyorum?" diye patladı.

"Bence kendini küçümsüyorsun, bu tamamen sana kalmış," diye yavaşça konuştu. "Yargılamıyorum. Öte yandan, baban dünyanın onayına ihtiyaç duyuyor. Kendini başkalarının gözünden görüyor ve evet, aslında, orada çok fazla yargılama var."

Sen değil, diye düşündü, uzun boylu alfa erkek figürüne bakarak. Birçok açıdan, o onun için bir muamma olmaya devam ediyordu. Yüzeysel olarak, o ve babası

babası, iki nesil boyunca stereotipik alfa erkeklerdi. Ama babası bir rol oynuyordu. Kendine güveni, yetersizliklerini gizleyen ince bir maskeydi. Adonis'inki bir rol değildi, bir maske

. Hücresel düzeydeydi. Hayatında hiç kimsenin onayına ihtiyaç duymadığını düşünüyordu. Kendine güveni, dünyanın onu nasıl algıladığına dayanmıyordu. İçsel kesinlikten geliyordu.

Bekledi, onun ifade gücü yüksek küçük yüzünde yüzeye çıkan duyguları izledi.

"Haklıydın... Babam hakkında yanıltılmışım. Eminim ki içten içe utanıyordur. O... o... Sanırım ağlıyordu." Derin bir nefes aldı, saklamaya kararlı olduğu duygusal yorgunluk sesindeki titremeye yansıyor.

Kamburlaşmış omuzları, mavi gözlerindeki incinmiş acı, onun korumacılık olarak tanımlamak istemediği bir duygu dalgasını uyandırdı.

Omuzlarını düzeltti. "Peki bu nasıl olacak?"

"Büyükbabam da dahil olmak üzere ailem şu anda adada. Ada ailemize ait, tamamen özel. Basın rahatsızlık vermeyecek." "Peki plan ne olacak?"

"Evleniriz, oraya gideriz ve bu oyun artık gerekli olana kadar yeni evliler gibi davranırız."

"Sen bunu basitmiş gibi anlatıyorsun. Öylece evlenemezsin. Evrak işleri falan yok mu?" diye ısrar etti, onun makul planında bir kusur bulmayı umarak ısrar etti.

Mantıklı mı? Ne zaman delilik mantıklı hale gelmişti?

Bunun nasıl sunulduğuna bağlı olduğunu düşündü ve Adonis çok iyi bir satıcıydı.

"Basit değil," diye kabul etti. "Ama endişelenmene gerek yok. Detayları ben hallederim."

"Sen hiç pes etmiyorsun, değil mi?" "Odaklanmayı tercih ederim."

"Organize olmaktan hoşlanmıyorum."

Dudakları kıvrıldı. "Evet, anlıyorum."

"Yani kabul edersem, üç ay sonra evlenmiş ve ayrılmış olacağım."

"Zaten kabul ettiğini sanıyordum."

"Çünkü sen sadece duymak istediğini duyuyorsun."

Sonra güldü ve daha ciddi bir tonla ekledi: "Boşanma artık bir utanç kaynağı değil."

"Boşanma değil. Evlilik. Bu benim her zaman yemin ettiğim bir şey... Asla evlenmek niyetinde değildim."

Onun şiddetli tepkisine kaşlarını kaldırdı, sonra alnındaki kırıışıklıkların düzeldiğini izledi.

"Ama bu sayılmaz, değil mi?"

"Yasal olarak sayılır, ama, şey, açıkçası bu bir anlaşma bir anlaşma." Başını bir yana eğdi ve kadının yüzünü inceledi. Ona çekildiğini hala kabullenmeye çalışıyordu. Kadının yüzüne baktıkça, bakmaktan daha çok zevk alıyordu. Berbat kıyafetlerin altındaki vücudunun izleri ilgisini çekmişti. Belki de bu, erkek türünün sapkınlığıydı, gizli olan, açıkça sergilenen tenlerden daha erotikti.

Bir dahaki sefere, güzel bir ayak bileği onu tahrik edecekti.

"Yoksa seksten mi bahsediyorsun?" dedi, gözleri onun gizlemeye çalıştığı kıvrımlara kayarken bunu düşündü.

Onun küçük çığlığı, ardından gelen sessizlikte çok yüksek sesli geldi.

"Hayır, değil!" diye bağırdı, kızaran yanaklarıyla kendini toparlayarak. Onun, kendisinin bir kadın olduğunu fark etmediğinden emin olmasına rağmen, onun alaycı sözlerine tepki gösterdiği için kendine de kızgındı. "Aklıma bile gelmemişti!" dedi, kibirli bir küçümsemeyle.

"Eh, benim aklıma geldi."

Yüksek bir küçümseme, çenesi tam anlamıyla düşerken kayboldu.

O kadar rahat bir şekilde söylemişti ki, ağır göz kapakları yarıya inmeden önce karanlık gözlerinde gördüğü ışıltı olmasaydı, onu kandırdığını düşünürdü.

Hayali bir ışıltı ya da gerçek bir ışıltı, sık sık dünyanın en seksi erkeği olarak anılan bir adamın, onunla seks yapmayı düşündüğünü söylemiş olması... Lizzie yüzünü ifadesiz tutmak için çok uğraştı ifadesiz kalmaya çalıştı, ama savunma mekanizması başarısız oldu, muhtemelen hormonları çıldırdığı için.

Kendine gel, Lizzie, dedi kendi kendine. *Bu bir şaka.*

Koyu renkli gözlerinin köşeleri kıvrıldı ve başını bir yana eğdi, bu hareketin onun karakteristik bir jesti olduğunu fark etti. Eğik

ona meraklı bir bakış attı. "Şaşırmış görünüyorsun."

Sesindeki hafif şaşkınlık, ona vurmak istemesi için bir neden oldu.

"Kes şunu! İkimiz de biliyoruz ki ben zaten seninim, o yüzden yorgun ve eski baştan çıkarma yöntemlerine başvurma zahmetinden kurtulabilirsin."

rutininden kurtulabilirsin."

"Eskimiş mi? Alındım," diye alay etti, gözleri eğlenceyle ve görmemeye çalıştığı başka bir şeyle parlıyordu.

"Bunu kabul edersem, seks olmayacak. Bunun kesin olduğunu varsaymıştım," dedi Deb, Lizzie'ye kalan sevgililerini teklif ettiği anı hatırlayarak, Lizzie'nin içgüdüsel tiksintisini göstermesinin, Lizzie'nin namuslu olduğunu alay etmekten büyük zevk alan kuzenini sadece cesaretlendirdiğini fark edene kadar.

"Vazgeçilmez mi?" Kendisine, onun parlak cildini merak etme acısını yaşattı. Her yeri bu kadar pürüzsüz ve soluk muydu?

Çiller, güzel burnunun ötesine uzanıyor muydu? "Bence bunu iyice düşünmedin. Haftalarca birlikte olabiliriz."

"Benim düşünmemem gerektiğini düşünmüştüm," diye karşılık verdi, keskin sözleri onun istemeden gülümsemesine neden oldu.

"Düşünmeden önce beni aceleyle evet demeye zorluyorsun. Ve sanırım birkaç hafta seks yapmadan dayanabilirim."

Adam başını geriye attı ve güldü, sıcak ve sınır tanımayan ses, zaten titremeye başlayan vücuduna ekstra bir heyecan verdi. "Ya yapamazsam?"

İlhamdan çok çaresizlikten hareketle, kendini savunmacı bir şekilde "Deb'den sonra başka bir kadına baktın mı?" diye sorarken buldu.

Yüzündeki mizah izleri kayboldu, yüzü ciddi, güzel bir boşluk haline geldi.

Bu boşluğun bir acı dünyasını gizlediğini fark etti, vicdan azabı onu derinden etkilerken, hassas kalbi onun için acıyordu.

"Üzgünüm, öyle demek istemedim... Bu çok duygusuzca bir sözdü," diye itiraf etti, suçluluk dolu küçük bir sesle.

"Deb hakkında konuşmak istemiyorum."

"Hayır... hayır, tabii ki, ben de istemiyorum. Ciddi olmadığını biliyordum, sadece..." O sözünü kestiğinde rahatlayarak durakladı.

"Tiyatroyu bir kenara bırakırsak, büyükbabam hasta, aptal değil. Onu ikna etmek için, ona bunu satmak istiyorsak, biraz... sevgi göstermemiz gerekecek."

"Yemek masasında şehvetle sarılmamızı ve seks yapmamızı beklemeyecektir, değil mi? Yoksa bu, tabak kırmak gibi tuhaf bir Yunan geleneği mi?" Akıllıca sözler, daha söylemeden önce ona geri döndü. konuşmayı kesti.

Onun inatçı hayal gücü, az önce anlattığı ateşli sahneyi gözünde canlandırırken, eğlenceli bir kayıtsızlık ifadesini korumak son derece zordu.

Gözlerindeki ışıltı ve birkaç kışkırtıcı sözle, kız öfkeli hormonların bir yığını haline gelmişti.

Tanrım, ona ne oluyordu?

Bunun cevabını sonra bulacaktı. Şu anda önceliği gerçeği gizlemektir. Odaklanmalı ve isyan eden hormonlarını kontrol altına almalıydı.

"Ailem de zaman zaman sorunlar yaşıyor ama genel olarak muhafazakar... çoğunlukla. Masa üstünde seks isteğe bağlıdır ve özel olarak yapılır."

"Sen...?" diye başladı, dilini sertçe ısırarak dilini susturabildi, ama kafasında canlanan görüntüleri susturamadı.

Vücudunu saran ham şehvet, Adonis'in ona sunduğu bu açık hedefe tepki vermemesini zorlaştırıyordu. Bunun yerine, son zamanlarda cinsel hayatındaki kuraklıkla bir ilgisi olduğunu düşündüğü şehveti kontrol etmeye odaklandı.

Onun ilerlemesini engelleyen şey keder ya da suçluluk duygusu değildi, kendi yargılarına olan güvensizliği ve sıkıntısıydı. Garip bir şekilde, onu tam anlamıyla günahkar bir hayata sürükleyen, onu memnun etmeye, baştan çıkarmaya, libidosunu harekete geçirmeye çalışmayan bir kadın oldu.

Onun libidosunu tam anlamıyla harekete geçiren, onu memnun etmeye çalışmayan, onu baştan çıkarmaya çalışmayan bir kadındı.

Belki de bir meydan okumaya, sürprizlere ihtiyacı vardı?

Kadın kesinlikle onu şaşırtmıştı, ancak bu kadar kendine hakim bir kadın olmasına rağmen, her içgüdüğü ona yaklaşmak istemesine rağmen, geri adım atmasına neden olan bir kırılganlığı da vardı.

"Mesele şu ki, kısa bir süre için birbirimize çok yakın yaşayacağız." Bu gerçeğin anlaşılması için bir süre durdu ve kadının

endişeli ifadesinden, anladığı belliydi. "Birkaç hafta, belki birkaç ay. Yakın olmasak bile, yakınmışız gibi davranmak zorunda kalacağız."

"Aylar!" Bu haykırış dudaklarından çıkar çıkmaz pişman oldu.

"Büyükbabanın..."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

"Bak, sonuç olarak," diye utangaç bir şekilde başladı. Bu durum göz önüne alındığında, açıklamak doğru gelmişti. "Ben çok cinsel bir insan değilim." En iyi niyetine rağmen

iyi niyetine rağmen, bu büyük açıklamayı yaparken onun bakışlarını karşılayamadı.

Söylediklerine gerçekten inanıyordu. Bunun sorumlusu ne ya da kimdi? diye sordu kendine, onu yetersiz hissettiren

O, kendi başarısızlıklarını "Sorun bende değil, sende" diyerek örtbas eden o acınası kaybedenlerden biri miydi?

"O zaman sorun yok. Güvendesin. Utanç verici bir olay olmayacak. Seni zorlamayacağım... Bu benim için sorun değil."

"Ben utanması zor biriyim."

"Buna inanabilirim," dedi duygulu bir şekilde ve çılgın bir kahkaha atarak. "Ama ciddi, eğer endişen buysa, oyunculuğu başka bir şeyle karıştırmayacağım. Kapalı kapılar ardında olanlar sıkıcı olabilir."

Bu kadının asla sıkıcı olamayacağına dair güçlü bir inançla kapıldı.

"Biliyor musun, harika bir fikrim var," dedi, gözleri . Ellerini onun oturduğu sandalyenin kolçaklarına koydu ve öne eğilerek sesini alçaltarak açıkladı.

"Beni gördüğünde hamile olduğumu düşündün. Neden İnsanlar ne düşünüyor? Yalan söyleme, diye ekledi hızla. İnsanlar öyle varsayarsa, inkar etme. En azından benimle evlenmen için bir neden olur.

"Yani insanlar, sarhoş ve aciz durumdayken beni yatağına çektiğine inanacaklar ve..." Onun coşkulu gülümsemesinin dehşetle donmuş bir yüz ifadesine dönüştüğünü gördü.

Kadın, çok yakın durduğunu fark etti. Ayrıca, durumu düzeltmek için içinde garip bir isteksizlik olduğunu da fark etti.

"Haklısın," diye iç çekerek kabul etti.

"Öyle mi?" diye dikkatlice sordu. Onun sıcak vücudundan gelen koku, ya da belki yüzünü çevreleyen saçları, dikkatini dağıtan... bağımlılık yapıcıydı.

"Aptalca bir fikirdi. Ailen bana bakıp, benim seksi ve baştan çıkarıcı olamayacağımı anlayacak."

"Ailem..." diye başladı.

"Ne?" diye sordu, yüzündeki tuhaf, neredeyse çılgın ifadeyi anlamaya çalışarak.

Hiçbir uyarı olmadan, adam kadının yüzünü ellerinin arasına alıp onu kendine doğru çekerek soğuk dudaklarıyla ağzını kapattığında, kadın şaşkınlıktan tepki veremedi. Kadın kendini yavaşça Cinsel baştan çıkarma ve diğer her şeyin yok olması... Birkaç mutlu an boyunca sadece doku, kalp atışı, tat, dokunma, duyuşsal ve onun deneyiminin dışında olan şeyler vardı.

Lizzie öpülmüştü, beyni olan biteni ayırıp açıklayabildiğinde öpücüklerden gerçekten zevk almıştı, ama bu farklıydı, çok farklıydı.

Dudakları, ağzında yavaş ve baştan çıkarıcı bir ustalıkla hareket ediş, dilinin dalışı ve ona karşılık verme arzusu, keşfetme ve tatma arzusu yeni, korkutucu ve heyecan verici bir alandı.

Sonra her şey bitti ve derin nefesler ve göz göze bakışmaların ardından Lizzie doğruldu ve aceleyle bir adım geri attı.

"Şey, bu..." Muhtemelen hayatının en erotik deneyimiydi, bu da onu üzücü bir duruma soktu.

"Güzel miydi?"

Onun kendini beğenmiş alaycı tavrı canını yaktı. Eğer onun dünyasını altüst ettiğini söyleyeceğini düşünüyorsa, bu doğru olsa bile hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Fena değil." Tanrım, o çok kendini beğenmiş ve o çok... Aslında çok dramatik olmamak gerekirse, o mahvolmuştu.

Her ayrıntı hafızasına silinmez bir şekilde kazınmıştı. Her küçük ayrıntı kaydedilmişti, uzun parmaklarının dokusu ve gücü yüzünü çevreleyen uzun parmaklarının dokusu ve gücü, sabununun bağımlılık yapan limonlu baharat kokusu. Sabun —kulağa çok sıradan geliyordu ama aslında öyle değildi.

Daha önce öpüldüğünü sanıyordu ama şimdi öpülmediğini biliyordu — gerçekten öpülmediğini.

Ve o zihni genişleten, fiziksel olarak zayıflatıcı öpücük, onun için sadece onu susturmak ya da karşı konulmaz olduğunu kanıtlamak anlamına geliyordu. Her iki seçenek de tatsızdı ve o her iki açıdan da başarılı olmuştu başarmıştı.

O esnek ve akıcı bir hareketle ayağa kalktığında, ikinci bir adım geri attı. Bir an için kendine kontrolün kendisinde olduğunu söyledi ve inkar etmeyi bıraktı, çünkü aslında kontrol kendisinde değildi.

Bu kimyasal bir

şeydi!

Bu delilikti!

Adonis onu izlerken, içindeki yırtıcı nabzın farkındaydı. Kızın yüzündeki her küçük ifade değişikliğine uyum sağlamıştı.

Neredeyse kadının derisinin altında atan nabzı hissedebiliyordu...

Kadının uyarılmasının kokusunu alabiliyordu.

Bu temel, ilkel bir şeydi.

Her şey onun rahatlık alanının çok dışındaydı, hatta daha da ötesinde. En son ne zaman libidosunu kontrol altına almak için mücadele etmiş ya da şu anda harcadığı çabayı harcamak zorunda kalmıştı?

Kelimenin tam anlamıyla, katmanları soyup, bu kadının beynindeki tüm mantık döngülerini atlatan özelliğini keşfetmek istiyordu.

Ailesi de böyle mi işliyordu? Tamamen içgüdüsel, mantık yok, hayvan gibi?

Bu düşünce karnına bir uyarı tekmesi gönderdi. Ailesinin dünyasına girmiş olduğu düşüncesi onu ürpertti, ama bunu umursamadı. Bir öpücük, dedikleri gibi, sadece bir öpücüktü ve kadının ağzı da öyleydi.

Bu yüzden kendine biraz müsamaha gösterdi.

"Gerçekten endişelenmene gerek yok. Nerede durduğumuzu biliyorum ve el ele tutuşabiliriz, vahşi hayvanların tutkusu tarafından ele geçirilmeden şakalarına gülebirim. İleriye dönük düşünmenin iyi olduğunu kabul ediyorum, ama..." Derin bir nefes aldı. "Ben senin hayranlarından biri değilim, lütfen önümüzdeki haftalarda bunu unutma."

"Yani artık öpüşmek yok."

"Sanırım bu bir bağlam meselesi ve benim için sorun yok," diye yalan söyledi. "Deb..." Bir an durdu. "Biliyorum," diye nazikçe devam etti. "Tanrım, onun izinden gitmek zordu ama bir gün... Üzgünüm," diye ekledi, biliyordun ki, yasak bölgelere girmiştin.

Belli ki hâlâ Deb'e aşıktı. Bu konuyu daha fazla uzatmasına gerek yoktu.

Adamın ifadesi, Deb'in zor bir konuyu hassas bir şekilde ele almasını hiç de takdir etmediğini gösteriyordu.

"Evlilik öncesi anlaşma olacak mı?" dedi ve bariz bir şeyi sorguladığı için hemen kendini aptal hissetti.

. Adonis gibi bir erkeğin çıkarlarını koruması normaldir ve söz konusu evlilik bir çıkar evliliği değil, daha çok karşılıklı bir rahatsızlık evliliği ise, büyükbabasının ölmesi için hayatından birkaç hafta veya ay feda etmesi durumunda bu iki katına çıkar.

mutlu bir adam.

Büyükbabasının bu fedakarlığı hak edip etmediği Lizzie için önemli değildi. O zamanlar çocuktı ve hiçbir şey yapamıyordu, annesi ölürken, annesini bir an olsun gülümsetmek için her kuralı çiğnerdi.

Onu yargılamıyordu, ama onun bir çocuk olmadığını, güçlü ve acımasız bir adam olduğunu unutmuyordu.

"Daha çok evlilik sonrası anlaşması gibi. Bu anlaşma ile maddi olarak bir kayıp yaşamayacaksın." Donakaldı. "Senin paran istemiyorum. Kendi paramı kendim kazanıyorum."

"Bu ahırlarda gönüllü olarak çalıştığını sanıyordum?"

Onun küçümseyici üslubu onu sinirlendirdi. "Felly Edge. Evet, okuldan ayrıldığımda orada çalışıyordum, ama şimdi yazıyorum."

"Yayımlanmış bir şeyin var mı?"

Kafasını salladı, övünmenin kötü bir şey olduğunu kendine söyledi, ama o anda son telif raporunu onun burnunun dibine sallaması ona büyük bir tatmin verecekti. "Yazar olarak geçinmek zor."

"Biliyorum." Dişlerini sıktı, serisinin sattığı kitapların sayısının gerçekten inanılmaz olduğunu söylemekten kendini alıkoymak zorunda kaldığı için ilk kez ekibinin hayal kırıklığını biraz anladı.

Onunla ilgili bir şey, içinde uyuyan, serbest kalmak isteyen, haykırmak isteyen övünme sesini *serbest bıraktı*.

Kendimi küçümsemeyi bırak. Bir sürü kitap sattım. Övgüleri, takdirleri hak ettim.

Hâlâ bir sahtekâr gibi hissetsem bile.

"Ne tür kitaplar?" "Romantik kitaplar."

"Ahh..." Onun bunu söyleme şekli kadının dişlerini ağrıtıyordu, ama bu dişlerini sıkmasından da olabilir.

"Yani romantik birisin?"

"Hiç de değil. Aşk aradığımı düşünüyorsan, daha fazla yanılmış olamazsın."

"Yani aşk ve evlilik aramıyorsun."

"Aşkın birçok türü vardır, ama benim sorunum aşk değil, aşkın her şeyi yoluna koyacağına dair körü körüne inanmak."

Gömülü anıları bir kenara bırakırsak, babasının annesini sevdiğini biliyordu, ama onu koruyamamıştı. Evlilik, mutluluk için bir formül değildi...

"Bu durumda pek alakalı değil, değil mi?"

Telefonunun çınlayan sesiyle cebinden telefonu çıkardı ve ekrana baktı.

"Affedersiniz. Bu telefonu cevaplamam gerekiyor."

Yalnız kalan Lizzie odada volta atmaya başladı.

Ne yapmıştı?

Neye razı olmuştu?

BEŞİNCİ BÖLÜM

"NE YAPIYORSUN?"

Lizzie, süveterini başından geçirene kadar bekledi. "Eve gidiyorum."

"Kır evine geri dönemezsin. Birini ayarlayıp senin için evi kapatıp belgelerini toplayacağım. Eğer

Giysiler hakkında düşünürsek, zaten yeni bir gardırop alman gerekecek, o yüzden... "Benim giysilerimin nesi var?"

Gözleri, ayaklarından yüzüne kadar küçümseyici bir bakışla kaydı.

"Gerçekten buna cevap vermemi mi istiyorsun?"

Kızın yüzü kızardı. "Beni giydirmana izin vermeyeceğim."

Onu incelerken, şehvetli dudaklarında rahatsız edici bir gülümseme belirdi.

Karanlık gözlerindeki gülümseme ve alaycı bakışlara rağmen, boğuk sesiyle cevap verirken onda bir gerginlik hissetti. "Kocalar genellikle eşlerini soyunmakla daha çok ilgilenirler." Bir an durdu ve güldü. "Bakire gibi kızarıyorsun."

Eğer öyle olduğunu söyleseydi, ne derdi acaba?

Dudaklarını ıslattı ve bunu öğrenmemeye karar verdi.

"Bana öyle bakma."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı.

"Buna kendi özgür iradenle giriyorsun."

"Biliyorum. Beni bir şeye zorlayabileceğini sanma."

"Sana söz veriyorum, hiçbir kadını zorlamadım."

Erkeklerin kibri onu güldürdü. "Hayır, sen sadece zekan ve çekiciliğinle onları etkiliyor. Tabii ki zenginsin, ama eminim bunun bununla bir ilgisi yoktur."

Bir anlık şok sessizliğinin ardından güldü. "Sen gerçekten esir alıyorsun, değil mi?"

"Öyle demek istemedim Deb," diye patladı.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?" Onun rahatlamasına neden olacak şekilde, cevap vermesi için zaman tanımadan ekledi: "Gerçek şu ki, kulübene geri dönemezsin. Basın oraya kamp kurmuş durumda."

"Nereden biliyorsun?"

"Neden riske gireyim? Bence burada kalman en iyisi."

Kadın güldü. "Bu olmaz. Bir kedim var, düzenlemelerimi yaparken ona yemek vermem gerekecek..."

"Kır evinde kalamazsın. Hedef olursun..."

"Orada kalmayacağım. Evime gideceğim. Malikanenin güvenliği iyi ve yüksek duvarları var."

"Kediniz var, bunun konuyla ilgisi ne? Birisi kedinizle ilgilenip onu barındırabilir."

"Mouse..."

"Fare mi? Kedi var demiştin."

"Kedim var. Adı Fare. Hayatımı depoya koyacaksam, bir yabancıнын evime girip hayatımı kelimenin tam anlamıyla paketlemesine izin vermem."

"Peki, ama hava kararmadan buradan ayrılmayacaksın."

"Bu çok saçma!"

"Anlaşma bu ve, eğer bu seni rahatlatacaksa, ben burada olmayacağım. Dmitri seni güvenli bir şekilde eve götürecekt ve sonra da babanın malikanesine götürecekt."

"Kendi arabamla gideceğim."

Sert bir cevap vermek için dişlerini sıktı. "Şu anda babanı görmek senin için garip olmaz mı? Geldiğini söylediğinde ne dedi?" Ona göre bu gerçekten en iyi plan değildi, hatta herhangi bir plan bile değildi. Kızın yüzünü inceledi. "Ona geleceğini söylemedin."

"Orada olmayacak."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Babamı tanıyorum. Bak, orası benim evim ama o gerçekten orada olmayacak."

Babam, düşünmek istemediği bir şey olduğunda hep ortadan kaybolur."

"Ortadan kaybolur mu?"

"Aslında ortadan kaybolmak değil, daha çok uzaklaşmak gibi. Annem öldüğünde altı aylık bir gemi seyahatine çıktı."

Adonis'in zayıf yüzündeki ifade, Lizzie'nin bu sırrı açığa vurmuş olmaktan pişman olmasına neden oldu.

"Seni de yanında götürdü mü? Kaç yaşındaydın?"

"On iki yaşındaydım ve hayır, beni de yanına almadı.

Benim ağlamama dayanamadı. Ama bana kartpostal gönderdi."

Kartpostalların tuvalet masasının aynasının etrafında dizili olduğunu düşününce, hareketli dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Adonis, Deb'in amcasıyla tanıştıkları zamanlarda ondan pek etkilenmemişti, ama bu samimi güven, her türlü kararsızlığını ortadan kaldırdı. Ne zavallı adam!

"Yapacak işlerin varsa..." dedi anlamlı bir şekilde.

"Ve seni benim yanımdan mahrum mu bırakayım?" diye alay etti.

"Aslında, şimdi işleri harekete geçirmek için en uygun zaman."

Kız başını salladı. "Ne işleri?" "Evlilik kendi kendine gerçekleşmez."

"Oh, sanırım öyle."

"Düzenlemelerle ilgili seni bilgilendireceğim."

"Zahmet etme, ayrıntıları bilmeme gerek yok." Bilmek bir şeyi değiştirecek değildi. "Sadece yap."

Lizzie, karanlığın örtüsü altında gizlice evine döndüğünde, anahtarı olsa da kendini bir tür hırsız gibi hissetti. "Gerçekten üç kez bloğun etrafını dolaşmak gerekli miydi?" diye düşündü.

Dmitri, arabayı durdururken sordu ve hemen alaycı tavrından dolayı suçluluk duydu, çünkü onun emirleri uyguladığından hiç şüphesi yoktu.

"Ona, çalılarda saklanan ninja savaşçıları olmadığını söyleyebilirsin."

"Bence onu en çok endişelendiren şey, tuhaf paparazziler." "Peki, teşekkürler, ben devralırım."

İçeri girdi ve pencereye gidip panjurları kapatmak için yürüdü. dört tekerlekli aracın hala dışarıda durduğunu gördü. Hiç şüphesiz ona

beklemesi gerektiği söylenmişti, belki de bütün gece? Dışarı çıkıp ona haber vermeyi düşünürken, araba uzaklaştı ve kendini aptal durumuna düşürmediği için sevindi.

* * *

Dmitri arabayı park etti ve tekrar telefonunu çıkardı, konuşmadan önce araba sürmediğinden emin oldu. "Merhaba patron," dedi, koltuğuna yerleşerek
. "Ortalık temiz, gazetecilerin izi yok ve o içeride güvende. Sokağın sonuna park ettim, girişi görebiliyorum."

"Teşekkürler," dedi Adonis. "Ne zaman çıkacağını bana haber ver."

"Onu takip etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, birinin onu beklemesi için ayarlamalar yapacağım, sonra biz de geri çekilebiliriz. Sinclair'lerin evinin güvenliği oldukça iyiymiş."

* * *

Mesajda saat altı yazıyordu ve tam altı da kapı çalındı.

Lizzie, çağrıyı görmezden gelip kilidi açıp yukarı çıkma isteğine karşı koydu. Belki de babasının özelliklerini sandığından daha fazla taşıyordu.

Babasının hoş olmayan durumlarla başa çıkmak için her zamanki yöntemi olan ortadan kaybolacağı yönündeki tahmini doğru çıkmıştı. Portekiz'de golf oynadığını söyleyen ilk mesajından sonra, radyo sessizliği başlamıştı.

Dün gece, bir haftadır kendi yatağında geçirdiği ilk geceydi ve belki de uzun bir süre için son geceydi. Bu düşünce, karnındaki kasları gerdi.

İkinci vuruştan sonra Lizzie parmaklarını tek tek açtı ve derin bir nefes aldı. Aynada birkaç farklı soğukkanlı ve sakin gülümseme denedi ve sonunda doğal olarak ortaya çıkan somurtkan bir ifadeye karar verdi.

Bu, pahalı bir mağazanın adını taşıyan bir minibüsle onun dönüşünü bekleyen ikilinin getirdiği tasarımcı kıyafetleri ve tasarımcı valizleri değildi.

pahalı bir mağazanın adını taşıyan bir minibüste onun dönüşünü bekliyor gibi görünen ikilinin getirdiği tasarımcı kıyafetleri ile birlikte teslim edilen tasarımcı valizleri değildi.

Parlak çantaların içeriğinin çoğu, kağıt mendillerle sarılmış veya askılara asılmış halde, şimdi onun kendi uyumsuz çanta ve el çantalarından oluşan karışık koleksiyonundaydı.

Doğru, bu oldukça zayıf bir isyan türüdür, ama ona bir şeylerin kontrolünün kendisinde olduğunu ve bir kukla olmadığını hissetmesini sağlamıştı. Zayıf da olsa, bu ilkeye bağlı kalmaya değer görünüyordu ve ona yönetildiğini söyleyen içgüdüsunü azalttı.

Kalbi güm güm atarken, kapıyı niyet ettiğinden çok daha şiddetli bir şekilde açtı. Hemen bakışlarını on santim aşağı indirdi — kapısının önünde duran adam 1,90 boyunda değildi.

Hayal kırıklığı yoğundu.

"Merhaba, Bayan Sinclair."

"Merhaba Dmitri," dedi, selamlamaya aşırı neşeli bir sesle karşılık vererek. "Arabam hazır mı?" diye sordu. Bakışları onun arkasındaki, kapısının önünde park etmiş, camları siyah camlı devasa dört tekerlekli araca kaydı. Tam o sırada yolcu kapısı açıldı ve başının etrafında kısa, ağartılmış saçları diken diken duran bir kadın ortaya çıktı.

"Karım Jenna. Biz şahitleriz."

"Oh, bu... iyi. Peki. Yani damat yok mu?" "O bizimle orada buluşacak."

Nerede olduğunu sormaya tenezzül etmedi. Bu aşamada ayrıntılarla ilgilenmek için biraz geç kalınmıştı.

Geniş omuzlu adam birkaç çantasını alırken, o da bir sırt çantası kapıp omzuna astı.

"Onu ben alırım," diye itiraz etti adam.

Lizzie onu görmezden geldi ve taşıyıcısının ekranından titiz bir tiksinti ifadesiyle bakan Mouse'u aldı.

"Kedi mi?" Adam şaşkın görünüyordu.

"Evet, bu Mouse. O çok iyi bir yolcu," diye açıkladı, olası tüm itirazları hemen ortadan kaldırmaya karar vererek. "Ve pasaportu var ve tüm aşıları güncel." Cevap beklemeden arabaya doğru yürüdü.

"Merhaba, ben Jenna." Açıkça meraklı olan kadın onu baştan aşağı süzdü.

. Lizzie, giydiği parlak renkli kaftan tarzı maksi elbisenin normal bir ofis kıyafeti olmadığını düşündü, tabii Adonis çok gayri resmi bir ofis tutmuyorsa, ki keskin takım elbiselerini göz önüne alırsak, bu pek

. Lizzie'nin canını sıkan bir şekilde, diğer kadın eskimiş spor ayakkabılarına ulaştığında, "Çantamda ayakkabılarım var" dediğini duydu.

"Güzel kedi. Önde oturmamak ister misiniz?"

"Hayır, arkada iyiyiz," dedi Lizzie, kedisini beğenen kadına karşı ısınarak. "Ah, anahtar..." diye ekledi,

yol boyunca yürüyen, bagaj yüklü silüete bakarak ekledi.

Mouse'u arka koltuğa koydu ve sırt çantasının ön cebine uzandı. Eve geri dönerse, içeri girip kapıyı kilitleyerek bu çılgınlıktan kaçabileceğinden korkuyordu.

Kendi düşününe gidiyordu!

"Bunlara ihtiyacın olacak," dedi ve ilk yükü bagaja koyup geri dönmek üzere olan Dmitri'ye attı.

bavulları bagaja koymayı bitirmiş ve daha fazlasını almak için geri dönüyordu.

Dmitri tek eliyle çantaları rahatça yakaladı ve başını salladı.

Kalan çantaları da kısa sürede halletti ve Lizzie onun kapısını kilitlemesini izledi. Bu sıradan hareket, korkutucu bir sembol gibi görünüyordu.

Anahtarları alıp çantasına koyarken, burası hala evim, diye hatırlattı kendine. Bu iş bittiğinde eski hayatına geri dönebilecek ya da babasının batma tehlikesi olmayan yeni bir hayat kurabilirdi.

Seçiminden pişmanlık duymaya kendini izin veremezdi. Bazı insanlar her şey ters gittiğinde hayatlarını yeniden kurabilirlerdi; daha büyük ve daha güçlü bir şekilde geri dönebilirlerdi. Ama babası bu insanlardan biri değildi. İflasın getirdiği utanç, babasının asla atlatamayacağı bir şeydi.

"Orada her şey hazır mı?"

Lizzie başını salladı, sonra kimsenin onu göremediğini fark etti. "Evet," diye yalan söyledi.

"Daha önce Cebelitarık'a gittin mi?" "Cebelitarık mı?"

Emniyet kemeriyle zorlanarak, yaşlı kadın koltuğunun yanından dönerek Lizzie'ye baktı. "Tanrı şahidimdir!" diye "Senin için bir bilgi paketi hazırladım. Sana vermedi mi? Tipik!" diye huysuzca mırıldandı.

"Bilgi paketi mi?" diye tekrarladı Lizzie, "*Ah, sakın ol kalbim... ne romantik!*" diye düşündü. "Havaalanına giderken kayıt bürosuna uğramıyor muyuz?"

"Önce havaalanı, sonra düğün. Adonis son birkaç gündür Cebelitarık'ta hazırlıkları yapıyor. Orada turist olarak kısa sürede evlenmek daha kolay. Telefon ettiğinde bundan bahsetmedi mi?"

"Aramadı, ama," diye ekledi parlak bir gülümsemeye, "aramasına gerek yoktu. Her gece saatlerce sohbet etmiyoruz ve onun sesini duyana kadar saatleri saymıyorum."

Lizzie aniden durdu, diğer kadının yüzündeki ifadeyi okumaya çalışırken göğsünde bir rahatsızlık hissetti.

Onun gülümsemesinden etkilenmediğini veya cinsel karizmasına kapılmadığını açıkça belirtmek isterken gülümsemesine kapılmadığını veya cinsel karizmasına hayran olmadığını açıkça belirtmek isterken, çok ileri gitmişti. Ayrıca, bu çiftin her şeyi bildiğini varsayarak konuşmuştu her şeyi bildiklerini varsayarak konuşmuştu, ama durum gerçekten böyle miydi? Endişelendi, kaygısı kedisine de yansıdı ve kedi yüksek sesle miyavlamaya başladı.

Jenna da Lizzie'nin tedirginliğini fark etmiş gibiydi. "Merak etme, ikimiz de neler olduğunu biliyoruz," dedi, sempatik bir ses tonuyla. "Tabii, bilmemiz gereken kadarını."

Muhtemelen benim bildiğimden daha fazlasını biliyorlar...

Lizzie bir anlık öfke duydu. Aslında "sadece yap" demişti, ama bu sadece bir deyimdi. Temel konularda karanlıkta bırakılmak istediği anlamına gelmiyordu. Adonis, hiç teşvik edilmeden kontrolü ele almakta sorun yaşamayan bir adamdı ve o da onu cesaretlendirmişti.

"Sana Lizzie diyebilir miyim? Yoksa Elizabeth'i mi tercih edersin?"

"Lizzie." Zorla gülümsedi. Diğer kadın dostça görünüyordu ve bu onun suçu değildi. O açıkça sadece bir elçiydi.

"Kediyi bir yere bırakmak ister misin?" Adonis'in asistanı ön koltuğa geri otururken sordu.

"Hayır, benimle geliyor."

"Pasaportu var," dedi Dmitri, sesinde hiçbir tonlama olmadan.

"Öyle bir şey var mı ki?" diye sordu karısı şüpheyile.

"Evet, var."

Lizzie, çiftin birbirlerine bakiştığını gördü ve çenesini inatçı bir kararlılıkla kilitlendiğini gördü. Kedisini geride bırakması mümkün değildi.

Bu tartışmaya açık bir konu değildi.

Lizzie bir kedi edinmemiştii. Geldiğinde perişan, zayıf, yaralı bir bacağını sürükleyen kedi, Lizzie'yi seçmişti.

No Mouse olmasaydı, belki de hiçbir zaman en çok satan kitaplar yazılmayacaktı.

Kedi kahramanını, Lizzie'nin kalbini kazanan sokak kedisinden esinlenerek yaratmıştı.

Uçuş kısaydı ve babası Aetos ailesi gibi kendi özel jeti ya da Aetos ailesi gibi bir filo jeti olmasa da, kiralamıştı. Bu, onun tercih ettiğı seyahat şekliydi ve daha önce özel jetle uçmuş olan Lizzie, bu durumdan etkilenmemiştii ve uçmaktan korkmazdı.

Lizzie, Mouse'un nasıl uyum sağlayacağı konusunda biraz endişeliydi. Daha önce kedisini iki kez yurt dışına götürmüştü, ama o zamanlar araba ve

feribotla gitmişti ve hafif bir sakinleştirici yardımıyla - şans eseri, son seyahatten kalan biraz vardı, ama şimdiye kadar vermemiştii. Bu noktaya kadar kedi bunu hiç sorun etmemiştii.

Uçak havalandıktan sonra taşıma çantasından çıkarıldığında, Jenna'nın endişesine rağmen, kedi kısa uçuş boyunca onunla ilgilenen mürettebatın ilgisinden gerçekten keyif almıştı.

Lizzie uçmak konusunda acemi değildi, ama uçak körfezin parıldayan suları üzerinde uçarken, arkalarında Rock Dağı'nı bırakıp piste inerken burnunu pencereye yapıştırmış oturuyordu.

Manzara nefes kesiciydi.

"İnanılmaz derecede kısa bir pist," diye ekledi uçağın karşı tarafında oturan Dmitri.

"Tamamen inanılmaz," diye fısıldadı Lizzie. "Denize düşecekmişiz gibi hissettim!"

"Sessiz olun ikiniz de. İkiniz de normal değilsiniz. Bu korkunç," dedi Jenna, uçağın pistte sert bir şekilde iniş yapmasıyla kocasının elini ölümcül bir şekilde sıkarak.

"Jenna uçmayı sevmez."

"Sizden nefret ediyorum," dedi karısı kararlı bir şekilde. "İkinizden de."

Lizzie gülerek kemerini çözdü ve iniş için güvenli bir şekilde taşıma çantasına yerleştirilen kedinin uyuduğunu fark etti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Lizzie, "Eğlenceli kısım bitti, şimdi kabus başlıyor. *Cesur ol kadın!*" diye kendi kendine haykırdı.

"Jenna genellikle kusar."

Lizzie güldü. Gelecekteki kocasını sevmeyebilirdi, ama onun için çalışan insanlar başka bir konuydu. Kemerini çözdü, kalkıp kısa mavi eteğinin ipek kumaşını düzeltti. Jenna acil programı ona anlatırken, mide bulantısı belirtisi göstermeden hızlı ve verimli bir şekilde hareket ediyordu.

"Gümrükten geçmek sorun olmaz. Adonis bizi karşılayacak. Rock'taki havaalanından hiçbir yer uzak değil. Eğer istersen Tazelenmek veya değiştirmek için, Adonis sahibi süitini kullanıyor... "O bir otel sahibi mi?"

"Evet, aslında birkaç tane var. Çeşitlendirmeye inanıyor. Ama buradaki bir arkadaşının."

Arkadaş kelimesi çok geniş bir alanı kapsıyordu. Arkadaş mı demek istiyorlardı, yoksa eski ya da belki de şu anki sevgilisi mi?

Bu rahatsız edici düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Bunlar, geçici sahte eşin alanına giren türden sorular değildi. eşin alanına giren türden sorular değildi.

"Ama durmanıza gerek yoksa, doğrudan düğün mekanına, bir nikah memuru ve özel bir ortamda törene gidiyorsunuz. Sonra buraya geri dönüp doğrudan Xania'ya uçuyorsunuz. Akşam yemeği için adada olacaksınız." Lizzie'nin şaşkın yüzündeki ifadeyi görünce, durakladı, çok fazla bilgi verdiğini fark etmiş gibi göründü. "İyi misin?"

"Biraz zorlanıyorum," diye itiraf etti Lizzie. "Yani doğrudan Yunanistan'a gidiyoruz."

"Uçuş uzun sürmez."

"O zaman adaya transfer mi yapacağız?"

"Doğrudan uçabiliriz. Bu yeni bir ekleme ve havaalanından çok bir pist gibi. Eskiden ana karaya inip helikopterle Xania'ya transfer olmak zorundaydınız, bu da bir kabustu."

"Adada çok kaldınız mı?" Aetos ailesinin özel adası hakkında okumuş ve fotoğraflarını görmüştü. "Ada cenneti" çok kullanılan bir terimdi, ama bu durumda, fotoğraflar gerçeğin yarısını yansıtıyorsa, bu tanım haklıydı.

"Birkaç kez. Evde değil. Bungalovlardan birinde kalıyoruz."

Jenna kocasına gizli bir gülümseme attı. "Robert geldiğinde ihtiyacımız olan tüm

Robert geldiğinde ihtiyacımız olan tüm olanaklara sahip. Orayı çok seviyor." "Robert mı?"

"Oğlumuz, yani benim oğlum. Bazı özel ihtiyaçları var, ama bu hafta geçici bakımda kalıyor. Çiftliği çok seviyor. Yılda birkaç kez oraya gidiyor. Adonis'e çok minnettarız; bu molalar bize yardımcı oluyor." Lizzie, diğer kadının gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü, kısa bir mücadele sonrasında kendini topladı. "Yine de

Tabii ki bizim işlevselliğimizden faydalandığını söylüyor...' Hafifçe güldü. 'Bu bir bakıma doğru. Bazen herkesin enerji seviyesinin farklı olduğunu unutuyor.

Herkesin onun kadar enerjik olmadığını unutuyor."

Lizzie bu bilgiyi sessizce sindirdi, alışık olmadığı ve rahatsız edici duygularla boğuşuyordu. Gelecekteki kocası başka ne olursa olsun, açıklanamaz bir şekilde çalışanlarının ona şiddetli bir sadakat beslemesine neden oluyordu.

"Açıklanamayan," diye alay etti kafasındaki ses. "Duyarlı ve düşünceli olması dışında mı demek istiyorsun?"

Herhangi bir sorun, yönetilebilir parçalara bölündüğünde çözülebilirdi. Bu, Adonis'in hayatının her günü pratik olarak uyguladığı bir felsefeydi.

Bu, müstakbel eşiyle
ve şu ana kadar her şey plana göre gitmişti. Bunun sadece bu arada
Lizzie Rose'dan kaçındığı için olduğunu söyleyen kafasındaki sesi reddetti.

Keskin dili ve kötü niyetli alaycı tavırları, tabii ki
O ağız, onun huzuruna zarar veren bir etkiydi. Hiç böyle bir insanla
karşılaşmamıştı... Onun varlığını içsel bir baskı gibi hissediyordu.

Elbette bunu reddedebilirdi, ama zaman alan herhangi bir çatışmayı
sözleşme imzalanana kadar ertelemek mantıklı görünüyordu.

Sorunu ertelemek onu ortadan kaldırmaz, diye alaycı bir ses
kafasının içinde yankılandı.

Ona doğru yürüdüğünü gördüğünde, alaycı sesin haklı olduğu ortaya
çıktı.

Kadın henüz ağzını açmamıştı, ama o, şehvetten başka bir şeyin
etkisiyle olduğu yere çivilenmişti. Vücudunda bıçak gibi keskin bir sıcaklık
hissetti ve bu sıcaklık kasıklarına doğru kaydı.

Gelinlerinin hayatı boyunca sakladığını tahmin etmişti, ama gerçek,
her anlamda onun hayal ettiğinden daha fazlasıydı
Ve tüm bu fazlalık, giydiği kıyafetle ortaya çıkmıştı: soluk mavi bir etek ve
kısa ceket.

Eteği, kalçalarına yapışarak dalgalanıyordu ve dizlerinin üç inç
yukarısında bitiyordu, bu da onun gerçekten inanılmaz bacaklarını
ortaya çıkarmıştı.

O, bunu saklamanın suç olacağına hemen karar verdi. Ceket, ince belini
ve

kalçalarının kadınsı kıvrımlarını ortaya çıkaran küçük bir peplum ile
donatılmıştı. Altında, krem rengi korse, bir sıra küçük inci düğme ile bir
arada tutuluyordu; kare yakalıydı

dramatik bir şekilde inanılmaz göğüslerinin tüm kıvrımlarını
bozmuyordu.

Kadının onu tanıdığı anı fark etti — omurgası belirgin bir şekilde sertleşti
ve çenesini kaldırdı, sonra bir an durakladı
bir an durakladı ve taşıdığı sepeti yere bıraktı. Tek ayak üzerinde dengede
dururken, krep tabanlı spor ayakkabısını çıkardı ve
slingback sivri topuklu ayakkabısını çıkardı, sonra tek ayak
üzerinde dengede durma rutini tekrarlandı.

Ayaklarının altındaki zemin düzdü ama Lizzie, uzun boylu bekleyen silüete doğru yürürken sanki ip üzerindeymiş gibi hissediyordu. Koyu renkli resmi takım elbisesiyle ve bembeyaz gömleğiyle son derece zarif olan adam

sanki bir moda çekiminin sayfalarından çıkmış gibi görünüyordu.

aynı marka saç ürününü kullanırlarsa, yataklarında dayanılmaz, güzel bir kadın ve

karşı konulmaz olacaklarını, yataklarında güzel bir kadın olacaklarını ve tasarımcı arabası sürececeklerini inandırmak için yapılmış bir moda çekiminin sayfalarından yeni çıkmış gibi görünüyordu

Bunu topuklu ayakkabılara bağladı, ama elbette hiçbir parlak moda çekiminde Adonis'in yaydığı türden bir dünyevi cinsel aura yansıtılmamıştı.

"Merhaba, bugün hava çok güzel." Öyle değildi ama diğer seçenek yardım etmek ya da daha kötüsü, "vay canına" demek olduğu için Lizzie nazik bir alaycılıkla yetindi.

Gerçekten de vay canına!

Aslında, "vay canına" yetersiz kalırdı. Zayıf ve kaslı, oyulmuş yüz hatları bir heykeli süsleyebilirdi, ama gerçek, parlak ve canlıydı.

Karanlık, ağır kapaklı, hiçbir ifade barındırmayan gözler üzerinde dolaşırken, Lizzie gergin bir şekilde durdu.

"Gelinlik giymiyorsun."

"Çok dikkatlisin. Giymediğim için şanslıyım, çünkü beyaz dantel ve fırfırlarla gelen yolcu salonunda dolaşan her türlü deli gibi görünürdüm."

"Bunu düşünmemiştim ve fırfır olmamalıydı. Bunu özellikle belirtmiştim."

Onun hazır cevaplı itirafı, kadının yüksekten atan üstünlük havasını söndürdü.

Saldırıya geçti, çünkü bu, mantıklı kelimeleri bir araya getirme yeteneğini kemiren hormonal aşırı yüklenmeye karşı en iyi savunma şekliydi, en azından öyle umuyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm, çünkü uçağa bineceğimi bilmiyordum, çünkü sen bana planlarını bildirme nezaketini göstermedin."

"Bana istediğimi yapmamı söyledin. İlgilenmedin," diye işaret etti.

"Şey, ben bunu kastetmemiştim..." O, kendi veda sözlerini kendisine karşı kullanmasından rahatsız olarak tereddüt etti. "Ve Jenna

benim için bir bilgi paketi hazırlamak için zahmete girdi, ama sen onu bana iletmeye bile tenezzül etmedin!"

"Öyle mi?" diye sordu, bilmiyormuş gibi davranarak. "Aklımdan çıkmış olmalı."

Aslında o bilgi paketini gönder tuşuna basmak üzereydi ki tereddüt etti, Jenna'nın programı istediğinde yaptığı yorum aklına geldi.

"Çoğu gelin çiçekleri tercih eder."

Resmi ve çiçekli arasında bir denge vardı ve belki de program bu dengeyi sağlamıyordu, ama çiçekler de aşırıya kaçmış ve muhtemelen yüzüne geri atılmış olacaktı. Karar vermek Adonis'in zorlandığı bir şey değildi, felç edici kararsızlığı sevmezdi ve sonunda hiçbir şey yapmamayı tercih etmişti.

Harekete geçmemesinin onu onun keskin dilinden kurtarmayacağını bilmeliydi.

Lizzie burnunu çektirdi. "Yani, zaten hissettiğimden daha fazla çaresiz ve yetersiz hissetmemi mi istedin!" Kendisine bile inkar ettiği bir zayıflığını ona itiraf ettiği için hemen pişman oldu.

"Öyle hissetmeni istemiyorum."

"Hissetmiyorum," diye karşılık verdi.

"Harika görünüyorsun."

Savunmacı tavrı, içinden gelen duygular gibi eridi. Mavi gözler koyu renkli gözlerle buluştu ve dünya birkaç kalp atışı boyunca durmuş gibi göründü

kalp atışı kadar durdu, ta ki kirpiklerini koruyucu bir kalkan gibi indirip "Sen de iyi görünüyorsun" diye mırıldanana kadar.

Kaşları kalktı. "Teşekkürler, evet, bence biz yakışıklı bir çiftiz," düşünüyorum," diye bitirdi, ona, tırnaklarını saklayarak, ipeksi keskin pençesiyle onu sözlü olarak tırmalamadan önce, kendini beğenmiş, kendini beğenmiş bir orman kedisini düşündürdü.

"Jenna, dudaklarımı yeniden yapmak için bir ara verme seçeneği olduğunu söyledi, ama buna gerek yok."

Onun yorumu, tam da dudaklarını dilinin ucuyla gergin bir şekilde nemlendirirken, onun gözlerini kadının ağzına çevirdi. Bu titrek hareket, istem dışı erotik bir hareket, vücudunda pervasız bir şehvet dalgası yarattı.

Dmitri, Adonis'e sorusunu üç kez tekrarladı,
"Ah evet, tamam, sen git, biz de peşinden geliriz" şeklinde belirsiz bir
yanıt verdi.

ALTINCI BÖLÜM

Lizzie'ye geri döndüğünde, dikkatini onun ayaklarının yanındaki sepete verdi. "O nedir?"

O kadar şaşkın görünüyordu ki, kayboldu. Bu, tek bir sonucu olduğu için onun için sorun olmayan bir konuşmaydı. Bu bilgi, ona kontrolün kendisinde olduğunu hissettirdi.

"Kedim."

Kalın, koyu renkli kaşları onaylamayan bir şekilde çatıldı. "Düşüne kedi getirmişsin."

"Onu uçakta bırakamazdım."

Sanki biraz yavaş anlayan birine hitap ediyormuş gibi nazikçe konuştu.

"Öncelikle, o neden uçaktaydı?" "Çünkü biz bir paket anlaşması olarak geliyoruz."

Ses tonu, hatta tüm vücut dili, sırf zevk için kavga çıkarmak istediğini gösteriyordu, uysal fare... Onu kafasında o başlık altında düzgünce sınıflandırdığı zamanları özlemle hatırladı.

"Ne kadar saçma konuştuğunun farkında mısın?"

"Benim nasıl görüldüğüm veya sesimin nasıl olduğu hakkında ne düşündüğün umurumda mı sanıyorsun?"

ya da görünüşüm hakkında ne düşündüğümü umursadığımı mı sanıyorsun?" Kız, onun yüzünde yayılan anlayışlı bakıştan hoşlanmayarak kaşlarını çatı.

"Bu, o berbat akşam yemeğindeki sözlerimle ilgili, değil mi?"

Bunu inkar etmek için ağzını açtı ama tekrar kapattı. "Sen çok kaba davrandın, ama bu hiç de şaşırtıcı değildi."

"Çadır gibi bir giysi giyyordun, senin vücut tipindeki bir kadın için bu..."

"Vücudumun nesi var?" diye öfkelenildi.

"Onu saklamaya çalışman dışında hiçbir şey."

Kavgacı tavrı, kalbinin tek bir çarpışıyla parçalandı ve onun heybetli, aristokratik yüz hatlarının büyüleyici mükemmelliğine bakarken içi eridi.

"Kadınlığını saklamaya çalışmamalısın. Onu kutlamalısın."

Bu tavsiye, hiç kimseye görünmemiş bir adamdan geliyordu, ceket askısı asılabilecek kalça kemikleri olmayan bir kadınla, hatta, acımasızca karar verdi, ceket askısı gibi kadınlarla hiç görülmemiş bir adamdan gelen bu tavsiye, ona en büyük ikiyeüzlülük olarak geldi.

"Kedimden bahsediyorduk, vücudumdan değil," diye soğuk bir şekilde hatırlattı.

Onlar onun vücudu hakkında konuşmuyor olabilirlerdi, ama o bunu düşünüyordu

. Bu düşünceler, parfümünün hafif narenciye kokusu, arzusun dalgalanması ve onunla mücadele ettiği ama onu tamamen tüketen daha karmaşık bir şeyle birleşti.

"Sen konuşuyordun, düzeltme, sen şiddetli bir kavga başlatmak için can atıyordun. Lanet kedini getirdin. Peki. Bu konuda hiçbir fikrim yok." Karanlık gözleri, onun kanlı bir silah gibi salladığı sepete kaydı. "Sen ve evcil hayvanın arabaya binip evlenmeye ne dersin?" diye hırladı damat.

Kadın ona öldürücü bir bakış attı.

"Böyle çekici bir daveti nasıl reddedebilirim?"

Klimalı lüks arabanın içinde oturuyordu, ama ne arabayı ne de pencereden görünen manzarayı fark ediyordu. Ancak bir insan, ağrı hissetmeden ancak belirli bir süre dik oturarak oturabilirdi.

"Bu konuda biraz gerginim. Hiç evleneceğimi düşünmemiştim, hele ki senin gibi biriyle..." dedi, gözleri

"Kendime bunun gerçek olmadığını söyleyip duruyorum, ama bu beni çok rahatsız ediyor... Bu aldatmak gibi."

Koltuğuna yaslandı, öfkesi söndü ve geriye sadece hüznü kaldı.

Adam ona yan gözle baktı, güzel gözlerinin altındaki mavi gölgelerin izlerini, şakaklarında mavi damarlı nabzının titremesini fark etti. Gözlerini önündeki yola çevirdi, beyni, kadının savunmasızlığı onda uyandırdığı koruma içgüdüsüyle başa çıkmak için vites değiştirdi.

"Kime zarar veriyoruz, Lizzie Rose?"

Gözlerini kırptırdı, gözleri onun acı verici derecede mükemmel profiline döndü.

"Bu... Ben..." Karmaşık duygularını kelimelere dökmek için uğraşırken durakladı. Evliliğin kutsal bir şey olduğunu söyleyemedi, çünkü bu onu naif gösterecekti.

"İstediğin zaman çekip gidebilirsin."

Burun delikleri genişledi, titrek bir nefes aldı ve kızgın bir şekilde,

"Evet, haklı olduğunu biliyorum" dedi.

Adam güldü. "Bu çok acı verici olmalı."

"Evet, aslında acıttı, ama geçen hafta... kolay geçmedi." "Anlat bana."

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı, ta ki Anladı ve sesindeki duygu anlam kazandı.

Sırf bunu zorluyor olması, bundan hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Nasıl Öyle mi? Deb'in çirkin kuzeniyle sahte bir evlilikle karşı karşıya kalmıştı, oysa hala kaybettiği aşkının yasını tutuyordu. Bu, düğün gününün tüm acı hatıralarını yeniden canlandırıyordu

"Üzgünüm, senin için zor olmalı." Kaybettiği aşkına sadakatsizlik mi hissediyordu? "Üzgünüm mü?" Önündeki yola odaklanmadan önce ona şaşkın bir bakış attı.

önündeki yola odaklandı.

"Biliyorum... Şey, bilmiyorum." Nasıl bilebilirdi ki? Hiç aşık olmamıştı.

"Deb çok güzeldi ve düğününüz... Bu gerçek değil."

Ve gerçek olduğunda, başka bir adam ateşli kilidi açacaktı.

Onun içinde hissettiği tutku, o ana kadar sevgililerinin keşfetmediği ateşli bir tutkuydu.

Tabii ki, bununla birlikte inatçılık, berbat giyim zevki ve yersiz empati de geliyordu.

"Trafik çok yoğun."

Dudaklarını sıktı. "Tamam, özür dilerim."

"Bunu zaten söyledin. Tam olarak ne için özür diliyorsun? Her zaman hayalini kurduğun büyük düğünden mahrum kaldığını mı hissediyorsun?"

"Tanrım, hayır!" dehşetle titreyerek cevap verdi. "Hiçbir zaman düğün hayal etmedim, ama sen..." Dudaklarından hayal kırıklığı dolu bir iç çekiş çıktı. Onun tavrı, kadının sempatisini korumayı çok zorlaştırıyordu.

"Deb vardı. Mükemmel düğününü planladıktan sonra zor olmalı. Kontrast..."

"Evlilik bir sözleşmedir."

"Tabii ki bizimki öyle, ve şu anda öyle görünmeyebilir, ama bir gün sen de biriyle tanışacaksın." Lizzie, onun gerçekten evleneceği kadını kıskanmıyordu, çünkü

bel çevresi asla birkaç santim bile genişlemeyecek ve saçları asla kötü görünmeyecek bir hayaletle rekabet etmek zorunda kalmayacaktı.

"Evliyken beni başka bir kadınla tanıştırmak istersen, bazılarının kaşlarını çatmasına neden olabilirsin."

"Seni biriyle tanıştırmaya çalışmıyorum. Sadece anlayışlı davranıyorum," diye kırılgan bir şekilde cevap verdi. "Rahatsız etmeyeceğim."

"Bu haber beni çok mutlu etti ve bilgin olsun, bir kadın istersem, hiç kimseye ihtiyaç duymam."

"Bu... Sen..."

'Çok ölçülü davranmak. Benim için pezevenk demediğimi fark ettin mi? Hala buna hazır mısın yoksa, dedikleri gibi, her şeyi

Soru, aralarındaki klimalı havada uzun bir süre asılı kaldı. Ona zehirli bir yan bakış atarken, sesine pek güvenmiyordu. "Hayır, yapalım."

Adonis'in sert dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrıldı. Yıllar boyunca, ondan evlilik teklifi almak için her şeyi yapmaya hazır birçok kadın tanımişti ve çoğu insanın

diş kanal tedavisi ya da buz gibi bir göle atlamaya yaklaşan bir kadınla evleniyordu. "Öyleyse, torpido gözüne bir bak. Orada bir yüzük var.

Tak."

"Yüzüğe ihtiyacım yok."

"Mesele ihtiyaç değil."

Lizzie, kırmızı kadifeye sarılmış, safirini parıldayan elmasların çevrelediği yüzüğü izledi. Giysiler gibi, çok pahalı bir vitrin süsüydü. "Nişan yüzüğün yoksa insanlar benim cimri olduğumu düşünecek." Ona yan gözle bakarak uyardı: "Yüzük parmağıma sığmaz." Ama sığdı.

Tabii ki uymadı, ama Lizzie'ye uzun koridor sonsuza kadar uzanıyormuş gibi geldi. Mermer zeminde topuklarının sesi rüya gibi bir nitelik taşıyordu, Jenna'nın yanına adım attığında, Jenna neredeyse Lizzie kadar gergin görünüyordu.

Adonis biraz önde yürüyordu, başını eğerek Aslında Lizzie hiçbir şey anlamamıştı, çünkü kadın kendini tanıtırken, Lizzie'nin kafasında Adonis'in ayırt edici derin sesi ve karışık konuşma parçalarıyla birlikte yerleşmiş olan statik uğultunun üstüne kendini tanıtan kadının söylediği kelimelerden

Diğerlerinin üzerinde bir kelime öne çıktı. O, onun muhteşem görüldüğünü söylemişti.

Anı ile birlikte gelen yasak küçük zevk parıltısını kasten söndürdü ve onun kendisinden değil, kıyafetlerinden bahsettiğini kendine hatırlattı. O hala iki yıl önceki aynı kişiydi, adam sadece süslü giysilerini beğenmişti.

Bu elbette sıg bir düşünceydi, ama pahalı ipek ve doğal liflerin tenine dokunuşunun aslında şehvetli olduğunu kabul etmek zorundaydı... Normalde spor sütyen hayranıydı, ama giydiği balenli ipek sütyen güzeldi ve hafifçe destekliyordu.

Hala iç çamaşırları ve onun bedenini nasıl bildiğini düşünürken koridor sona erdi ve büyük kemerli metal şeritli büyük bir kemerli kapıya ulaştılar.

Artık onu o andan uzaklaştıracak başka düşünceler yoktu. Beyninin donmuş bir kareye dönüştüğünü hissetti.

Tören görevlisi bir kenarda duruyordu ve Lizzie herkesin bekleyen gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Adonis'in yanındaki yer onun için boştu.

Dışarıdaki kaç tane uzun boylu, zayıf kadın onu kıskanacak ve o yere, parmağındaki yüzüğe daha uygun olduklarını düşünerek kıskançlık duyacaktı? Titrek bakışları yüzüğe takıldı ve "Ne yapıyorsun?"

"Bunu alyans olarak kullanabilirsin."

"İkimiz için de alyanslarım var."

"Oh, tamam..." Görünüşe göre, onu gelin olarak seçtiğine kimsenin inanmayacağı gerçeği dışında her şeyi düşünmüştü.

Odadaki fil hiç doğru dürüst ele alınmamıştı. Ön planda olması gereken tartışma. Kimse uygun olduklarına inanmayacaktı. Herkes bu hileyi anlayacaktı. Tüm bunlar aptalca bir zaman kaybı olacaktı.

"Bir bardak su ister misin?"

O Jenna'ydı ve sonra başka bir ses gergin gelinler hakkında bir şeyler söyledi.

"Ben iyiyim." Sesi sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi ve nihayet ona doğru yürürken ayakları ağırlaşmıştı. Doğal olarak koyu renkli kirpiklerinin altından bakışlarını aşağıya doğru tutarken, karnında kelekler uçuyordu.

Onun yanına yaklaştı, ama tam olarak dokunmadan, kemerden geçip çiçeklerle dolu, ve onun ötesinde masmavi gökyüzüne karşı simgesel bir görünüm sunan, Cebelitarık'ı domine eden, Cebelitarık'ın kendisi sayılabilecek Kaya'yı gördüler.

Taşların üzerinde topuklarının sesi yüksek çıkıyordu ama çeşmeden akan suyun sesi daha yüksekti.

"Çiçeğin yok," diye haykırdı Jenna aniden, dehşete kapılmış gibi.

Sanki bu düğünde eksik olan tek şey çiçeklermiş gibi, diye düşündü Lizzie, acı bir kahkaha atarak öksürdü.

"Burada bolca çiçek var," diye yatıştırdı, sesinin sakın, neredeyse normal konuşabildiğine şaşırı. Ama bu doğrudu: yükseltilmiş yataklardan renk cümbüşü yayılıyor, taş levhaların arasındaki çatlaklarda otlar filizleniyor ayak altında ezildikçe havayı aromalarıyla dolduruyorlardı.

"Bir kedisi var."

Lizzie onun orada olduğunu unutmamıştı ama derin sesini duyunca irkildi.

"Onu Dmitri'ye ver."

Bu seferlik bir emir gibi gelmedi. Eğer ısrar etseydi, o da direnirdi, ama ısrar etmedi, o da Mouse'u ona verip, uslu bir kız olmasını söyledi.

"O, o değil."

"Kediniz koşmak ister mi? Güvenli bir alan var, daha küçük bir bahçe, daha samimi, bazı çiftler bunu tercih ediyor... İsterseniz, küçük bacaklarını esnetmesi için onu orada serbest bırakabiliriz.

. Geçen ay bir çift, kurtarılmış köpeklerine yüzüğü teslim ettirdi." "Oh, ne kadar güzel! Çok romantik!" Lizzie, büyülenmiş ve aynı zamanda kendi durumuyla karşılaştınca üzüldü. düğün, ama hala tereddüt ediyordu. "Güvenli mi? Kaçamaz mı?" "Oh, kesinlikle hayır. Gidebilir miyim?"

Dmitri'ye izin verdiğini başıyla onayladı, sonra yaşlı kadına gülümsedi. "Çok teşekkür ederim."

Lizzie, hücresel düzeyde onun varlığını çaresizce fark etmesine rağmen, merhametli bir şekilde kısa süren tören boyunca Adonis'e bakmadı — belki de bunun farkında olduğu için.

Eğer inanılmaz göğüslerinin hızlıca inip kalkması olmasaydı, nefes almayı kestiğini düşünebilirdi.

sessizliği yayıyordu ve son ana kadar heykel pozunu bozmadı ve ona doğru kaldırdığı canlı küçük yüzünün yüzeyinde sayısız duyguların

heykel pozunu terk etmedi ve o, ona doğru kaldırılmış canlı küçük yüzünün yüzeyinde sayısız duyguların hareket ettiğini gördü.

Sanki onun duygusal tepkisizliğini telafi etmeye çalışıyor gibiydi. Hayal kırıklığıyla dişlerini sıktı. Sanki ona suçluluk duygusu yaşatmaya çalışıyor gibiydi.

Kurbanının kötü adam rolünü oynamak ona hiç de hoş gelmiyordu. O bu işe gözü kapalı girmede, ne yaptığını biliyordu. Ne yaptığını biliyordu, diye düşündü, öfkesini besleyerek mantıksız suçluluk duygusunun sesini bastırmaya çalıştı. Tamamen mantıksız!

Ama o kadar kaybolmuş görünüyordu ki.

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Bir kadının büyük mavi gözleri ve ince, narin bilekleri olması onu zayıf yapmazdı. O, kadınların zayıflıklarından etkilenmezdi ve Lizzie Rose zayıf

. Azim ve öfkesi vardı, bu da onun onu sevmesinin iki nedeniydi.

Onu seviyordu.

Zayıflık gibi hissettiren bu itirafı gömdü ve ona, her küçük duygusunu yaymak yerine, planlarının bir sonraki aşamasını ve ailesine büyük açıklamayı düşünerek ilerlemesinin daha iyi olacağını söyledi. Her şeyi.

Theos! Birinin duygularını bu kadar açıkça göstermesi onu dehşete düşürdü.

neon ışığı gibi, yararlanmak için açık bir davet gibi?

Senin yaptığın gibi?

"Gelini öpebilirsin."

Başını eğdi, büyük elleri gelinin omuzlarına konarken, niyeti belliydi.

Paniklemedi, bu durumdan gurur duyuyordu. Bunun yerine ellerini göğüs hizasında avuç içleri dışarıya bakacak şekilde getirdi ve hızlıca fısıldadı, "Bunu

gerçekten yapmak zorunda değilsin."

"Gelini öpmek bir nevi zorunluluktur," diye kuru bir şekilde karşılık verdi, , çaba gösterenin kendisi olması nedeniyle yeniden alevlenen öfkesini bastırdı. O da en az onun kadar bu ilişkinin yürümesi için çaba sarf etmişti.

"Sadece bir öpücük. Gözlerini kapat ve benim hayallerindeki erkekmişim gibi davran."

Yumuşak sesli sözlerinin altında yatan sinirlenmeyi duydu ve sevgiyle yüzündeki saçları okşayan ve yanağına dolanan

saçlarını okşayan ve yanağına dolanan sevgi dolu eline kanmadı. Elbette haklıydı. Aslında önemli olmayan bir şeyi önemli hale getiriyordu.

Bunu kendine söylemeye devam et, Lizzie.

"Sanırım o kulüpte sadece ayakta durma yeri var ve ben kalabalıktan hoşlanmam."

"Ah!" diye homurdandı, ona yaklaşırken gözlerindeki düşmanca kıvılcımı görünce rahatladı, bu hareketiyle ellerini aralarında sıkıştırdı.

Dudaklarının ilk dokunuşunda, geniş mavi gözleri kapandı ve sanki manyetik bir çekime yanıt veriyormuş gibi ona doğru sallandı.

Dudakları onun dudaklarına yumuşak bir şekilde değdiğinde, dudakları hafifçe açılmasaydı orada durabilirdi... O da onu öptü mü?

Dudaklarının, dişlerinin ve dilinin çarpışmasından kimin sorumlu olduğunu anlamak zordu. Dişlerin ve dilin çarpışmasından kimin sorumlu olduğunu anlamak zordu.

Bu bir hataydı, açıkçası. Tartışmaya gerek yoktu. Ama çilek gibi tadı vardı ve dolgun dudakları ipeksi ve yumuşaktı. Onları ve ağzının nemli iç kısmını keşfetmeye dayanamamıştı. Her santimini keşfetmek istemişti. Gerçekliğe geri dönmek, fiziksel olarak acı veren bir buz duşu gibiydi.

Aynı anda geri adım attılar. Dizleri titriyordu ve parmağında duran iki yüzüğe baktı.

"Beklemiyordum..." Gözlerini kaldırdı, bakışları onun ağzına odaklandı. "Avlu çok güzel," diye ekledi, kendini daha fazla utançtan kurtarmak için.

Adam neredeyse onun ağzını zorla açmak zorunda kaldı.

Vücudu utançtan yanıyordu, ama aslında sadece utançtan yanıyor, acı çekiyor olsaydı, her şey çok daha basit olurdu.

"Açık havada olacağını beklemiyordum," diye açıkladı. "Çok güzel," diye anlamsızca mırıldandı.

Sonraki kısım biraz bulanıktı, kahkahalar, kadehlerin çınlaması —en azından kendini koruma içgüdüğü kalmıştı ve portakal suyu içmeye karar verdi.

Özel jete geri dönmek aslında bir rahatlamaydı. Mouse kısa özgürlük anlarında kendini açıkça yormuştu, bu yüzden Lizzie'nin kucağına kıvrılıp uykuya daldı. Kimse onun bir hayatta kalma ustası olmadığını söylememişti.

Lizzie onu kıskanıyordu.

Tanrı aşkına Lizzie, bu kadar dramatik olma. Sonun gelmiş değil ki, diye sertçe kendine söyledi.

derin deri koltuğunda huzursuzca kıpırdanırken, kedi Lizzie'nin uyluğuna protesto etmek için pençelerini esnetti.

"Üzgünüm," diye yatıştırdı Lizzie, yumuşak, ipeksi tüyleri okşarken, bakışlarını pencereye ve akıp giden bulutlara çevirdi.

Sinirlerinin bastırıldığı yorgunluk dalgalar halinde onu sardı, geri çekilip ilerledi, ta ki uzun ve gerçeküstü gün onu yakalayıp göz kapakları kapanana kadar.

Adonis, Lizzie'ye Xania'ya indiğinde neler olacağını anlatmak için kabine girdi, ama Lizzie uyuyordu, lanet olası kedi dizinde kıvrılmış yatıyordu.

Kedinin onu kızdırmak için getirildiğine karar verdiğinden, provokasyona kapılmadığı için kendini oldukça iyi hissetti; bir gözünü açtı ve ona küçümseyerek baktı

ve tekrar kapattı, durduğu yerden kedinin mırıldanması duyuluyordu.

Lizzie Rose'un uyurken hafifçe kızaran yüzünü inceledi.

Geniş gözlerinin kirpikleri, pürüzsüz yüzüne gölge düşürüyordu.

yüksek elmacık kemiklerinin eğrisi. Rahatlamış ağzı yumuşak bir gülümsemeyle gerilmişti, birkaç parlak saç teli yanağına uzanmıştı ve saçını yüzünden bir tarafa çeken mücevherlerle süslü toka, ipeksi bir saç telinin ucuna kadar kaymıştı.

Onu izlerken, dudaklarının sıcaklığını düşünürken vücudunu saran sıcaklık dalgalarının nedeninin uzun süren bekârlığı olduğunu varsayabilirdi.

Başlangıçta bekârlık, Deb'in ani ölümüne karşı doğal bir tepkiydi, ancak daha sonra, onun yerini alacak ve görünüşe göre kırık kalbini iyileştirecek kadın hakkında yaygın spekülasyonlar ortaya çıktığında, medyayı beslemek ve yatağına giren ilk kadına reklam yapmak istemediğini hissetti.

Ya da belki de çaba sarf etmek için çok tembeldi. Seks çok kolay, neredeyse mekanik, sıkıcı hale gelmişti.

Gözleri

uzun, zarif boyun kıvrımını takip ederken, cildi sıcak ipek gibi pürüzsüz görünüyordu ve daha aşağıya, minik inci düğmelerinden biri düğmelerinden birinin kumaştan çıkmış olduğu ve kadının sütyeninin mütevazı ama büyüleyici bir kısmını ve daha da büyüleyici bir dekolteyi ortaya çıkardığı yere doğru indi.

Kendi karısına şehvet duymak kötü bir şey sayılamazdı, ama onların benzersiz koşulları göz önüne alındığında, bu bir karmaşık bir durum olarak değerlendirilebilirdi. Parmaklarını ceplerine sokarken parmaklarını büktü, dokunma dürtüsü o kadar güçlüydü ki neredeyse dayanılmazdı.

Lizzie Rose'un tutkusu dikenler ve çelişkiler altında gömülüydü.

Gözlerini açtı. Derin mavi gözlerinin derinliklerinde karışıklık gördü ve uykusu bölündüğü için sinirlenen kedinin pençelerini onun uyluğuna geçirdiğini duydu.

"Ah, Mouse..." Elini saçlarının arasına soktu ve koltuğunda doğruldu.

Adonis, mücevherli saç tokası yere düşmeden onu yakaladı ve ona geri verdi.

"Teşekkür ederim," dedi, Adonis tokayı açık avucuna bırakırken. "Uyuya kalmış olmalıyım." Kambur duruşundan dik oturdu kedinin tüylerini düzeltti ve bu hareketle eteğinin yukarı kaymış olduğunu ve bacaklarının çok fazla görüldüğünü fark etti.

Eteğini gizlice aşağı indiren Lizzie, ona küçük ve temkinli bir gülümseme attı. Artık ceket giymediğini ve kravatının olmadığını fark etti, boğazının dibinde küçük bir V şeklinde karamel rengi teni görünür hale gelmişti.

Kabin içinde etrafına bakındı ve yalnız olduklarını fark etti. "Jenna ve Dmitri nerede?"

"Bir süreliğine dışarı çıktılar. Sadece iki paraşüt vardı, ama orada bizimle buluşacaklarını söylediler," diye açıkladı, ifadesiz bir yüzle.

"Çok komik." O, sorgulayan bir kaş kaldırarak burnunu çekti.

"Zoom görüşmesi yapmak için yatak odasına geçtiler."

Bu açıklamaya burun kıvırdı. "Çok güçlü bir şey gibi geliyor."

"Hayır, kişisel. Oğulları Robert'ın rutin bir hayata ihtiyacı var. Bakım evinde kaldığı zamanlarda, her gün aynı saatlerde onları görmek ona yardımcı oluyor."

Açıklamaya başını salladı. "Engelli bir çocuğa sahip olmak evliliğe büyük yük getirebilir," diye düşündü.

Adonis, görevlilerden biri kahve ve sandviçlerle dolu bir tepsi ile yaklaşırken, onun karşısındaki deri koltuğa oturdu.

"Acıktığını düşündüm," dedi ve ekledi, "Ben acıktım."

Garson ayrılınca, arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını uzatarak bir bacağını diğerinin üzerine attı. Aç olduğunu söylemesine rağmen, yemeğe hiç acelem yokmuş gibi görünüyordu.

"Jenna'nın ilk evliliği, babası bununla baş edemediği için bozuldu. Dmitri çocuğu çok seviyor. O harika bir baba."

Lizzie bir sandviç aldı ve bir ısırık yutana kadar konuşmadan bekledi. "Ailen de adada olacak mı?" Onun bu beklenmedik gelin seçimini nasıl karşılayacaklardı?

"Ailem mi? Bu çok olası değil."

Ses tonundaki bir şey onu sormaya itti. "Anlaşamıyor musunuz?"

"Anlaşmak mı?" diye düşündü, kahve fincanının kenarından ona bakarak. "Artık sana rahatsızlık vermediğim için iyi anlaşıyoruz."

Kadın başını salladı. "Anlamıyorum."

"Ailem, bir çocuğun varlığının onların büyük aşk hikayesinin önünde engel olduğunu düşünürdü." Kendini açıklarken duydu ve hemen neden geçmişinin bu özel kısmını ifşa ettiğini merak etti.

Omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı, ruhunu açığa vuran bu davranışının mantıklı bir açıklaması hemen ortaya çıktı: kaçak bir çift rolünü oynayacaklardı ve Onun geçmişi hakkında bir şeyler bilmesi mantıklıydı.

Kafasındaki sinir bozucu sese kulak asmadı.

Deb'in ebeveynleri hakkında bildiği tek şeyin,

, ona göre, yetişkin bir oğlu olacak kadar genç göründükleri olduğunu belirtti.

"Baban, annenin sana gösterdiği ilgiyi kıskanıyordu?" Lizzie, sesinde hoşnutsuzluğunu belli etmemeye çalıştı. Kolay değildi; kıskanç bir çocuk gibi davranan bir adam düşüncesi onu öfke ve hor görme duygusuyla dolduruyordu.

Adonis güldü ve bu uyumsuz ses onu sinirlendirdi. "Annemin annelik içgüdüleri varsa, çok iyi saklıyor.

ailem, çocuk sahibi olmanın yaptıkları en kötü şey olduğunu düşünüyordu, ama hakkını vermem gerek, benim

"Hayatlarını mahvetmek için varlıklarını kullanıyorlar," diye alaycı bir omuz silkmeye açıkladı. "Beni yedi yaşındayken okula gönderdiler ve tatillerimin çoğunu tatillerimi Xania'da geçirdim."

Dehşete kapılan Lizzie, nasıl tepki vereceğini bilemedi. Bir süre sonra, "Serbest yetiştirme de bir şey sanırım," diyerek, ebeveynlerini

"Ama eminim ki bunu gerçekten yapmak istemediler

bunu gerçekten hissetmediklerinden eminim." Bu doğru olsa bile,

çocuğuna böyle hissettirmeleri, ona istenmediğini hissettirmeleri

istemediğini hissettirmeleri, onun gözünde gerçekten korkunç bir şeydi

Koyu renk gözleri ve simsiyah saçları olan genç bir Adonis'in görüntüsü zihnine girdi ve öfkesi bir kez daha alevlendi.

"Satır aralarını okumuyorum. Birden fazla kez bana, keşke hiç doğmasaydım dediler."

Gözlerinin çizgi film karakterleri gibi büyüdüğünü, sonra öfkeyle kısıldığını izledi. Burun delikleri genişledi, sandviçinin kalanını ağzına attı. ve çiğnemedi yuttu. "Nasıl? Şey, onlar...?"

"Aşıklar," dedi alaycı bir yüz ifadesiyle. "Cehennemde yapılmış narsist bir çift. Birbirlerine tamamen takıntılılar, dünyanın geri kalanını dışlıyorlar. Kavgaları efsanevi ve barışmaları..." Onun dehşete kapılmış ifadesini fark etti ve daha fazla gereksiz bilgi vermemek için ağzını kapattı. "Bu kadar yıkılmış görünme," diye ekledi, bazı aile detaylarını tartışmanın büyük bir burada oynaması için getirdiği rolü oynayabilmesi için bazı aile detaylarını tartışmakla, onun kafasının içinde dolaşması için bir davetle birlikte acıklı bir hikaye sunmak arasında büyük bir fark olduğunu düşündü.

"Aslında okulu severdim. Bana bağımsız olmayı öğretti."

"İnsanların öyle dediğini duydum."

"Ve sen buna inanmıyorsun."

Omuzlarını silktiler. "Okulu nefret ederdim," diye aniden itiraf etti. "En azından

en azından ortaokulu." Belki de annesini kaybetmemiş olsaydı, babası ona baktığında ölen karısını hatırladığı için gemi seyahatine çıkmamış olsaydı ve hayatındaki tek kadın etkisi, uygun kıyafetler ve ergenlik çağındaki bir kıza rehberlik etme konusunda fikirleri 1950'lerde kök salmış olan iyi niyetli hizmetçi olmasaydı, daha iyi olabilirdi.

Ona şikayet etmemiştir, ama belki babası, Deb'in annesini Deb'in aynı okula transfer olmasına izin vermesi için ikna ettiğinde, Deb'in Deb'in annesini, Deb'in aynı okula transfer olmasına izin vermesi için ikna ettiğinde, Lizzie'nin varlığının ona yardımcı olacağını düşünerek, onun mutsuz olduğunu hissetmişti. Ama işler öyle gitmedi. Deb geldi ve anında herkesin birlikte olmak istediği popüler kız olmuştu. Lizzie, kuzeninin onu görmezden gelmesini umursamamıştı. Aslında, kuzeninin ona zorbalık yaptığı zamanlara göre bu durum daha iyiydi.

"Neden?"

"Her zamanki gibi," dedi, gözlerinden kaçarak ve omuz silkerek. Bu kadar açığa çıktığına çoktan pişman olmuştu.

"Sen pek güvenen bir insan değilsin, değil mi Lizzie Rose?"
, onu yoğun bir şekilde inceleyerek, onu koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdatabilecek kadar.

"Sana güvenmek için pek bir nedenim yok, değil mi? Seni gerçekten tanımıyorum!"

Bu sözleri yeni evlendiğin adama söylemenin ne kadar saçma olduğunu aniden fark etti. Durdu, sakinliğini toplamak için alt dudağını dişleriyle ısırarak, onu bir

Şimdi, yaptıklarını düşünmenin zamanı değildi. O zaman geçmişti. Sadece şimdiki gerçeklerle başa çıkması gerekiyordu.

"Annem ben ortaokula başlamadan hemen önce vefat etti. Onu çok özledim."

Onun ifadesinin sertleştiğini gördü ve sakin sözlerinin ardında yatan acıyı fark etti.

"Çok zor olmuş olmalı."

"*Bana nazik davranma*" diye düşünürken çenesini sıktı. Kötü davranışlara dayanabilirdi, ama nazik davranışlar yıllar boyunca oluşturduğu koruyucu katmanları delip geçiyordu.

"Ben... havalı değildim. Okulda üniforma yoktu ve o zamanlar giyim zevkim de şimdiki ile hemen hemen aynıydı. Çalışkan bir öğrenciydim, yani, anladınız işte. Ama başa çıkma teknikleri öğreniyorsunuz..." Bunu ilk kez dile getirirken sesi giderek azaldı.

"Mesela?"

"O piçlerin seni ağlarken görmelerine asla izin verme." Ona meydan okuyan bir bakış attı. "Oh, ve tabii ki, şakanın hedefi olduğunda aptal numarası yap ve diğerleriyle birlikte gül. Bu, şimdi bile işe yarıyor," diye düşündü kuru bir şekilde.

Adonis'te yükselen koruma duygusu, yoğunluğu ile şok ediciydi. "Piçler," diye mırıldandı. "Yoksa kaltaklar mı demeliydim? Okulun karma mıydı?"

"Karışık ve düz göğüslüydüm ama... bir gecede düz göğüslü olmaktan çıktım düz göğüslüden düz göğüslü olmayan birine dönüştüm." Gözlerinden kaçınarak ayağa kalktı ve kediye arıyormuş gibi yaptı. "Nereye gitti?"

Mouse, işaret üzerine, şaşkın Adonis'in dizine atlayarak kendini gösterdi.

"*Theos!*"

Onun bas sesli alarmı onu güldürdü. Kediye, normalde patlamamış bir bombaya bakılır gibi bir ifadeyle bakıyordu.

O, dikkatleri üzerine çeken kedisine sessizce teşekkür etti.

"Onu ben alayım." Eğildi, gevşek saçları Adonis'in yanağını okşarken, mırılayan kediye kucağına aldı. "İniş" diye sordu, etrafta kedi sepetini ararken.

"Muhtemelen onu..." Gözlerine baktı ve yarım bir gülümsemeyle kendini düzeltti. "...sepetine koyma zamanı."

Kafasını salladı.

"Gergin misin?"

Lizzie güldü, kediye sepetine koydu ve döndü, parmağındaki yüzükleri izleyerek, içinden yükselen bir korku dalgasını hissetti.

göğsüne. "Tabii ki gerginim. İnsanlar asla buna inanmayacaklar..."

"İnanacaklar," diye itiraz etti, tek bir akıcı hareketle ayağa kalkarak. Onun üzerinde yükselerek, ellerini omuzlarına koydu. "İnanacaklar çünkü hepsi inanmak isteyecek. Sana bakacaklar ve tam da ihtiyacım olan kişi olduğunu düşünecekler."

"Ne, sıradan ve evcil birini mi? Senin büyükbaban dışında kim olduklarını bile bilmiyorum."

"Evcil mi?" diye tekrarladı ve başını geriye atıp güldü. Ellerini omuzlarından indirip koltuğuna zarif bir şekilde uzanarak oturduğunda hâlâ gülüyordu. Uzun bacakları, uyumlu zarafeti ve ölçülemez seksapeliyle.

Lizzie ellerini beline koydu ve ona öfkeyle baktı, öfkesini kullanarak midesinde hissettiği paniği bastırmaya çalıştı

"Bunu komik bulmana sevindim."

YEDİNCİ BÖLÜM

"KOMİK DEĞİL. Eğer gerçekten buna inanıyorsan, bu trajik." Adonis gülmeyi kesmiş

gülmeyi bırakmış ve nedense sinirlenmiş görünüyordu. "Eğer kendi güzelliğinin farkında değilsen, hayatındaki erkekler ne yapıyorlar?"

"Erkeklerin bana söylemesine gerek yok..." Lizzie durdu, yüzü kızardı. Güzel mi?

Ellerini geniş bir hareketle salladı, koyu renkli gözleri onun dolgun vücudunun şehvetli kıvrımlarında dolaştı. "Sen seksisin, kimsenin görmesine izin vermediğin muhteşem bacakların var, vücudunu çadır gibi giysiler ve sıkıcı renklerle örtüyorsun, ama vücudunla ilgili sorunların bir yana..."

Konuyu, hava durumu tahmininden daha tartışmalı bir şey değilmiş gibi bir kenara itti.

"Büyükbabamın yanı sıra, iki teyzem ve onların kocaları da orada olacak, ya da Elena'nın durumunda henüz kocası değil, boşanması henüz kesinleşmedi. Elena ve Lydia, babamın ikiz üvey kız kardeşleri, ondan oldukça gençler. İkisinin de kızları var, ikizler, ergenlik çağında."

Lizzie gözlerini kırıştırtarak ayrıntıları sindirdi. "Peki, onlara geleceğimizi, bizim..." Boğazını temizledi ve tiz bir sesle "... evli olduğumuzu" dedi.

"Hiçbir şey."

Ona boş boş baktı.

"Onlara söylemedim ve doğum günü partisine katılacağımı da onaylamadım."

"Doğum günü partisi mi?" dedi, sakın kalmaya çalışarak. "Büyükbabam bugün seksen yaşında."

Ona baktı, sonra inanamayan bir şekilde güldü ve koltuğuna geri çöktü.

"Yani öylece içeri girip duyuracak mısın...?" diye hayretle sordu. İnanamıyormuş gibi başını salladı. "Gerçekten giriş yapmayı seviyorsun, değil mi?" Bir an bile bunun tesadüf olduğunu düşünmedi. tesadüf olduğunu düşünmedi. "Bilgin olsun, sevmiyorum." Ama sonra, duygularının gücüyle titreyerek düşündü, Adonis onun neyi sevdiğini, istediğini veya ihtiyaç duyduğunu umursamıyordu.

O cevap veremedi, Jenna ve Dmitri tekrar ortaya çıktı. Adonis başını çevirdi. "Robert nasıldı?"

Jenna başını salladı ve gülümsedi. "Çok iyi uyum sağladı. Tamam," diye ekledi yüzünü buruşturarak. "Kemerleri bağlama zamanı mı?" İçini çekti ve gözlerini kapattı. "Bittiğinde beni uyandır."

"Adonis."

Geline döndü ve masmavi gözlerin gözlerini kırpmadan yüzüne dikildiğini gördü. "Lizzie."

Dudakları sıkıştı. "Doğru anlamış mıyım, bir doğum günü partisine davetsiz gideceğiz ve en yakınlarına evlendiğimizi söyleyeceğiz."

"Aynen öyle, ama önce üstünü değiştirebilirsin. Birkaç seçenek seçtim ve yatağın üzerine koydum."

"Giysilerimi senin seçmene izin vermeyeceğim!" Sesi yüksek olmasa da öfkesi bunu telafi ediyordu.

O ise dişlerini gıcırdatacak kadar muhteşem bir gülümsemeyle karşılık verdi, bu da Lizzie'nin ona vurmak istemesine neden oldu.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye umutsuzca sordu. "Neden beni bu duruma düşürdün? Daha az dramatik bir şey bulamaz mıydın?"

"Nişanımızın çoktan duyurulduğunu unutuyorsun, bu yüzden pek de dramatik bir durum olmayacak. Düğünlerini bizden çaldığımız için bazıları kızabilir, ama kaçmak romantik bir şey olarak görülür," dedi dudaklarını kıvrarak bu görüşü paylaşmadığını ima etti. "Yaşlı adam sürpriz unsuruna sahipti. Hikayenin kontrolünü ele geçirmişti ama şimdi sıra bizde."

"Beni bu işe karıştıрма," dedi kadın, koltuğunda öne eğilerek ona öldürücü bir bakış attı. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Parmağındaki yüzük aksini söylüyor," diye karşılık verdi. "Bak, sorun ne? Bunu sır olarak saklamak, bu egzersizin amacını boşa çıkarıyor."

"Belli ki bunu sır olarak saklamak istememiştim."

Şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Peki sorun nedir?"

"Büyükbabanla bir tür oyun oynuyorsun, kontrolün sende olduğunu kanıtlamaya çalışıyorsun, insanların senin istediğin gibi dans etmesini izliyorsun. O kadar o kadar manipülatifsin."

Duygularını kontrol etmek için çabalarken göğsü inip kalkıyordu, kabindeki diğer çiftte dikkatli bir bakış attı ve onların, koridorda

"Beni bu şekilde aslanların önüne atmanın nasıl bir his olacağını bir saniye bile düşündün mü?" diye öfkeyle tısladı. "Bir aile partisi!"

"Kimse seni yemeyeceksin. Bir şey olmayacak," dedi Adonis, Sinir bozucu, tembel kayıtsızlığı sabırsızlığa dönüşerek, "Sadece rahatla ve kemerini bağla" diye tavsiye etti.

Pencereden dışarı baktığında, yan tarafında altın rengi Aetos logosu bulunan başka bir jet dışında pistin boş olduğunu gördü. Görünüşe göre, uzun kuyruklarla uğraşmak zorunda kalmayacaktı ve her şeye adını yazdırmış bir adam için tek resmi işin eğilip selam vermek olacağı sonucuna vardı

"Bizimle gelmiyor musun?" diye sordu Lizzie, Dmitri ve Jenna vedalaşırken paniğini gülümsemesinin arkasına saklayarak.

Onlar tatil boyunca kalacakları bungalova doğruca gideceklerini açıkladıklarında, artan hayal kırıklığını gizlemek için çaba sarf etti.

"Artık resmen tatildegiz," dedi Jenna ve rahatlatıcı bir şekilde, "Sen iyi olacaksın," diye ekledi.

Lizzie başını salladı ve yatak odalarından birine doğru yöneldi — görünüşe göre jet iki yatak odasına sahipti — yatakta,

söz verilen kıyafetlerin bir kısmı yatakta seriliydi.

Sütyen ve külotuna kadar soyundu, çıkardığı ve askıya astığı takım elbise kadar buruşuk hissediyordu. Kısa bir içsel tartışmanın ardından, banyodaki duşu görmezden geldi, ancak yüzüne su serpip makyajını tazeledikten sonra biraz daha ferahlamış hissetti.

Çok uzun sürmedi, birkaç dakika sonra sonuçları eleştirel bir gözle inceliyordu: taze parlak ruj, göz kapaklarında hafif bir gölge ve çok solgun görüldüğü için yanaklarına hafif bir allık. Daha az solgun görüldüğüne karar verdi.

hayalet gibi, ancak burnu ve yanaklarında bulunan çiller hala parıldıyordu.

Başını öne eğerek uzun saçlarını salladı. İpeksi ve karışık saçları, eğilip uzun, ritmik hareketlerle fırçalamaya başladığında neredeyse yere değecekti. Bu hareket, parlak ve gür saçlarını statik elektrikle çatırdatıyordu. Son bir fırçalamadan sonra, yatak odasına girerken bir koluyla saçlarını yüzünden geriye iterek doğruldu.

Lizzie, yeni kocasına bakarken ciğerlerinden tıslayarak nefesini bıraktı. Kocasını, yeni beyaz gömleğini giymeye çalışıyordu. Gömlek açık duruyordu ve bronzlaşmış göğsünün oyulmuş kaslarını, hafif vücut kıllarını ve düz, karın kaslarıyla kaplı karnını ortaya çıkarıyordu. Dudaklarını yaladı, gözlerini dar, yön gösteren koyu renkli saç çizgisini takip etmekten kendini alamadı.

Saniyeler içinde midesinin derinliklerinde hissettiği ısı, alev alev yanan bir cehenneme dönüştü, bacaklarının arasında hissettiği cinsel çekim, zonklayan bir ağrıya dönüştü ve ipeksi sütyenin içinde meme uçlarının utanmazca sertleşip karıncalanan tepecikler haline geldiğini hissedebiliyordu.

Onun koyu renkli, kapüşonlu gözlerinin bu utanç verici fiziksel tepkiyi fark ettiğini hissetti ve pelvisindeki sıvı sıcaklığın acı verici bir şekilde farkında oldu.

—sanki birçok cepheden saldırıya uğramış gibi hissediyordu—savunma amaçlı bir hareketle ellerini göğüslerini kapatmak için kaldırdı, ancak bu hareketin dikkatleri zayıflığına çekerek durumu milyonlarca kat daha kötüleştirceğini fark edince yarıda durdu.

Uyuşmuş, kafası karışmış ve libidosunun tam da bu anda uykudan uyanmasına öfkelenmiş bir halde, düzensiz bir nefes aldı ve bakışlarını kaldırdı. Ne yazık ki düşünceleri de aynı seviyede değildi.

"Üzgünüm, ben... Üzgünüm," diye mırıldandı, aptalca görünse de umursamadan, sadece tam kelimeler çıkabildiği için mutluydu.

Adonis onun söylediklerini duymadı. Zihni, dilinin dudaklarının arasına kayarken hayal ettiği

dilini dudaklarının arasına kaydırırken çıkardığı hayali sesle doluydu. Kahverengi boğazındaki kaslar, boş ve yakıcı bir bakışla onun bakışlarını tutarken gözle görülür şekilde çalışıyordu, kafasının içinde ise o yumuşak kavisleri görüyordu. Hayal gücü, retinasına giderek daha erotik bir dizi fantezi görüntüsü yansıtıyordu.

Onu bir vahi olarak görmüştü, ama şimdi bunun onun vücudunu tanımlamaya yetmediğini biliyordu. Bir erkek ona bakıp ona bakıp, onun yumuşaklığına dalmak, onun sıcaklığını etrafında hissetmek istemezdi ki?

"Gömleklerimi burada bırakmışım," diye boğuk bir sesle sonunda çıkardı, yatakta buruşuk bir şekilde atılmış gömleğe bakıp sonra tekrar Lizzie'ye döndü.

Onu yatakta, kolları ona doğru uzanmış halde gördü.

Adonis, kontrolünün her saniye daha hızlı kaybolduğunu hissedebiliyordu. Bu durumdan kurtulması gerektiğini biliyordu, yoksa... "Yoksa" seçeneğini bulamadan, kapı çalındı.

Kapıyı açtığı anda, erkek görevlilerden biri özür diler gibi duruyordu, Lizzie bornozunu kapıp görüş alanından çıktı.

Konuşma kısaydı ve Lizzie'nin duyamayacağı kadar sessizdi. sakinliğini biraz olsun geri kazanmıştı. Adam içeri geri girdiğinde, Lizzie bornozunun kemerini acı verici bir şekilde biraz daha sıktı.

"Acele etme. Zamanımız var." "Teşekkürler, evet, tabii ki..."

O ortadan kayboldu ve Lizzie, iç gücünü gösteren çapraz bacaklı bir pozisyonda yere oturdu. Lizzie çekirdek gücünü düşünmüyordu, hiç düşünmüyordu, sersemlemiş, şok olmuş ve... Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti

, dokunmak, tatmak istemesi gibi... Sadece içindeki ihtiyaca değil, ona da teslim olmak istiyordu.

Derin bir nefes aldı ve kendine hakim olmasını söyledi, düşüncesiz bir zarafetle ayağa kalktı ve pratik konulara odaklandı.

Giyinmesi gerekiyordu.

Zaman kaybetmedi. Yatağın üzerine serilmiş elbiselere bakmadı bile. Kalbi deli gibi atıyordu — orada ne olmuştu böyle? — en yakın olanı kaptı.

Sanki bilmiyormuşsun gibi, diye alay etti kafasındaki ses.

Belki de rengi dikkatini çekmişti. Derin, mücevher gibi turkuaz mavisiydi; ağır ipeksi kumaş zarifçe dökülüyordu ve vücuduna yapışmıyordu ama vücudunun her kıvrımını ve eğriliğini göstermeyi başarıyordu.

Hâlâ sersemlemiş hissederek aynaya baktı ve bir yabancı ona bakıyordu. Sokakta bu Lizzie'nin yanından geçip gitmiş ve kendini tanımamış olabilirdi, tabii ikiziniz yoksa kendi yanınızdan geçip gitmek bir seçenek değildir. Büyük bir çaba sarf ederek karışık düşüncelerini susturup iyice baktı. Gözlerindeki şehvetli ışıltıyı ve cildindeki hafif kızarıklığı görmezden gelerek, dizinin 10 cm yukarısında şehvetli bir hışırtı ile biten elbisenin sadeliğini içine çekti.

Kesimi basit bir tunikti, ancak ince belini gösterecek şekilde ustaca şekillendirilmişti. Arkadaki derin V kesim omuz kemiklerini ortaya çıkarmış, ön kısmı yüksek olmasına rağmen köprücük kemiklerinin narinliğini ortaya koymuştu.

Hareket ettiğinde dalgalanan pileli kap kollu, dramatik bir etki yaratıyordu.

Hiçbir zaman zarif ya da seksi görünebileceğini hayal etmemişti, ama bu elbiseyle ikisini de başarmıştı. Sivri burunlu ve gösterişli fiyonklu topuklu ayakkabılar da bu etkiyi azaltmıyordu. Gerçekten de oldukça düzgün bacakları vardı, aynada arkasını görmek için eğilirken karar verdi.

Bu etki ona güven verebilirdi ve bir dereceye kadar da verdi. Bir rol oynadığı yanılsamasını pekiştirdi. Sorun, o anda rol yapmıyor olmasıydı. Midesi altüst oldu ve vücudu o anların hatırası ve yoğunluğuyla titredi. Daha önce de çekicilik hissetmişti ama hayvanî

Cinsel çekim, kimya. Hadi, Lizzie, diye sabırsızca kendi kendine söyledi. Seks.

Deneyimsizdi ama aptal ya da kör değildi ve o da bunu hissetmişti, ya da öyle bir şey. Gözlerindeki vahşi ateşi hatırladığında bile, onu bir aura gibi saran gerginlik, vücuduna yasadışı bir sıvı sıcaklık hissi gönderdi.

Uçaktan tek başına çıktı, sepetindeki Mouse hariç. Lizzie ona sıkıca sarıldı, sanki o, gerçekliğe, gerçek kimliğine olan tek bağıymış gibi.

Adonis şık arabasında onu bekliyordu

. Onun izlediğini düşünmek, tökezlememeye kararlı olmasını sağladı, bu yüzden bir ayağını diğerinin önüne koymaya odaklandı.

Ayaklarını düşündüğü sürece sorun olmayacaktı. "Bu kedi iyi seyahat ediyor."

Gözleri ayaklarının yanında duran sepete kaydı. "O dayanıklı, hayatın hayatta kalanlarından biri. Başka kediler var mı...?" Durdu ve nereye gittiklerini hiç bilmediğini fark etti. Güneş batıyordu, gökyüzü altın çizgilerle aydınlanıyordu ve ara sıra altın rengi deniz görünüyordu.

"Villa," diye cevapladı adam, kadının bacak bacak üstüne attığını fark etti; bu hareketin eşlik ettiği ipeksi hışırtı onu acı verici derecede tahrik etti.

"Gerçekten bilmiyorum. Onu mutfak personeline teslim ettiğinde..."

Lizzie öfkesini bir tür rahatlama ile kucakladı. Onun sığ ve her türlü empati yoksunu olduğunu düşünebilmek harikaydı , onun ne kadar muhteşem ve inanılmaz koktuğunu düşünmemek harikaydı.

"Onu teslim etmeye niyetim yok," diye tersledi, bu öneriye öfkelenerek.

"Saçmaladığının farkındasın, değil mi?" Çok kışkırtıcı iç çamaşırlarıyla orada durduğu anlardan kalan gerginlik azalmıştı ama tamamen ortadan kalkmamıştı. Daha çok, onun içindeki hayal kırıklığı ve kızgınlığın sıkı bir yumruğu haline gelmişti.

Lizzie, soğuk bir buz kraliçesi gibi görünmek için başını çevirdi, ama bir buzdağı bile içindeki öfkeli ve hüsrana uğramış ateşi soğutamazdı. Gözleri lazer olsaydı, onun mükemmel profili ciddi şekilde zarar görürdü. "Bu konuyu tartışmayacağım."

"Peki, benim süitim... Oturma odası tamamen kapalı bir avluya açılıyor. Bu sana ve lanet olası hayvanına uyar mı?" kesik bir ses tonuyla sordu.

Lizzie, sesindeki alaycı tona tepki olarak dudaklarını sıkıştırdı. "Evet." Durdu. "Senin süitin mi? Ben nerede kalacağım?"

"Biz evli bir çift olarak geliyoruz. Nerede kalacağını sanıyorsun?"

Nefesi sığ ve zorlu nefesler halinde geliyordu, bir an için tek kelime etmedi. "O kadar ileriye düşünmemiştim."

"Bazen düşünmemek daha iyidir. Düşünmek, sanıldığı kadar önemli değildir. Her zaman..." Onu o kadar çok istediği gerçeği göğsünde bir ağırlık hissediyordu. "Bak, biz evliyiz. Aynı odayı paylaşacağız. Detayları sonra hallederiz. Belki de sorun olmaz."

Ağır sessizliği bir an için sürdürdü. "Ne demek istiyorsun?"

Sıkılmış dişlerinin arasından öfkeli bir tıslama çıktı. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Senden hoşlanıyorum ve sen de aynı şekilde hissediyorsun. Bu, önümüzdeki birkaç haftayı keyifli hale getirebilir ya da çok daha rahatsız edici hale getirebilir. Hayal kırıklığı seni oldukça sinirli yapar."

"Ben sinirli değilim!" diye patladı. "Kafam karışık. Senin gibi biri benim gibi birini istemez."

"Tanrı aşkına, devam et!" diye bağırdı.

Gözlerini kapattı ve onun, ona göre pervasız bir hızla virajı dönmesini bekledi.

"Senin yattığın adamların ne yaptığını bilmiyorum Ne yaptıklarını bilmiyorum." Dudakları tiksinti ile kıvrıldı. "Ama sana söz veriyorum, eğer bilmiyorsan... *Theos!*" diye bağırdı. Bu Kadın onu daha önce hiç gitmediği yerlere götürüyordu. Kısa bir yan bakışıyla onu yakıcı bir şekilde süzdü. "Ne kadar seksi bir kadınsın."

Orada oturdu, uyuşmuş şokun yerini daha önce hiç yaşamadığı bir güç hissi aldı, bu güç, muhteşem bir erkeğin seni istediğini bilmekten geliyordu.

Eh, öyle olmak zorundaydı. Onun yalan söylemesi için hiçbir neden düşünemiyordu. "Ve bunu doğru yapardın, değil mi?" diye sorduğunu duydu.

Eğer onun önündeki yola yönelttiği bakışlar ona yönelik olsaydı, Lizzie yanıp tutuşacağını hayal etti.

"Tabii ki yaparım."

Onun kibri onu kırmalıydı. Ama kırmadı, çünkü Lizzie tüm varlığıyla ona inanıyordu.

Araba sarsıldı ve durduğunda gevşek çakıllar havaya sıçradı.

Ayaklarının dibinde kedi ciyakladı, ama Lizzie onu sakinleştirecek zamanı yoktu. Ağzını açtı, ama sesi onun dudakları tarafından boğuldu, sıcaklıkta kayboldu. Onun ağzını ele geçirme şeklinin şehvetli hali, nemli sıcaklığı yaladı, dilini gezdirdi, alay etti ve emdi. Hayal bile edemeyeceği baş döndürücü zevk onu titretmişti.

Adonis, onun donuk gözlerine baktı, memnuniyetle şiddetle başını salladı ve motoru yeniden çalıştırdı.

O bir şeyler söylemek zorundaydı ve Adonis bir tür seks tanrısı olduğu konusunda açık sözlüydü.

"Ben bakireyim."

Araba bir kez daha gürültüyle durdu, ardından bir dizi küfür geldi. Dilbilimci olmanıza gerek kalmadan bunların kibar olmadığını anlayabilirdiniz.

"Sen bir...?"

Kız başını salladı ve Adonis'in sarsılmış görünmesini hatırlayacağına karar verdi, çünkü bunun sık sık meydana geldiğini sanmıyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"En son baktığımda bu bir suç değildi," diye tersledi, kendisi bir ucubeymiş gibi davranmasından hoşlanmamıştı, her ne kadar bazen öyle olduğunu hissettiği zamanlar olsa da.

"Seksle bir sorunun olduğuna inanmıyorum."

Eğer bir zamanlar bir sorunu olsaydı, o sorun artık kesinlikle ortadan kalkmıştı, diye düşündü, karıncalanan dudaklarını ıslatarak. "Hayır, benim sorunum... şey, duygusal kısım... aşk... ve birini

diğer olmadan bir ilişki yaşayabileceğimi bilmiyordum. Belki de," diye ekledi, onun ağzına bakarak, "yanılmışımdır."

Onun, dünyada aşık olacağı son erkek olduğu doğruydu, ama Deb'i düşünmediğini bildiği sürece onunla kesinlikle seks yapabilirdi. Bu kesinlikle şehveti öldüren bir şey olurdu. "Aşk mı?" dedi, sanki onun tercüme etmesine ihtiyacı varmış gibi.

"Aşk mı?" dedi, sanki onun tercüme etmesine ihtiyaç duyuyormuş gibi.

"Birini sevip sonra herhangi bir nedenle onu kaybetmeye cesaretim yok. Neden biri kendini bu acı dolu dünyaya açsın ki?"

"Ben bakirelerle yatmam. Hiç bakireyle yatmadım."

Gözlerini indirdi ve reddedilmeye yetişkin gibi davranmak için büyük çaba sarf etti. "Biraz kayak yapmaya benziyor sanırım. Pist dışı kayak yapmaya alışkın insanlar için çocuk pistleri biraz sıkıcıdır."

İnanılmaz bir kahkaha attı. "En çok... Sanırım bir saat kafanın içinde herhangi bir erkeği..."

Sesi, zihni kafasından yatağa atladığında kesildi, şehvetin jiletleri ardında zikzaklı bir yıkım izi bırakıyordu. "Bence bu konuyu daha sonra konuşmalıyız."

Arka koltukta ya da ön koltukta seks yapmayı hayal etmediği zamanlarda. Neydi o, bir ergen mi? Bir bakire. Hiç bekareti hakkında fazla düşünmemişti. Bekar olmayan kadınlar bolca vardı ve bu sorumluluktan her zaman kaçınmıştı. Her zaman, bir kadının ilk sevgilisi olma fikrinden zevk alan erkeklerden daha daha gelişmiş olduğunu düşünerek gurur duyuyordu.

Sonuçta, onun kendini beğenmişliği yersizmiş. O kadar da gelişmiş değildi. Tek gereken, mükemmel bir fırtına ve özel bir bakireydi.

Lizzie'ye göre konuşacak pek bir şey yoktu ama o arabayı yeniden çalıştırdığında omuz silkti ve itiraz etmedi.

Yolculuğun geri kalanında konuşma çok azdı, aslında hiç yoktu, ama Aetos konağı görünür hale geldiğinde Lizzie nefesini tuttu.

Bina, geniş, beyaz bir yapıydı ve alçak bir profile sahipti. Tepelerin içine inşa edilmiş gibi görünüyordu, neredeyse organik bir parçası gibi, ama

çoğu pencerenin denize bakacak şekilde tasarlanmıştı ve çok sayıda pencere vardı.

O hızını kesmiş, ilk bakışta gördüğü manzarayı takdir ediyor gibi görünüyordu.

Yaklaştıkça, solan ışıktaki diğer ayrıntıları da fark etti: sahile kadar uzanan yumuşak teraslı bahçeler, evinin inşa edildiği yamacın altındaki padoklar, yanlarından geçerken kuyruklarını havaya kaldırmış atlar. Karanlıklaşan gece gökyüzüne karşı, bir sıra nöbetçi çamların arkasında yüzme havuzunun parıltısı.

"Çocukluğunu burada mı geçirdin?" Cevap vermesini beklemedi. "Burası gerçekten bir cennet."

O, çakıllı avluya arabayı park edip, ona kapıyı açmak için arabanın etrafından dolaşırken, Lizzie, yumuşak, tuzlu, çam kokulu esintide yumuşak, tuzlu, çam kokulu esintiyle gelen müzik sesini duyabiliyordu.

Topuklu ayakkabılarıyla dikkatlice adım attı ve havayı koklayan Mouse'a rahatlatıcı sözler fısıldadı.

Karanlıklaşan gökyüzünün önünde silueti beliren Adonis, onu hafifçe desteklemek için dirseğinden tutarken, kalp durduran bir güzelliğe sahipti.

"Bunu yapabilir misin?"

Turkuaz ipek kumaşın derin nefesine tepki vermesini izledi. kumaşın hoş bir şekilde titremesine ve libidosunun kendisine koyduğu zincirlere karşı gerilmesine neden oldu. Sonra, küçük çene kaldırması, çılgın bir nedenden dolayı, içindeki şeyleri yumuşattı, çünkü o, gözlerine ulaşmayan, "haydi bakalım" gülümsemesiyle meydan okumaya cevap verdi, gözleri ise endişeyle gölgelenmişti.

Onun keskin değerlendirmesinden hoşlanmayan kız, dar omuzlarını silkti.

omuzlarını silkti. "Kök kanal tedavisini tercih ederim, ama madem buradayız, bitirelim şunu."

Theos, bu kadının cesareti vardı, isteksiz bir hayranlıkla karar verdi. O, şimdiye kadar karşılaştığı tüm rakiplerine denk biriydi ve şimdilik onun tarafındaydı.

Bu durumun böyle kalmasını istiyordu. Hiç daha önce yaşamadığı bir duygu içinden yükseldi: onun kendisini sevmesini istiyordu

Devasa meşe kapılara ulaşmadan önce biri ortaya çıktı ve kapılar açıldı.

"Burası seslendirme sistemi ile donatılmış," diye fısıldadı, ilerlerken hala onun dirseğini tutuyordu.

Lizzie onun şaka yapıp yapmadığını bilmiyordu, ama hayatı buna bağlı olsa bile o anda gülemezdi.

"Luisa..." Gerisi Lizzie için tam anlamıyla Yunanca gibiydi.

Birkaç saniye sonra Adonis onun varlığını hatırlamış gibi göründü.

"Bu benim eşim, Lizzie Rose. Lizzie, bu Luisa, beni...?"

Kadın elini dizinin biraz üzerinde tuttu. "Ben hiç o kadar küçük olmadım."

Gülümsemesi o kadar doğal, o kadar sade ve o kadar sıcaktı ki, onu tanıdık olmayan biri gibi gösterdi. Lizzie, göğsünün adı konulamayan bir duygu ile sıkıştığını hissetti.

"Hoş geldin. Adonis'i seninle görmek kalbimi hafifletiyor." Bir adım geri çekildi ve elini göğsüne bastırdı. "Evet, sevgini hissedebiliyorum."

Gözlerinde duygusal gözyaşları belirdi.

Lizzie, Adonis'e bakmaya cesaret edemedi. Onun da kendisi gibi rahatsız ve suçlu hissettiğini umuyordu. Büyükbabasını kandırmak bir şeydi, ama bu kadar iyi bir kadını kandırmak başka bir şeydi. Bu çok acımasızca görünüyordu.

Onun açısından bu iyi bir başlangıç değildi — öncelikle, o berbat bir yalancıydı.

"Parti için geldik. Eğlenceye geç kaldık mı?"

Lizzie, adamın sesindeki alaycı tonu fark etmeden, kadın neşeyle ona güvence vermek için aceleyle araya girdi. "Asla, asla. Ben organize ederim... Oh, bu büyükbabanızı çok mutlu edecek."

Büyükbabası bir canavar olabilir, ama en azından bir hayranı olduğu açıktı. Kadının samimiyeti şüphe götürmezdi.

"Bugün nasıl?"

"Ağrı," Luisa yüzünü buruşturarak başladı. "Onu sinirli yapıyor."

"Herkese cehennem azabı yaşattığı için kısaltma." Adonis kaşlarını çatı, sesi sertleşerek ekledi: "Yeterli

"Bunu bilemem, ama doktor günün çoğunu onunla geçirdi. Bu gece misafir olarak burada. Büyükbabanızın ilaçlarını her zaman gerektiği gibi almadığını biliyorum. Uyanık kalması gerektiğini söylüyor."

Adonis, sinirli bir şekilde koyu renk saçlarını eliyle taradı ve kendi ana dilinde öfkeli bir şeyler mırıldandı. Bu bilgiye düşünceli bir şekilde başını sallarken, zayıf yüzünde sert bir kararlılık kararlı bir ifade yayıldı ve bu bilgiye düşünceli bir şekilde başını sallayarak yanıt verdi.

"Bunu göreceğiz. Oh, Luisa. Lizzie'nin kedisi."

Lizzie'nin evin hizmetçisi olduğunu düşündüğü kadın, Lizzie'nin konuşma süresince yere koyduğu kedi sepetine baktı.

"Onu alayım mı?" dedi ve öne doğru adım attı.

"Hayır!" dedi Lizzie, ani tepkisini bir gülümsemeyle yumuşatarak ekledi: "Onu yanımda tutmayı tercih ederim."

Adonis, dilinin ucuna gelen sabırsız cevabı kendine sakladı. Lizzie'nin emirlere iyi tepki veren biri olmadığını öğreniyordu. "Sanırım süitimdiki küçük oturma odası, o yönünü bulana kadar ona uygun olabilir. ve avluya kadar ona uygun olur. Sence burası güvenli bir yer mi?"

"Oh, evet, kesinlikle."

"Peki, o zaman. Bagajlarımız arabada."

"O iş halledildi bile."

"Aslında Mouse kaçma ustası değildir, ortalıkta dolaşmaz," dedi Lizzie evcil hayvanını savunarak.

"Öyleyse, akşam yemeği yerken onu serbest bıraksak daha rahat olmaz mı?"

Muhtemelen haklı olduğunu kabul ederek isteksizce başını eğdi.

"Tamam."

"O zaman akşam yemeğine giderken yolumuzu uzatırız." "Büyükbabanıza burada olduğunuzu söyleyeyim mi?" "Hayır, sürprizi bozmayalım."

"Bu taraftan, Lizzie."

Serin mermer zeminli ve sedir panelli yüksek tavanlı kare şeklindeki koridordan Adonis, onu geniş koridorlar ağından geçirdi. Koridorların çoğunda, spot ışıklarıyla aydınlatılmış bahçeleri ve ay ışığıyla aydınlatılmış gökyüzünü gösteren pencereler vardı.

bahçeleri ve ay ışığıyla aydınlatılmış gökyüzünü gösteren pencereler vardı. Ayaklarının altındaki zeminler mozaik fayans veya ahşaptan yapılmıştı ve duvarlardaki sanat eserleri, saatlerce inceleyebileceği renk ve doku patlamaları

saatlerce inceleyebileceği renk ve doku patlamaları sağlıyordu. Her şey bir anda geçti. "Burası benim özel dairelerime bağlanan koridor," dedi Adonis.

cam duvarlı bir kutuya girerken açıkladılar.

Lizzie, kendi yansımasının ötesinde, ay ışığında gümüş rengi parıltıya denizi görebiliyordu. Batmakta olan güneşin bıraktığı birkaç parmak genişliğinde kırmızı ışık, Lizzie izlerken kayboldu.

"Bu... çok güzeldi." "Evet," diye mırıldandı.

Sesindeki bir şey onu başını kaldırmaya ittiğinde, onun gümüş rengi denizi değil, onu izlediğini fark etti. Gözleri karanlık gölgeler gibiydi, ama yakışıklı yüzündeki şiddetli gerginlik, midesini derin bir dalışa gönderdi.

"Gel."

Büyü o kadar tamamen bozulmuştu ki, onu cam kutudan geçerek takip ederken, bunu hayal ettiğini düşündü. Diğer taraftaki kapı, duvarları kitaplarla kaplı, büyük bir masa ve Fransız kapılarının bulunduğu duvara bakan büyük bir deri koltuk bulunan bir çalışma odasına açılıyordu. O kapıdan geçerek bitişik odaya girdi.

"Burası oturma odası. Kediniz için uygun olacağını düşündüm."

Lizzie, minimal ama zevkli bir şekilde döşenmiş geniş odayı merakla inceleyerek, buranın kraliyet mensuplarının ziyareti için uygun olacağını düşündü. Önceki oda gibi, burada da Fransız kapılar vardı ve onların ötesinde, düşünlerini hatırlatan bir alan görebiliyordu.

Gerçekten sadece birkaç saat önce miydi?

Gözleri, hazırladığı kabarık küçük kedi sepetine ve Mouse'un mama ve su kaplarına takıldı.

"Bu nasıl buraya geldi?" diye sordu, kedi sepetini yere koyup rahat bir nefes aldı.

"Ağır bir rahatlık battaniyesi," diye düşündü, onu izlerken.

"O..." diye başladı ve durdu. "Tamam, belki biraz," diye itiraf etti, onu kafasına davet etmesinin daha iyi olacağını düşündü çünkü

davet edilmeden oraya girme gibi rahatsız edici bir alışkanlığı vardı. "Bütün bunlar nasıl bizim önümüze geldi?" diye sordu, kedi kapısını açarak.

"Luisa çok verimli bir şekilde çalışıyor. Dışarı çıkmayacak."

"O temelde tembel ve çok uyumlu. Yemek ve benim olduğum her yer onun için evdir."

"Sen onun evi misin?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Kafasını salladı. Anlamıyordu. Bir yerin değil, bir kişinin ev olması fikri ona yabancı bir kavramdı.

"Yatak odası şurada," dedi, kadının aralık kapıya merakla baktığını görünce. "Bir bak."

Lizzie bu davete hemen tepki vermedi. "Akşam yemeğinden önce kadınları asla baştan çıkarmam."

Yüzünü kızartmayı reddetti. "Ne kadar medeni bir davranış. Basın senin hakkında o kadar çok yalan söylüyor ki, bu skandal."

Adam gülümsedi, aniden inanılmaz derecede çekici göründü ve nazikçe eliyle davet etti.

Gülümsemeyi zorlukla engelleyerek daveti kabul etti, yanından geçip yüksek tavanlı, devasa bir odaya girdi.

Odayı domine eden devasa dört direkli yatağa bakmamaya kararlı olsa da, Adonis'in bahsettiği verimliliğin daha fazla örneğini hemen gördü.

Açık dolap kapılarından yeni kıyafetlerinin asılı olduğunu, diğer eşyaların raflarda düzgünce istiflendiğini görebiliyordu.

"Burası yatak odası," dedi, gereksiz bir şekilde.

Kadın dönmedi. Onun bu kadar yakınında olması onu çok rahatsız ediyordu.

"Şu tarafta bir giyinme odası var. İnsanların benim için valizlerini boşaltmalarını istemem." Bir kapıyı açtı ve kız, onun bavulunu gördü. "Banyolar da o koridorun sonunda," sağı işaret ederek ekledi. "Misafir yatak odası ve banyo şurada. Fazla alana ihtiyacım yok."

Lizzie gülümsemesini sakladı. Odaların büyüklüğü... cömert kelimesi bu devasa boyutları zar zor karşılayabilirdi. Acaba onun için cömert alan neydi?

Oturma odasına geri dönerken, zarif odaya eklenen gizli kedi kum kabını fark edip etmediğini merak etti ama bundan bahsetmemeye karar verdi. Kedi kanepenin arkasında oturmuş kendini temizliyordu.

"Uslu dur," dedi Lizzie, gülümsemeyi takındıktan sonra ona bir öpücük gönderdi.

BÖLÜM SEKİZ

LIZZIE, geri döndüklerini fark etti, sonra da dönmediklerini ve umutsuzca kaybolduğunu anladı. Burası güzel bir labirentti. Basamaklar azdı, ama ayaklarının altındaki zemin ara sıra eğimliydi.

Adonis, Lizzie'nin gerginliğini hissedebiliyordu.

"Yunanlılar dost canlısı insanlardır. Yabancıları severler."

"Şüphecililiğimi bağışla, ama benim tek örneğim sensin."

Adonis alaycı bir gülümsemeye yenilgiyi kabul etti. "Onları o kadar çok seviyoruz ki, bunun için bir kelimemiz var."

"Ne için bir kelime?" Açık bir çift kapıya ulaşmışlardı ve duyduğu müziğin yankısı artık net bir ses haline gelmişti. Lizzie, uzak köşede bu yumuşak sesin kaynağı olan bir caz dörtlüsü görebiliyordu.

"Yabancılarla olan sevgimiz için. *Filoxenia*." Gözleri solgun yüzünü okşadı, boğazının dibinde atan nabzında durdu. "Tamam mı?"

Olabileceği kadar tamam, diye düşündü. "O bizim..."

"Onun neye inandığı önemli değil, önemli olan, biz söylemedikçe hiçbir şeyi çürütemeyeceği."

"Onu gerçekten sevmiyorsun galiba."

"Onu seviyorum. Son günlerini ve haftalarını ve bunu çürütme zorluğu ona sonsuz bir zevk verecektir." Ölümden uzaklaşmak için, diye düşündü Adonis düşündü, yüzünde kasvetli bir ifadeyle.

"Bu çok sapkın görünüyor," dedi kadın, başını sallayarak.

"Muhtemelen," diye kabul etti, tembel bir gülümsemeye. "Ama biz böyle bir aileyiz. Hazır mısınız?"

Kafasını salladı ve "Umarım o oda filoksenia ile doludur" diye düşündü.

filoxenia ile dolu olur." "Ben bunun için kaydoldum." Açıkçası aklı başında değildi.

İleri adım attığında, beline dokunan cesaret verici elden memnun oldu. Oda, bir dizi avizeyle aydınlatılan uzun bir masanın hakimiyetindeydi. Avizeler, gümüş ve kristali ortaya çıkararak solmaya başlayan çiçek aranjmanlarının yapraklarının kenarlarını aydınlatıyordu.

Lizzie o yapraklarla gerçekten özdeşleşmişti!

Onun yanına çekilmek istedi, ama gururu onu durdurdu.

Adonis, ilgi odağı olmakla hiçbir sorunu yokmuş gibi görünüyordu. Çeşitli düzeylerdeki hayret ve şaşkınlık seslerini . Masada oturan iri yarı bir adamın yanına doğru yürüdü. Adamın koyu renk saçlarında bolca gümüş rengi çizgiler vardı ve yüzünde alaycı bir ifade derin çizgiler oluşturmuştu.

"Doğum günün kutlu olsun, Papou."

"Bana hediye mi getirdin?"

Lizzie, karanlık gözlerin onu değerlendircesine süzdüğünü hissetti ve bu onu derisinin içinden çıkmak istemesine neden oldu.

"Evet." Adonis, şapkadan tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi Lizzie'ye doğru gösterişli bir hareket yaptı. "Karım. Ve onu tanıştırdığın için teşekkürler. Lizzie Rose. Lizzie..." Sırtının alt kısmındaki parmaklar, o anda ihtiyaç duyduğu rahatlatıcı sıcaklık gibi yayıldı.

"Bu benim dedem, Spyros."

Sessizlik tamdı. O anın dramının farkında olan müzisyenler bile çalmayı bırakmıştı.

"Doğum günün kutlu olsun. Davetsiz geldiğimiz için kusura bakmazsın, değil mi?"

Yaşlı aile reisi ayağa kalktı, koltuğun koluna sıkıca tutunması, bunun onun için kolay olmadığını gösteren tek işaretti. Bariz sağlık sorunlarına rağmen, acınası bir adam değildi.

"Ailemize hoş geldin." Başını Lizzie'ye doğru eğdi ve onun gülümseme olarak algıladığı bir ifadeyle gülümsedi. "Elizabeth."

"Lizzie." Düzeltmeyi omuz silkerek kabul etti, bu hareket Adonis'i biraz hatırlattı. "Sanırım babamı tanıyorsunuz?"

Adonis, hayranlık dolu bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu, çünkü Lizzie bu meydan okumayı yaparken masumiyetin resmini çiziyordu.

Büyükbabası hiç tereddüt etmedi. "Elbette tanıyorum. Hoş geldin Lizzie. Evimize ve ailemize hoş geldin." Masada oturan aileye görkemli bir şekilde eliyle işaret etti ve onlar da itaatkar bir şekilde ona eşlik ettiler.

"Bize katıl, Adonis, bize katıl!"

Lizzie, bu ricayı ailenin en küçük iki üyesinden duymasına şaşırdı. Adonis'in gençlerin gözüne girmek için uğraşacağını hiç düşünmemiştir.

Büyükbabası çocuklara Yunanca cevap verdi. Emredici tavrıyla, Adonis'in sözünü dinleyecek biri varsa, o da kendisi olduğunu açıkça belli etti.

Kızlar, karşılarında oturan kadına hızlıca bir bakış attıktan sonra, somurtkan bir sessizliğe büründüler.

"Sizi tanıştırayım. Lizzie, bu benim teyzem Elena." Uzun boylu, zarif kadını işaret etti. Kadının koyu saçlarında çarpıcı gümüş rengi çizgileri olan uzun boylu, zarif kadını gösterdi. Kadın, meraklı ama dostça bir ifadeyle başını salladı. "Kızları Cora ve Chloe ve kocası Nik."

Kel bir orta yaşlı adam ayağa kalktı ve başını Lizzie'nin yönüne doğru eğdi. "*Kalispera*."

"Bu da teyzem Lydia." Diğer kadının da gümüş rengi saçları vardı ama yüzü çok daha yuvarlaktı. "Ve kızları... yoksa genç kadınlar mı demeliyim?"

"Evet, yapmalısın."

"Kesinlikle yapmalısın."

"Merhaba Lizzie," dediler ikisi bir ağızdan. Sonra saçlarının yanlarını kazıtmış olanı ekledi: "O elbiseye bayıldım!"

"Ve bunlar Iris ve Areti."

"Ben Alex," diye ayağa kalkıp elini uzatan, ona en yakın oturan adam dedi. "Iris ve Areti'nin babası olarak bilirim."

"Yakında eski kocam olacak," diye ekledi Lydia, kocası otururken. "Ve bu da partnerim Adrian." Yanında oturan yakışıklı genç adam

Lizzie'ye göz kamaştırıcı bir gülümseme gönderdi. "Dr... Baros, değil mi?"

Gözlüklü, uzun boylu, zayıf bir adam ayağa kalktı ve Lizzie'ye nazikçe başını eğdi. "Yassas." Adonis'e döndü.

"Tebrikler."

"Ve hepsi bu kadar, tabii büyükbaba hariç."

Müzik, garsonlar masaya sessizce ekstra yerler hazırlamaya başladı ve ailenin geri kalanı seslerini keşfettiklerinde başladı.

Lizzie nefes verdi, alçak sesli sohbetin rahatlatıcı olduğunu fark etti.

Adonis onu yeni yerleştirilen masalardan birine götürdü, sandalyeyi çekip ona cesaret verici sözler fısıldadı.

"Her şey yolunda mı?"

Cildinde hissettiği sıcak nefesinin fısıltısı, sinir uçlarında dikkatini dağıtan bir sıcaklık dalgası yarattı ve koyu renkli gözleri bir anlığına onun gözlerine kilitlendi.

O anda, başını sallamaktan başka bir şey yapamadı; onun önerdiği her şeye başını salladı. Bu kendini tanıma bilgisi, ona hiç gerek yoktu ve sinirlerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmamıştı.

"Bitirdiğinde, Adonis." Büyükbabası, yanına ayarlanmış yere keskin bir baş hareketiyle işaret etti.

Adonis yerine oturmadan önce Spyros, sesini alçaltmaya çalışmadan kesin bir soru sordu. "Söylesene, bu doğru mu? Gerçekten evlendiniz mi, yoksa bu da senin...?"

"Biz evliyiz."

"Ne zaman?" diye sordu ikizlerden yaşlı olanı. "Biz de nedime olabilirdik."

"Bugün."

Masadaki herkesin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Bugün evlendin mi? Nerede? Nasıl?" Büyükbabası şüpheli bakmaya devam etti.

"Cebelitarık." Adonis, Lizzie'nin taşıdığını bilmediği cebinden bir kağıt çıkardı. Belli ki şüpheyi karşılanacağını tahmin etmişti.

"Resmi evlilik cüzdanı birkaç hafta içinde gelecek."

"Kaçtınız mı?" diye haykırdı Lydia.

"Bu çok romantik," diye araya girdi kızlarından biri, ikiz kardeşi de şiddetle onaylayarak başını salladı.

"Aynen öyle, ve Adonis hayatın romantiklerinden biri değil," diye yanıtladı annesi, masanın diğer tarafındaki kız kardeşine onay için baktı.

"Doğru, öyle değil."

"İkinizin bir konuda anlaşmasına vesile olduğum için mutluyum."

Teyzeleri ona sert bir bakış attı.

"Yani nişan duyurusu gerçek miydi?"

Doktor sandalyesini yerden kaldırdı. "Belki de aileden ayrılmalıyım..."

"Otur, dostum!" hastası talimat verdi. "Bu odada söylenenlerin tek kelimesini bile dışarı sızdırırsan, seni mahkemede dava ederim."

Kızaran sağlık görevlisi oturdu.

"Nişan haberi doğru muydu?" Elena yavaşça sordu. "Hiçbirimiz inanmamıştık."

"Biz de inanmadık," dedi Adonis ve Lizzie'ye onu titretip oyunculuk mesleği için ne kadar büyük bir kayıp olduğunu düşündüren samimi bir gülümseme gönderdi.

"Bakın, bu evliliğin neden bizim dışımızda başkalarını ilgilendirdiğini gerçekten anlamıyorum. Siz, Papou, Lizzie Rose ile beni bir araya getirmek için komplo kurduğunuzda..."

Tüm gözler masanın başındaki kişiye çevrildi, o ise sadece omuz silkti.

"İkimizin de niyeti, sana çok saygılı bir şekilde cehenneme gitmeni söylemektir. Ancak, bir araya getirildiğimiz için..."

benzersiz koşullar. Lizzie gibi bir kadınla hiç tanışmamıştım. Son gözlem doğrudu, çünkü bunun gerçek olduğunu fark etti. gerçek olduğunu fark etti.

İkizlerden biri iç geçirdi. Lizzie, o güzel yüze bir isim koymaya çalıştı ama isimler kafasında hala birbirinin yerine geçebiliyordu. "Bence bu çok romantik."

Genç kızın aksine, Lizzie onun cümlesindeki kasıtlı belirsizliği fark etmişti ama aynı zamanda okşayıcı yalanı da duydu ve bunun bir yalan olduğunu bilmesine rağmen, aralarında samimi bir bağ olmamasına ve muhtemelen hiç olmayacağına rağmen, sahte sıcaklığa tepki verdiğini hissetti.

"Yazın geri kalanını burada geçirmeyi planlıyoruz..." "Henüz ölmeyi planlamıyorum," diye homurdandı yaşlı adam.

"Bunu duymak güzel," dedi Adonis, doktorla bu konuyu konuşmayı planlarken, onun meydan okuma kıvılcımını görmekten memnuniyet duyarak. Doktor, sanki başka bir yerde olmak istermişçesine tabağına sabit bir şekilde bakıyordu.

Bu pek de umut verici bir işaret değildi.

Aslında, son birkaç haftadır büyükbabasını pençesine alan acımasız hastalığın yol açtığı değişiklikleri görünce şok olmuştu. Geniş omuzlarına asılı duran giysiler, solgun yanaklar ve çökmüş gözlerinin altındaki koyu gölgeler.

"Baba," diye başladı Lydia.

"Bana 'baba' deme, kadın. Sinsi sözlerle başa çıkamam. Hepimiz öleceğimi biliyoruz." Ayakları titreyerek ayağa kalktı. "Yatağa gideceğim."

Kızları hemen ayağa fırladılar.

"Hayır, benimle birlikte yürüyebilirsin," dedi, Lizzie'ye emir veren bir parmakla işaret ederek.

"Papou..." diye başladı Adonis, ayağa kalkarken, boyu ve fiziksel yapısı yaşlı adamın zayıflığını daha da belirgin hale getiriyordu.

"Hayır, Adonis," dedi Lizzie sakın bir şekilde sandalyesini geri iterek. "Sen yemek yemedin..."

"Gerçekten aç değilim."

Gözleri, karanlık derinliklerinde bir soru ve endişeyle onun gözlerine bakıyordu. "Emin misin?"

Lizzie, kimsenin kendisini korumaya ihtiyacı olduğunu düşünmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde başını salladı, ancak Adonis'in içgüdüsel olarak böyle düşünmesi ona içini ısıttı.

"Torunum sana karşı çok koruyucu davranıyor," dedi yaşlı adam, birkaç metre yürüdükten sonra nefesini toplamak için durarak.

"Sanırım yanlış bir şey söyleyeceğimden endişeleniyor... Ben öyle yaparım."

Bu itiraf, yaşlı adamın göğsünden bir kahkaha patlaması çıkardı, ardından şiddetli bir öksürük nöbeti geldi.

Lizzie bekledi.

"Kuzenine pek benzemiyorsun."

"Hayır, Deb çok güzeldi."

Sanki bir şey arıyormuş gibi kadının yüzünü inceledi. Lizzie bu sert bakışlara sessizce katlandı.

"Yani gizli bir sevgilin yok mu?"

Lizzie, kırılmaktan çok şaşırılmıştı. Kaşlarını kaldırdı. "Sevgilim mi? Benim..."

"Torunumun kalbi kırılmasını istemem."

Lizzie başını salladı. "Adonis'in kalbini kırmayacağım. Sana söz veriyorum," dedi.

"Peki her zaman doğruyu mu söylersin?" "Duruma göre değişir."

"Yani dürüstlük her zaman en iyi politika değildir sence?"

"Gerçek birini incitirse ve hiçbir şey başaramazsa, hayır."

Hemen cevap vermedi, ama Lizzie doğru şeyi söylediğini hissetti.

"Öyleyse torunuma yalan söyler miydin?" "Adonis'e yalan söylemek kolay değildir."

Onun cevabı, adamın dudaklarına hafif bir gülümseme getirdi. "Ben de öyle," diye ekledi ve bastonuyla kapıyı vurdu, ardından beyaz önlük giymiş bir kadın ortaya çıktı.

"Hemşirem," dedi, bu tanımlamaya dudaklarını kıvrarak. "Ya da bu günlerde hemşire sayılan kişi."

"Ne diyebilirim ki? Yağ lambası kalmamıştı," dedi, hastasına profesyonel bir gözle bakarak yüzündeki gerginlik belirtilerini fark etti.

"Tekerlekli sandalye kullanmayı düşündünüz mü?" İki çift göz Lizzie'ye döndü.

Ah, neyse, diye düşündü felsefi bir şekilde, bir noktada yanlış bir şey söylemek zorundaydı.

"Bunu söyleyen son kişiye bu baston fırlatıldı."

"Vay canına, torununuzun hoşgörülü mizacını kimden aldığını şimdi anlıyorum."

Yaşlı adam gülümsemeyi zorlukla engelledi. "En azından çocuk doğurmaya uygun kalçaların var!"

Bu o kadar saçma bir şeydi ki Lizzie güldü ve bu cinsiyetçi yorumu kınamadan önce yaşlı adam kapıdan kayboldu ve hemşire omzunun üzerinden özür diler gibi bir bakış attı.

Her şey yolunda mı gitti?

Lizzie o kadar da ileri gitmezdi, ama o kadar da kötü gitmemişti, diye düşündü ve geri dönmeye başladı. Yolda enstrümanlarını taşıyan müzisyenlerin yanından geçti geçti ve yemek odasına vardığında oda boşalmıştı.

Orada tek kişi, piyanonun başında oturan Adonis'ti. Parmakları tuşların üzerinde oldukça profesyonelce hareket ediyordu. Onu gördüğü anda, parmakları tuşların üzerine uyumsuz bir gürültüyle çakıldı.

Ayağa kalktı ve hızla ona doğru yürüdü.

"Parti erken mi bitti?"

"Evet."

"Rahatladığımı söyleyemem."

"Peki nasıl gitti?"

"Yanlış bir şey mi söyledim demek istiyorsun?"

"Hayır, nasıl gitti demek istedim?" Onun endişesinin samimi olup olmadığını sorguladığı için onu suçlayamazdı. Bu, kendisi için de bir şok olmuştu.

"Tekerlekli sandalye önerdiğim ana kadar her şey yolundaydı, sanırım."

Koyu renkli gözlerinde eğlence parladı. "Sana bir şey attı mı?"

"Hayır, sadece çocuk doğurmaya uygun kalçalarım olduğunu söyledi."

Bu yorum, onun dikkatini doğrudan söz konusu bölgeye çekti. Sıkı kalçaları, hareket ettiğinde tahrik edici bir şekilde dalgalanan ağır ve pürüzsüz kumaşın altında sevgiyle çizilmişti. Kimi kandırıyordu ki?

Dalgalanma

Belki de onu baştan çıkarmaya çalışmaması, doğuştan gelen seksiliğini daha da güçlü kılıyordu?

Kadının onda uyandırdığı arzuyu "güçlü" kelimesinin zar zor ifade edebildiğini itiraf etmek zorundaydı. Sürekli olarak kendini kontrolünü kaybetmenin eşiğinde olduğunu hissediyordu.

Onun bakire olduğunu bilmek, kumda çok net bir çizgi çekmeliydi. Bunun yerine, o çizgi çok belirsizdi ve o, onu aşmak için sürekli mantıklı bahaneler uyduruyordu. Rahatsız edici, ama aynı zamanda, itiraf etmek zorundaydı, onu tahrik eden bakire etiketini ortadan kaldırırsaydı, bu geceyi tamamen atlayıp yatakta geçirirlerdi.

"Bence bu bir iltifattı."

"Ben öyle anlamadım." İddialarına rağmen, hoşgörölü bir gülümseme attı. "Ve zaten, muhtemelen doğrudur." Gözleri piyanoya kaydı. "İyi çalışıyorsun."

"Hayır, yeterince iyi oynuyorum," dedi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Sandalyenin arkasına asmış olduğu ceketini aldı ve omuzlarına attı.

"Ne kadar alçakgönüllüsün." Durdu, gözlerinde şokun parıltısı belirdi. Adonis Aetos'la dalga geçiyordu. İlişkilerinin bu kadar çabuk gelişmesi garipti, diye düşündü.

"Bu gece iz bıraktın." "İyi, kötü, kayıtsız mı?"

"Genel kanı, benim şanslı bir adam olduğum yönünde."

Yanaklarının kızardığını hissetti.

Adam kadının yüzünü inceledi. "Neden övgüler seni bu kadar rahatsız ediyor?" "Onlar kıyafetleri gördüler, beni değil."

"Seni bu kıyafetlerle gördüler, ki bu oldukça farklı," diye diye karşılık verdi ve kapıdan önce onun geçmesi için kenara çekildi. "Lizzie, bence artık aptal erkekler ve kıskanç kızlar tarafından alay edilen o sefil küçük kıızı "

Gençlik yıllarına dair bu soğukkanlı analizi izledi, ağzını açıp kapattı.

"Terapi yüzüklerle birlikte mi geliyor? Yoksa ekstra mı ödeyeceğim? Yatakta falan demek istemedim," dedi, kendini daha da karmaşık bir duruma sokarak. "Tabii ki hayır. Öyle demek istemedim..."

Ona baktı ve sert, ifadesiz bakışı midesini serbest düşüşe geçirdi. "Öyle demek istemediğini biliyorum." Onun deneyimsizliğini bilmiyor olsaydı bilmiyor olsaydı, şimdi merak ediyor olurdu. "Ücretsiz, hiçbir şart yok."

Onun yanına yaklaşırken kirpiklerini gizleyen bir saçak gibi indirdi.

"Kendi başıma geri dönüş yolunu asla bulamam."

"Yarın sana rehberlik yapacağım. Yakında yolunu bulursun."

Lambayı yaktı ve oda anında yumuşak altın rengi bir ışıqla doldu. Lizzie orada durmuş, sinirleri gerilmişti. "Kedi nerede?"

"Bir şey içmek ister misin?"

Kafasını salladı. "En iyisi içmeyelim."

Adam başını salladı ve uzaklaştı, Lizzie nereye gittiğini bilmiyordu, ama gerginlik onunla birlikte gitti. Birkaç dakika sonra geri geldiğinde, Lizzie onun bıraktığı yerde, heykel gibi hareketsiz duruyordu.

"Hâlâ kediye arıyorsan, kaşmir süveterimin üzerinde uyuyor."

"Oh, hayır!" Duruma hiç uymayan bir dehşetle nefesini tuttu. "Gidip onu alacağım..."

O, onun yanından koşarak geçerken kolunu yakaladı ve onu kendine doğru döndürdü.

"Bırak onu, olduğu yerde gayet iyi."

Uzun bir süre ikisi de kıpırdamadı. Aralarındaki gerginlik havada zikzaklar çiziyordu.

Kollarını bırakmadan önce, gözleri onun kahverengi boğazındaki kasların kasılmalarına takıldı.

Geri çekilmedi. Nefes almadı.

"Bana öyle bakmayı keser misin?" diye homurdandı.

"Nasıl?" Boğazı ağrıyordu. Sadece fısıldayabiliyordu. "Bizi yatakta çıplak görüyormuşsun gibi."

"Öyle bakmıyordum, ama şimdi bakıyorum." Kendi cesareti onu şaşırttı.

Gözleri karardı. Onun dürüstlüğü, güçlü bir afrodisyak etkisi yaratıyordu. "Peki bu seni nasıl hissettiriyor?" diye sordu, sesi alçak ve günahkar bir şekilde baştan çıkarıcıydı. O kadar yakına eğildi ki, nefesinin sıcaklığını yanağında hissedebiliyordu, başını döndürecek kadar yakındı.

Bir insan nefes almayı unutabilir mi? diye merak etti, donakalmış halde dururken, o başını eğdiğinde kalbi deli gibi atıyordu. Dilini dudaklarının arasına kaydırıp derinlemesine daldırmadan önce hiçbir engel yoktu. Derinlere daldırdı, bu hareket boğazından keskin bir ses çıkmasına neden oldu.

Aralarındaki ısı anında yükseldi.

Lizzie parmak uçlarına yükseldi, elleri onun sırtında yukarı kaydı, kaslarının çıkıntılarını hissetti, sonra kollarını kaldırıp parmaklarını birbirine bağladı.

boynunun arkasında. O da onu öperek karşılık verdi, daha da yaklaşarak, vahşi, ifade edilemez bir ihtiyaç vücudunu sardı.

Öpücük çılgınca ilerledikçe, kafasında yanan bir ihtiyaçtan başka hiçbir şey kalmadı, sadece onun kasları ve sıcak, sert vücudu, erkek kokusu, sıcaklığı.

Adonis, nefes nefese, öpüşmeyi bıraktı ve onun camısı mavi gözlerine bakarak, ellerini onun dar beline koydu. Yarı kapalı gözleri, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu yerden kaldırdığında birden açıldı.

Sahip olduğunu bilmediği içgüdüleriyle tepki veren Lizzie, otomatik olarak bacaklarını beline sıkıca doladı ve bu hareket, onun dudaklarından onay sözleri dökülmesine neden oldu.

Açık kapıdan geriye doğru şaşırtıcı bir ilerleme kaydettiler, ağızları hala kapalıyken çılgınca öpüşmeye devam ettiler.

Lizzie, içinden geçen ilkel arzusunun şiddetinden şok oldu, şok ve heyecanla kalbi göğüs kemiğine çekiç gibi vururken, o onu yatağa yatırdı.

Nefes nefese, ona baktı, onun yaydığı ham güç onu ezici bir şekilde etkilemişti.

"Bundan emin misin?"

Sesi güvenilmez olduğu için başını salladı.

Onun yanına diz çöktü ve yüzündeki saçları kenara çekti, bu şefkatli hareket, derin gözlerindeki şiddetli parıltıyla tezat oluşturuyordu. Elinin titremesi, ona bir şekilde daha güvende hissettirdi, bunun sadece ona olan bir şey olmadığını bilmek.

Kız başını çevirip ağzını açarak onun avucuna bir öpücük kondurdu.

"Bunu senden duymam lazım."

Küçük elleriyle onun yüzünü kavradı. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Adam tekrar başını eğdi ve bu sefer kız onun dilini karşıladı.

Göğsü inip kalkarken geri çekildi. "Senden bir kez tatmak asla yetmez."

Duygular boğazında düğümlendi ve acı veren tıkanıklığı aşarak cevap verdi. "Beni istediğin kadar alabilirsin."

Homurdanarak, onun güzel, şehvetli dudaklarını kapattı ve besledi.

dilinin her vuruşunda ve her hamlesinde, her açgözlü

ısırik ve dişlerin çarpışmasıyla alevleri körükledi.

Elleri elbisesinin altına kayarak, uyluklarının yumuşak ve pürüzsüz derisi boyunca ilerlerken, nefes nefese kaldı ve kıvrıldı. Elleri, aşırı ısınmış derisinde serin bir his uyandırdı.

aşırı ısınmış teninde serin geliyordu.

Aniden onu oturur pozisyona çekti, bir elini belinin alt kısmına koydu.

"Bu elbiseyle çok güzelsin, ama seni elbisesiz görmek istiyorum."

Dünyanın en yakışıklı erkeğinin önünde çıplak kalma fikri, kafasında alarm zilleri çalmasına neden olmalıydı, ama öyle olmadı.

Beklentiyle boğazı kuruyan kadın, kışını kaldırdı. Adam gözlerini kadından ayırmadan elbisenin kumaşını uyluklarının etrafında toplanana kadar çekti, sonra tek bir hareketle elbiseyi kadının başından çıkardı ve gözlerini bir saniye bile kadından ayırmadan elbiseyi omzunun üzerinden attı.

Onun ona bakışları, yakıcı sıcaklığı, onu şöyle hissettirdi sanki onun ruhunun derinliklerine bakıyormuş gibi. Elini göğsüne koyduğunda, kadın kemiksiz bir şekilde geriye düştü, kalbi onun için atarken.

"Çok güzelsin," dedi adam, gözlerini kadının yumuşak, soluk düzgün vücut hatlarına, dantel örtünün içindeki dolgun göğüslerine, kalçalarının kıvrımlarına ve ince, düzgün bacaklarının güzel çizgisine doyasıya bakıyordu.

içindeyken onun etrafına sarıldığını düşünmek, iç sıcaklığını birkaç derece daha acı verici bir şekilde yükseltti.

Adonis, hayatının her yönünü kontrol altında tutmaktan gurur duyan bir adamdı, ama ona o kadar sert bakarken görüşü bulanıklaştı ve kontrolün kendisinde olduğunu iddia etmeye bile çalışmadı.

Seksi bildiğini sanıyordu, karmaşık olmayan basitliğini seviyordu, ama bu onun alışık olduğu türden bir seks değildi.

Bu çok samimiydi. Onun duyguları çok samimiydi. Bu farklıydı ve sadece

onun ilk erkeği olduğu için değildi, fark onda vardı. Sanki onun kırılğanlığı, onda var olduğunu bilmediği bir şeyle bağlantı kurmuştu. Bu düzeyde bir yakınlık, onun bildiği her şeyin ötesindeydi.

Bu farkındalık onu bir an için tereddüt ettirdi. İçindeki ihtiyaç çok güçlüydü. Derin, titrek bir nefes aldı, göğsü kabardı ve boynundaki kaslar belirginleşti.

O ayağa kalkarken, kendi giysilerini çekiştirirken, şehvetle zayıf düşmüş bir halde soyunup sadece bir çift boxer giyene kadar onu izledi.

Fazla bir şey yoktu. Tamamen sert, şekillendirilmiş kaslar, ince tendonlar ve güç, erkeğin özüydü

Altın rengi ve tamamen, kesinlikle mükemmeldi. Ona bakmak, pelvisindeki kasları ve meme uçlarını sıkılaştırıp dikleştirdi.

Adam yatağın kenarına diz çökünce, avuçlarını onun nemli cildine koydu, sert dokusunu sevdi ve demir gibi sertliğine hayran kaldı. İlkel bir ihtiyaçla tepki vererek, kendini yukarı çekip göğsündeki tuzu tattı, kollarını sırtına dolayarak kendini destekledi ve daha aşağıya doğru yalarken, adamın göğsünün derinliklerinden bir inilti koparken, güçten başı dönmeye başladı.

Adam sütyenini açtığını neredeyse fark etmedi, ta ki adam sütyeni omuzlarından çıkarmaya başlayıp dolgun göğüsleri serbest kalana kadar. Adam titrek et kürelerine hayranlıkla bakarken, kadın şehvetli bir titremeye karşılık verdi.

"*Theos...*" diye inledi, başını eğip pembe, kabarık meme ucunu ağzına aldı.

Kızgın zevk sırtını kavisletmişti. Parmakları onun saçlarına gömüldü, sonra onu dağınık yatak örtülerinin üzerine itti, göğsü onun hassaslaşmış göğüslerini ezdiğinde ilk ten teması, saçları ile pürüzlü bacaları onun uyluklarına bastırdı, hayal ettiği her şeyin ötesindeydi hayal edebileceğinin ötesindeydi.

Öpüşürken sürtünmeyi artırmak için ona doğru itti ve bu, çılgın, ateşli bir dil ve diş savaşını tetikledi.

Adam hafifçe ondan uzaklaştığında, vücudunda aşağı doğru kaymaya başlayınca, protestosu düşük bir iniltiye dönüştü. Adam, açık ağızlı öpücükler ve ustaca okşamalarla erotik bir iz bırakarak, sanki vücudundaki her sinir uçlarının çığlık attığını hissedene kadar devam etti.

Bacaklarının tepesine, oradaki yumuşak buklelere ulaştığında, yanıldığını fark etti — daha fazla sinir ucu, her şeyden daha fazlası vardı.

"Çok ateşlisin ve benim için hazırsın," diye kulağına fısıldadı ve parmağını daha derine sokarken, başparmağıyla hassaslaşmış, zonklayan düğmeyi ovmaya devam etti.

Eli onun karnına kaydı. Cildi terden nemliydi. "İstiyorum..." diye fısıldadı.

"Alacaksın, alacaksın. Sana sevdiğim her şeyi göstereceğim, ama şimdi daha fazla dayanamıyorum," diye boğuk bir sesle söyledi, arzuyla titreyerek. Hayatında hiç bir kadını bu kadar istememişti.

Dizini bacaklarının arasına kaydırduğunda, kadın onun için açıldı ve ereksiyonunun ipeksi sert ucu, kadının sıcak, hassas bedenine dokunduğunda hafifçe gerildi. Ancak, hiçbir erkeğin ona söyleyeceğini hayal bile edemeyeceği şeyler fısıldadığında, kadın rahatladı ve adam yavaşça içine girdiğinde, bu bir rahatlama ve çok daha fazlası oldu.

Onun büyük elleri kalçalarını kavrayıp şiddetli bir kontrol uygularken, her vuruş onu daha da derine götürdü, zevk bir uyuşturucu gibiydi, o ise içinde sıkıca durarak hareket etmeye devam etti.

Onun vücudunun etrafındaki ilk kasılmayı hissedene kadar bekledi ve sonra bıraktı.

Vücudu yavaşça gevşerken yüzünü izledi, kirpikleri kızarmış yanaklarına kelebek kanatları gibi çırpınıyordu. Parlayan gözlerini açıp ona baktı, gülümsedi ve adam daha önce hiç yaşamadığı bir duyguya tamamen kapıldığını hissetti.

O, prezervatifi çıkardığı sırada, kadın orada nefes nefese yatıyordu O ona doğru yuvarlandığında, kadın ona sokuldu ve başını göğsüne koydu.

Onun sertleştiğini hissetti, ama sadece bir anlığına. Kolları onu sardı ve o memnuniyetle içini çekti.

"Seks yaparken kim aşka ihtiyaç duyar ki?" dedi mutlu bir şekilde.

Onun hayat felsefesini neredeyse kelimelere dökmüştü ama nedense, tatmin duygusunun ardından bir parça tatminsizlik hissetti.

BÖLÜM DOKUZ

LIZZIE derin uykusundan uyandı ve kedi gibi gerindi, gecenin olayları uykulu kafasına süzülene kadar rahatladı.

Gerginleşti ve yavaşça gözlerini açtı, yatağın yanında boş bir yastığa baktı.

Onu ezici bir yalnızlık hissi sardı, bu çok saçmaydı. Hayatı boyunca hep yalnız uyanmıştı. Dün gece inanılmazdı ama bunu orantılı tutması gerekiyordu. Sanki seks keşfetmiş ve bu konuda harika olduğunu hisseden bir genç gibi davranamazdı.

Ki öyleydi.

Dün geceyi gözden geçirdiğinde, zevk ve onun muhteşemliğinin ötesinde, hissettiği tam bir çekincesizlik vardı. Hayatı boyunca vücudundan nefret ettikten sonra, aslında onun Onu sevmek, hatta ona aşık olmak mümkündü, çünkü Adonis her şeyiyle bunu gösteriyordu.

Gelecekte ne olursa olsun, kendini kendi kendine hapsedtiği hapishaneden kurtardığı için Adonis'e her zaman minnettar olacaktı. Çok ileriye düşünmek istemediği için bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı ve anın tadını çıkarmaya karar verdi. Adonis burada olsaydı, bu an çok daha güzel olurdu.

Yanındaki soğuk yatağı hissederken, uzun gecenin bir noktasında, bu sabah büyükbabasının doktoruyla konuşmak için randevu aldığını söylediğini hatırladı.

Yatağın sıcaklığından kendini kopardı ve banyoya doğru yürüdü. Mouse, ısıtılmalı mermer zeminde uzanmış, mırıldanıyordu.

Gülümsedi. İçinde o da mırıldanıyordu.

Duşa girdi ve uzun bir süre orada durarak, su jetlerinin şikayet eden kaslarındaki gerginliği gidermesine izin verdi. Bu kasların varlığından dün geceye kadar haberi yoktu.

Islak saçlarını taradı ama saçlarına bir şey yapmak için heyecanlanamadı ve güneş kremi sürdükten sonra dudaklarına parlatıcı sürdü ve öylece bıraktı. Makyajsız olsa bile, koyu renk kaşları yüzünü çerçeveliyordu ve doğal koyu renk kirpikleri gözlerinin rengini daha da belirginleştiriyordu.

Hayatında ilk kez aynaya baktı ve kendini şanslı hissetti. Kendi kendine hafifçe mırıldanarak, hızlıca giyindi, yeni gardırobundan bir çift keten geniş paça pantolonunu seçti ve üzerine kare yakalı beyaz bir tişört giydi. Ayaklarını bir çift deri terliğe soktu ve kediye çağırarak oturma odasına girdi.

Geniş bir kapalı yeşil alana açılan kapıyı açtıktan sonra ilk fark ettiği şey, bitki bahçesi gibi görünen bir alanın etrafına yerleştirilmiş taş bankların bulunduğu masanın üzerinde duran bir nottu. Kedi bacaklarının etrafında dolanırken, notu almak için eğildi.

.

Gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Kediye yem verdim. Kahvaltıda görüşürüz.

Notta öpücük yoktu, sadece kalın harflerle yazılmış adı vardı. Onun kedisini beslediği düşüncesi onu gülümsetti. Mucizeler bu kadar düzenli olarak devam ederse, bir hafta sonra bir hafta sonra nerede olurdu?

Yatağa atladı. Uzun yıllar boyunca kaçındığı şeyleri telafi etmesi gerekiyordu.

"Hadi Mouse, yürüyüşe çıkalım tatlım. Buralarda kime patron olduğunu göstermen gereken kediler var mı bir bak."

Sanki her kelimeyi anlamış gibi, kedi koridorda yürürken kuyruğunu havaya dikip yanına geldi. Önceki geceden yemek odasını buldu ve kapıyı açarken, burasının olması gereken yer olduğunu umarak kendini beğenmiş bir gülümseme attı.

Öyleydi. Önceki akşamki birkaç aile üyesi zaten oradaydı.

"Yassas," dedi. Birkaç Yunanca kelime öğrenmek nezaketen gerekli görünüyordu, ama kelime dağarcığını neredeyse tüketmişti.

"Yassas," diye cevap verdi grup, bu da onun çabasına olumlu bir tepki gibi görünüyordu.

"Kahve orada." İkiz kızların büyük olanı, duvarın kenarındaki uzun ve alçak servis masasını işaret etti. Meyve suları, ekmek tabakları, meyve dolu kaseler, kalın, kremsi Yunan yoğurdu ve bal kavanozları vardı, ve bu, kız çok sayıda servis tabağının kubbe şeklindeki kapaklarının altına bakmadan önceydi.

"Taze çay getirebilirim," diye ekledi ikiz kardeşi. "İsterseniz ve taze pişmiş bir şey isterseniz, söylemeniz yeter."

"Tatillerde self servis yapıyoruz," diye açıkladı Lydia, "İyi uyudun mu?" diye sordu Lizzie, kremsi görünümlü çırpılmış yumurta kasesinin kapağını açarken.

"Anne, tabii ki uyumadı." Gençler kıkırdadılar ve annelerine gözlerini devirdiler.

Lizzie'nin rahatlamasına neden olan şey, Mouse'un sadece kendisi olarak dikkatleri üzerine çekmesiydi. "İn aşağı, Mouse," dedi Lizzie, yağmacı kedi servis masasından iterek. servis masasından itti.

"Onun bir kedisi var!" diye heyecanla bağırdı minik ikizlerden biri. "Cora, bak, bir kedi!"

"Onu okşayabilir miyiz?"

"O," dedi Lizzie, Mouse'un ilgiyi ve yere düşen kırıntıları yaladığını görünce gülümseyerek.

"Hoşuna gitmeyebilir, kızlar," diye uyardı anneleri.

"Oh, çok sevecek," diye söz verdi Lizzie. "Ama onu beslemeniz için sizi ikna etmesine izin vermeyin. Çok açgözlüdür."

"Mouse mu?" diye sordu ikizlerden büyük olanı.

"Kitaplardaki gibi mi?" "Bu çok havalı," diye ekledi ikiz kardeşi.

"Adını kitaplardaki gerçek Mouse'dan mı aldınız?"

"Sayılır," dedi Lizzie, kendine biraz yoğurt alıp üzerine meyve ekledi. Yoğurdu ağzına götürmek üzereyken, Adonis soluk kot şort ve tişört giymiş, her yönüyle harika görünüyordu.

"Adonis, onun bir kedisi olduğunu biliyor muydun?"

"Evet, biliyordum," dedi, Lizzie'ye sıcak bir bakış atarak. "Kitaplardaki gibi kulağının üst kısmı eksik."

Iris ve ikizi birbirlerine baktılar.

"Pembe burun, yarım kulak ve sırtındaki siyah leke gerçekten soru işareti gibi görünüyor. O Mouse, değil mi?"

"Bu da demek oluyor ki," ikiz kardeşi hikayeyi devam ettirerek, "sen Rose Trelawny olurdun?" Başını hafifçe salladı. "Öyle değil mi?"

Lizzie şaşkın bir ifade takınmaya çalıştı ama suçluluk duygusuyla yanakları kızardı.

"Siz ikiniz Lizzie'nin kitaplarından birini okudunuz mu?"

Odadaki kadınlar ona döndüler, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Rose Trelawny ile mi evlendin? Bu kedi Mouse mu?"

"Adonis, bu doğru mu?" diye sordu teyzesi Elena.

Adonis şaşkın görünüyordu. "O Rose Trelawny değil."

"İkinci adım Rose ve Trelawny annemin kızlık soyadı. Sana kitap yazdığımı söylemiştim."

"Aman Tanrım, Adonis!" dedi Areti. "O senin liginin çok çok dışında."

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" "Rosie'nin maceraları gerçek hayattan mı alınmış?"

"Areti!" diye haykırdı kitabı okumuş olan annesi. Öfkeli olmasına rağmen, Lizzie'nin cevabına olan ilgisini gizleyemedi.

"Sadece soruyordum anne. Gerçekten dolapta seks mi yaptın Lizzie, yoksa sana Rosie mi demeliyiz?"

"Lizzie."

"Dolapta seks," diye tekrarladı Lydia'nın genç sevgilisi, odaya girerken. "Yer sorunu olmaz mı?"

"Ne kadar esnek olduğuna bağlı..." sevgilisi işaret etti.

"Anne, iğrenç!"

Adonis arkasına yaslandı ve gelininin soruları yanıtlamasını izledi. Herkesin kahramanın alter egosu olduğunu varsaydığı kahraman hakkında.

Lizzie, çevrimiçi yorumlar dışında hayranlarıyla çok az temas kurmuştu ve anonimliğini korumuştur, bu da daha uçuk soruları gülerek geçiştirmesini çok daha kolaylaştırıyordu. zordu.

"Hayır, o hayali bir karakterdi. Damien kadar berbat biriyle hiç çıkmadım ve o da o kadar berbat değildi."

"Dalga mı geçiyorsun? O bir..." "Areti!"

diye annesi onu uyardı.

Kız sırttı.

Sonunda yeterince katlanmıştı.

"Adonis, durdur şunu!"

Adonis ayağa kalktı. "Tamam, hepiniz, dışarı. Bu kadın Geldiğinden beri yemek yemedi ve aç olduğunda çok huysuzlaşıyor.

Ayrıca, o kediye beslemeyi bırakın!

"O aç!" diye itiraz ettiler küçük kuzenleri.

"Hayır, o fırsatçı. Dışarı!"

"Dikkatli olmazsan, seni bir sonraki kitabına koyar," dedi Areti veda ederken.

"Çok kaba davrandın, ama teşekkürler."

"Ye," dedi Lizzie'nin karşısına oturarak.

"Yemiyorsun."

"Yedim bile."

"Doktorla görüşmedin mi?" Dirseklerini masaya koydu. "Görüşüm."

"Öyle bakma, kahvaltımı kaçırıyorsun."

"Fark edilmeyecek kadar," dedi, sesinde tembellik vardı, Lizzie'nin bir kaşık yoğurdu ağzına atmasını izlerken, gözlerindeki karanlık aklıkla dramatik bir tezat oluşturuyordu.

"Peki, doktor?"

"Sonra."

Onun yüzünü inceledi ve gözlerinin altındaki gölgeleri fark etti, bu da onun genel güzelliğine katkıda bulunuyordu, onu gölgelemiyordu. Bunlar tamamen uzun bir atletik uykusuz geceden kaynaklanmıyor olabilirdi. Keskin bir empati hissetti. O zamanlar sadece bir çocuktu ama babasının doktorlarla olan görüşmelerinden ne kadar korktuğunu çok iyi hatırlıyordu doktorlarla görüşmelerinden ne kadar korktuğunu çok iyi hatırlıyordu

"Annem uzun süre hastaydı. Ben küçüktüm ama babamın doktor randevularından korkmaya başladığını biliyorum."

"Erken başlangıçlı demans mıydı?"

Kafasını salladı. "Evet... Onu yavaş yavaş kaybettik. Çocukken onun yaptıklarını anlamak zordu."

"Üzgünüm," dedi, küçük bir kız olan Lizzie'yi, annesinin yok oluşunu ve kendi kederiyle o kadar meşgul ki, onu kendi haline bırakmıştı.

"Belki de bu yüzden hayal gücün bu kadar canlıdır. Fantastik bir dünyaya kaçtın mı?"

"Bunu hiç düşünmemiştim, sanırım yazdıklarında kendinden küçük parçalar ortaya çıkıyor..." diye düşündü. "Bir keresinde," diye başladı, sonra başını salladı. "Çok güzel anılar da var."

"Ailem, hikayelerinin kişisel deneyimlerine dayandığını düşünüyor. Bir dolap," dedi aniden. "Gerçekten mi?"

Gırgır gülerek güldü ve sonra ciddileşti. "Bir keresinde dolaba kilitlenmişim, bu yüzden kahramanımın dolapta seks yapmasını sağladım... bir nevi terapi gibi. Ama işe yaramadı. Hala kapalı alanlardan nefret ediyorum."

"Ama seks değil."

Yavaşça gülümsedi. Bu gülümseme, bunun sadece seks mi yoksa Adonis ile seks mi olduğunu merak edince kayboldu.

"Hayır, seks değil," dedi sessizce. "Bunun için teşekkür ederim, Adonis." "Teşekkür etmene gerek yok, söz veriyorum, *yineka mou*."

Ona baktı, büyük mavi gözlerinde bir soru vardı, kendisi bile kabul etmek istemediği bir soru.

"Ünlü kedi füme somonu yiyor."

Ayağa fırladı. "Oh, hayır... yaramaz kız." Kediye tabaktan uzaklaştırdı ve Mouse aşağı atladı, bir köşeye çekildi ve ona kötü bir bakış attı.

"Demek ünlüsün?"

Kadın rahatsız görünüyordu ve kaşlarını kaldırdı. "Umarım değildir."

"Neden bana söylemedin?"

"Söyledim," diye itiraz etti.

"Yalan, söylemediğin şeyde yatıyor. Neden başarılarını küçümsüyorsun?"

"Ben...". Gözlerine baktı ve elini alnına götürdü, sonra başını salladı. Bu hareket, yüksek at kuyruğunu sallanmasına neden oldu.

"Baban seninle gurur duyuyor olmalı."

"Öyle." Sesindeki tiz ve samimiyetsizliği duydu ve yüzünü buruşturdu.

"Babam bir erkek çocuk istiyordu. Yanlış anlama, beni her zaman sevdi ve iyi bir baba oldu, ama onu etkilemek için çabalamayı uzun zaman önce bıraktım. Savaşlarını seçersin, önemli olanları, kazanabileceğin kazanabileceğin savaşları seçersin."

"Benimle tartışırken pek de kısıtlama gösterdiğini fark etmedim."

"Oh, çünkü o tartışmaları her zaman kazanabileceğimi biliyorum. Haklı olan benim."

Onun küstah cevabı, babamın boğazından bir kahkaha çıkmasına neden oldu. "Bu doğru mu?" "Doğru."

"Öyleyse beni de kaybeden erkek arkadaşların uzun listesine ekleyecek misin?"

"Sen benim erkek arkadaşım değilsin." O, onun kocasıydı. Dün gecedен sonra bile bu gerçeklik kelimelerle ifade edilemeyecek kadar gerçeküstü geliyordu.

"Hayır, değilim, değil mi? Belki de bu, başka bir çok satan serinin başlangıcı olabilir. Kedimin beni uyardığı kocalar."

"Bu bir kurgu, komedi... Ayrıca, kedim seni onaylıyor ve benim uzun bir erkek arkadaş listem yok, başarısız ya da başka türlü. Bu bir kurgu, biliyorsun, uydurma," diye alaycı bir şekilde söyledi.

"Bu en çok satanlar listesi seni zengin bir kadın yapmış olmalı?"

"Bilmiyorum... Tabii ki para kazandığımı biliyorum. Sana ev aldığımı söylemiştim. Bu işleri halleden bir menajerim ve muhasebecim var. Bu konuyu onlara danıştım," diye itiraf etti. "Ama yatırımlarımın büyük kısmına altı ay önceden haber vermeden dokunulamayacağını söylediler."

Eğer onlara inanıyorsa, onu bu inancından vazgeçirmek ona düşmezdi.

Eğer

Finans konusunda en ufak bir bilgisi olsaydı, dün gece onun yatağında geçirmemiş olabilirdi.

"Doktorun söylediği şey hakkında konuşmak istersen..." Başını eğdi ve ayağa kalktı. "Yemeğini bitirdin mi?" Kız başını salladı.

"Ahırda çalıştığını söylemiştin, muhtemelen ata biniyorsundur?" "Evet."

"O zaman adayı at sırtında gezmeye ne dersin?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu gülümseme ona güneşin doğuşunu hatırlattı. "Tek bir sorun var... kedi? Ondan ayrılmaya dayanabilir misin" Kaşlarını kaldırdı, dudaklarında kalbinizi çarpıtan bir gülümseme belirdi.

"Görünüşün seni aldatmasına izin verme. Kabul ediyorum, biraz fazla kilolu, ama benim Mouse'um bir alfa kedi. Üstünlüğünü kanıtlamak isteyecek ve mutfağı bulacak, orada açlıktan ölen bir hayvan gibi davranacak. Mouse hayatta kalmayı bilir."

"Sen de öylesin."

Gözlerini kırıştırdı ve utanarak, "İyiyim" dedi. Kendini bir tür kurban olarak göstermiş olması onu dehşete düşürdü.

"İyi olduğunu biliyorum. Gidip üstünü değiştir. Bir gezintiye çıkacağız. Halletmem gereken birkaç iş var. Yarım saat sonra ahırda buluşalım mı? Georgiou sana yolu gösterecek."

Georgiou'nun kim olduğunu bilmiyordu, ama kabul ederek başını salladı.

ONUNCU BÖLÜM

Çizmeler kendisininindi ama kahvaltaya çıktığında, vücuduna tam oturan binici pantolonunun orada olmadığına emindi. İkizlerden birinin bağısladığını düşündü, ama adaya getirdiği başka bir kadın misafirin olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurarak bu konuyu sorgulamamaya karar verdi.

Bu düşünceye takılmak istemiyordu, ama artık çok geçti. Süitten çıkmıştı, ama geri dönüp ödünç aldığı binici pantolonunu bir çift kot pantolonla değiştirmek zorundaydı. Kot pantolon, atılmış binici pantolonundan daha az vücuda yapışıyor ama onları giydiğinde mide bulantısı hissetmiyordu.

Georgiou, coşkulu bir genç adam olduğu ortaya çıktı. üniversiteye başlamadan önce tatillerde çalışıyordu. Kişisel bilgiler konusunda bir hazine gibiydi ve ahırlara vardığında — etkileyici hayvanların bulunduğu, özel olarak inşa edilmiş dörtgen bir bina grubu — Lizzie, ahırlarından onu izleyen hayvanların hepsini tanıyordu. hayvanların bulunduğu dörtgen bir yapıya ulaştığında, Lizzie Georgiou'nun hayattaki hedefleri ve Aetos ailesinin dans bursuyla eğitim gören kız kardeşinin , Aetos ailesinin finanse ettiği dans bursu alan ve sevgili ağabeyine göre gelecek vadeden bir balerin olan kız kardeşinin hayat hikayesini öğrenmişti. şefkatli ağabeyinin dediğine göre gelecek vadeden bir balerin olacaktı.

Lizzie, beyaz, yakası açık bir gömlek giyen, uzun bacakları dar kot pantolonla kaplı ve botları parlak ama iyi giyilmiş olan uzun boylu, zarif figürü gördükten kısa bir süre sonra, çocuk Adonis'i gördü. dar kot pantolon giyen ve parlak ama eskimiş botlar giyen uzun boylu, zarif figürü gördü.

Lizzie, iki atı tutan Adonis'e doğru yürürken, çocuk el salladı ve uzaklaştı. İki attan daha uzun olanı, siyah bir Arap atı, yerleri pençeliyordu; daha küçük olanı ise, alnında beyaz bir leke olan narin bir kısırak, çok daha sakın görünüyordu.

"Demek at binmeyi biliyorsun? Plajda eşek binmek gibi değil mi?" "Eşekleri severim."

"Öyle olacağını düşünmüştüm," dedi ve sessizce uzuvları eksik köpekleri, çirkin olan her şeyi, kör hayvanları ve kelimenin tam anlamıyla herkes tarafından reddedilen her şeyi ekledi. Lizzie Rose'un dünyayı algılama şekli, başka bir dil öğrenmek gibiydi.

Bu, onun şimdiye kadar sahip olduğu tüm algılarla çelişiyordu, ama aynı zamanda garip bir şekilde çekiciydi.

"O çok güzel," diye haykırdı Lizzie, yumuşak burnunu okşarken sesini yumuşatarak ve alnında beyaz bir leke olan küçük kısrağa onaylayarak mırıldandı. "Güzel kız."

Ona bir kask uzattı, Lizzie onu taktı. "Yardım ister misin?" Lizzie başını salladı ve kendini eyerin üzerinde buldu.

Yanında Adonis'in atını ustaca ve nazikçe kontrol ettiğini görebiliyordu. Hayvanla tamamen uyum içindeydi, kontrol etmekten çok uyum içindeydi. İkisi tek vücut gibi hareket ediyordu ve neşeli hayvan caracol yaparken onun tavrı da rahatladı.

Adonis, onu eyerde gördüğünde son kalan endişeleri de kaybıldı. Onu gördüğünde, hayatındaki kadınlarla arasında her zaman var olan düzgün, duygusuz sınırların ortadan kalktığını hissetti. Tehlikeyi fark edince yüzü ciddileşti. Dünyada en son istediği şey, sınırları olmayan, anne babasının yaşadığı türden bir ilişkiydi.

Atı dörtnala koşmaya başladı ve arkasında Lizzie'nin ona yetiştiğini fark etti. Lizzie ona hiç de tehlikeli görünmeyen, sadece o anın sevinciyle dolu ve hiç karmaşık olmayan bir gülümsemeydi.

Bir saat sonra, çok geniş bir alanı ve bir düzine araziye ulaşmışlardı. Özellikle muhteşem bir manzarayı izlemek için durduklarında Adonis'e bunu söyledi.

"Evet, ada küçük bir alana çok şey sığdırıyor."

"Çok güzel. Burası bir çocuğun büyümesi için harika bir yer olmalı."
Gözlerini ondan gizleyen deri çoban şapkasının kenarına dokundu.

"O zamanlar, kolunuzu veya bacağınızı kırdığınızda ya da beyin sarsıntısı geçirdiğinizde tıbbi yardımdan çok uzaktaydınız."

"Dikkatsizmişsin gibi geliyor."

"Büyükbabamın tutumu şöyleydi: Eğer canın acıyorsa bir daha yapmazsın, yaparsan da hiç sempati görmezsin." Tek kelime etmeden attan indi.

Lizzie de onu takip etti ve dizginleri elinde öylece durdu.

"Doktor bana klinik bir deneme olduğunu söyledi. Yeni bir ilaç ya da ilaç kombinasyonu."

"Bir tedavi!" diye haykırdı.

"Hayır, tedavi değil, ama dördüncü aşamadaki hastalar için bu, ömürlerinin önemli ölçüde uzaması anlamına gelebilir."

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Görünüşe göre, yaşlı adam öyle düşünmüyor. Doktor onu ikna etmemi istedi, ama sorun şu ki... Benim bu hakkı var mı? O birçok tedavi gördü ve hepsi de hoş değildi," diye ekledi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Bir adam kendi kaderini kendisi belirlemeli."

Yüzünde açıkça görünen ahlaki ikilem yüzünden kalbi sızladı.

Şapkasını başından çıkardı ve bir tutam saç gözlerine düştü. "Sana bunu sormamalıydım. Bu senin sorunun değil, tabii ki seni de etkiliyor. Büyükbabam daha uzun yaşarsa, sen de benimle daha uzun süre evli kalırsın."

Sanki ona vurmuş gibi irkildi. "Ne zaman sana benim öyle bir insan olduğumu düşündürecek bir neden verdim?"

Dönüp kadının yüzünü kendine doğru kaldırdı. "Asla. Senin öyle bir insan olmadığını biliyorum, ama ben öyleyim. Ben bencilim ve bunu kabul etmeliyim.

Seni daha uzun süre yatağında tutma düşüncesi, bu konuda objektif kalmamı zorlaştırıyor." Kaskını çözdü ve çıkardı. "Seks iyi, değil mi?"

Kadın başını salladı, bu itirafın neden boğazında duygusal gözyaşları biriktirdiğini anlamadan. Tek kelime etmeden elinden dizginleri aldı ve her iki atı da yakındaki bir dala gevşekçe bağladı

yakındaki bir dala bağıladı. Ona dönerek, elini tuttu ve yosunların kalın ve esnek olduğu bir yere götürdü.

Onu kendine doğru çevirip öptü. Onun bastırılmış tutkusu nedeniyle titrediğini hissedebiliyordu. Birlikte yere çöktüler

"Acı çekiyor olmalısın... dün gece..."

Kafasını salladı ve sessizce elini tutup göğsüne koydu.

O kadar yavaş ve o kadar nazikti ki, bittiğinde ağladı, Başını onun kalbine dayadı, içindeki yaşam gücünün sesini duydu ve harika seks yapan ama sevmeyen bir adama aşık olduğunu fark etti. Kalbi hala Deb'e aitti. Her zaman öyle mi kalacaktı?

"Ne oldu?" diye sordu, Lizzie kıyafetlerini toplamaya ara verince kendini oturur pozisyona getirdi.

Lizzie dondu ve başını ona doğru çevirdi.

Benimle sevişirken... gözlerini kapatıp Deb'i düşünmüyorsun, değil mi?

Korkunç bir an için, bu sözleri yüksek sesle söylediğini sandı.

"Ne oldu?" diye tekrarladı, kaşlarını daha da çatarak.

Lizzie başını salladı.

"Hiçbir şey... Sanırım bir şey beni ısırdı," diye geçiştirdi.

"Sana zarar vermedim."

Sütyenini bağlarken bir an durdu. "Hayır, tabii ki incitmedin."

Kaşlarını çatmış hali düzeldi, rahatlamış bir şekilde yüzünü inceledi, ona zarar verme düşüncesinden neredeyse içgüdüsel bir düzeyde dehşete kapıldı.

Adonis gömleğini alana kadar Lizzie giyinmişti.

Gömleğini bağlarken onu izlemeye devam etti. "İyi olduğundan emin misin?"

Büyük bir kaya çıkıntısının üzerinden tırmanırken başını salladı.

"Dikkatli ol," diye bağırdı. "Aşağısı dik."

Lizzie çoktan birkaç adım geri çekilmişti. "Anlıyorum," dedi, o da ona katılırken, gömleği hala gevşek bir şekilde asılı duruyordu.

"Çok güzel!" dedi, daha güvenli bir mesafeden aşağıya uzanan okyanusa bakarak, mavinin ufuk çizgisinin mavisiyle buluştuğu noktaya.

Omzuna hafifçe dokunan bir el, onu göz kamaştırıcı deniz manzarasına dalmış dūřüncelerinden kurtardı.

Adımlarını geri takip ettiler ve Adonis eğilip attığı şapkasını aldı.

"Atları çok severim," dedi, ikisi de eyere geri döndüklerinde, atının yelesine eğilip omzunu okşayarak. "Gerçekten, bir yabancı gibi hisseden bir çocuğa ne kadar güven verebileceğini görseydin."

"Sen mi?"

"Tanrım, hayır," diye hemen reddetti. "Engelli çocuklarla çalıştığım ahırlarda yardım ediyorum. Tekerlekli sandalyedeyken insanlar onlara yukarıdan bakar aşağıdan bakar, eyerde ise eşit olurlar."

"Kendini yabancı hisseden insanları anlıyor musun?"

Kız, onun algısını beğenmeyerek kirpiklerinin altından ona bir bakış attı. "Geri dönmeli miyiz?"

"Bana neyin olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu, yüzüne bakarak. "Orada bir şey söyleyecektin."

"Deb hakkında hiç konuşmuyorsun ve bunun zor olduğunu anlıyorum, ama sadece şunu söylemek istedim," diye devam etti, anlayışlı ve cesaret verici küçük bir gülümsemeyle, "seni dinleyebilirim. Yani, istersen, konuşmak bazen yardımcı olur, iyi anıları hatırlamak."

O, kadına baktı, yüzünde okunamaz bir ifade vardı. "Deb hakkında konuşmak istemiyorum."

Hemen utanç duydu. Seks o kadar yoğundu ki, aralarındaki mesafenin olduğundan çok daha yakın olduğu yanılsaması yaratmıştı. Onun kapalı ifadesi, aralarındaki mesafenin öyle olmadığına dair yeterli kanıttı.

"Hayır, tabii ki hayır. Ben... şey, ben buradayım. Teşekkürler."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

İKİ GENÇ, büyükbabalarına sarıldıktan sonra masanın etrafından koşarak Lizzie'nin oturduğu yere gittiler. Lizzie ayağa kalktı ve onlara sarıldı.

"Yazın bittiğine inanamıyorum!" Cildi koyu altın rengine dönüşen Arete derin altın rengine dönüşen teniyle, Lizzie'yi bir kez daha kucaklayarak ağladı. "Tanrım, gelecek hafta okul başlıyor!" diye sızlandı. "Dayanamıyorum."

İkiz kardeşi gözlerini devirdi ve sırayla Lizzie'yi kucakladı. "Onu dinle. O okulu seviyor, her şeyin kaptanı, ama ben..."

"Ben ise çalışkan bir inek."

"Doğru," ikiz kardeşi gülümseyerek kabul etti. "Bu son yılımız. Gelecek yıl özgür ruhlar olacağız ya da daha çok üniversiteye başlamaktan korkacağız."

Lizzie okuldaki son dönemini hatırladı. Altıncı sınıf, ilk yıllarından daha az travmatik geçmişti ve o zamana kadar ona en çok eziyet eden Deb okuldan ayrılmıştı. Havalı arkadaşlarıyla tatile davet Kızlar, hayatının değiştiğini hissettirmişti. Sonra bikini üstü birdenbire çıkmıştı. Şimdi anlıyordu ki, gülüp geçmesi gerekirdi. Ama ikizlerin özgüvenine sahip değildi, bu yüzden üstüne bir şeyler giydi ve Adonis'in gözünden kendini görene kadar giyinmeye devam etti. Adonis'in gözlerinden kendini görene kadar giyinmeye devam etmişti.

İkizlere "hayatınızı boşa harcamayın" demek istedi, bu da kendisini çok yaşlı hissettirdi, ama kendini tuttu.

"Gelip bize veda edecek misin?"

"Elbette," diye söz verdi Lizzie ve yerine oturdu.

Kızlar odadan çıktıktan sonra oda sessizliğe büründü. Yazın hareketli günlerinden sonra burası boş görünecekti. Elena, hafta başında

Cora ve Chloe'yi hafta başında geri götürmüştü ve tüm erkekler geçen hafta dönmüştü.

Burada yedi hafta kaldığına inanmak zordu. Adonis birkaç kez Londra'ya ve , her geceyi, ya da gecenin geri kalanını, onun yatağında geçirmişti. Buradan çalışıyordu, özel sütinden uzakta bir ofiste çalışma üssünü kurmuştu.

"Daha az dikkat dağınıklığı" demişti.

Birlikte yüzerek, ata binerek ve sevişerek çok zaman geçirdiler. Onun için her zaman değerli olacak idil bir dönemdi. Bu dönemin sona ermesi, ufkunda tek bulut gibiydi.

"Onu yiyecek misin?"

Lizzie, yumurta ve peynirle doldurduğu tabağı hayranlıkla seyrederek dalmışken, birdenbire irkildi.

Yumurtalı omleti tabağına yığmış, hayal aleminden çıkmış, başını kaldırıp Spyros'un masanın başındaki yerinden ona baktığını gördü.

Herkes, hiçbir teşvik olmadan tedavi denemesine katılmaya karar verdiğinde çok sevinmişti.

doktorun ifadesiyle "iyi tolere ettiği" tedavi denemesine katılmaya karar verdiğinde herkes çok sevinmişti. Bu, yeni ağrı tedavisiyle birlikte, onu çok daha sakin bir ruh haline sokmuştu — en azından onun için sakin — ve motorlu tekerlekli sandalye kullanmayı kabul etmesi, çok daha hareketli olduğu anlamına geliyordu.

"Yeterince yedim," dedi hafifçe, ona sabitlenmiş keskin gözlerin çok az şeyi kaçırdığının farkında olarak.

"Hiç yemedin."

Tostunu sallayarak gülümsedi. "Tostla doyurdum."

Spyros homurdandı. Lizzie'nin, onun deyimiyle, yeterli bir satranç oyuncusu olduğunu keşfettiğinden beri, onu çoğu gün ve ona çok düşkün olmuştu. "Oyunumuza daha sonra devam etmek ister misin?"

Özür dilercesine gülümsedi. "Bugün olmaz. Kendimi biraz iyi hissetmiyorum," dedi, onun keskin gözlerine tam olarak bakmadan. "Gidip onlara veda edeceğim."

"Öyle yap."

"Adonis seni uğurlayamadığı için üzgün," dedi Lizzie, kalan bagajları jete yerleştirilirken Lydia'yı kucakladı.

"Merak etme, bu sabah veda etti." Lizzie'yi kollarından tuttu. "Hepimiz senin varlığına çok mutluyuz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Lizzie hiçbir şey söylemedi. Yalan ya da daha kötüsü, gerçek olmayan ne söyleyebilirdi ki?

Bir iç çekerek uçağın penceresinden son bir kez el salladı ve bekleyen arabaya bindi.

Eve gitmedi, bunun yerine plaja gitti. Haftalar boyunca günlük bir düzen oluşturmışlardı. Adonis bu saatlerde işini bitirmeye çalışırdı ve onlar sıcak mavi suda yüzerlerdi ya da bazen sadece yürüyüş yapıp sohbet ederlerdi.

Onları izleyen herkesin, onların gerçekten mutlu bir çift olduğunu düşünmesi kolay olurdu.

Mavi keten sundresini çıkardı, altında mavi bir bikini giyiyordu.

Su kenarına doğru yürüdü, suya girmedi, sadece dalgaların ayaklarına nazikçe vurmasına izin verdi. Gözlerini kapattı gözlerini kapattı ve kafasında, kesik kot pantolon giymiş, göğsü çıplak Adonis'in görüntüsünü canlandırdı.

O kadar canlıydı ki, gözlerini açtığı anda onun orada olmadığını görünce şok oldu.

Yeter artık, diye karar verdi, çenesini kaldırarak kararlı bir ifade takındı. Artık erteleyemezdi. Bilmek zorundaydı.

Yarım saat sonra, elinde üçüncü test şeridi ile aynada kendi solgun yüzüne bakıyordu. Aslında bu bir şok değildi, bir haftadır, hatta daha uzun süredir bunu tahmin ediyordu. Tüm işaretler ortadaydı.

İronik olan, Deb'in istediği şeye sahip olmasıydı: Adonis'in parmağındaki alyans ve şimdi de onun bebeği.

Ama onun kalbini kazanamamıştı. O hala Deb'e aitti. Sıkışmış göğsünde bir hıçkırık yükselirken yüzü buruştu.

düz karnına elini koydu ve haftalarca inkar ettikten sonra istediğinin onun kalbi olduğunu fark etti.

Kocasını seviyordu.

Soluk dudaklarından çıkan sert, karışık ses kısmen hıçkırık, kısmen kahkahaydı.

Kocasını seviyordu ve annesini istiyordu, ama ikisini de elde edemiyordu. Burnunu çekip omuzlarını geriye çekti. Bu onun sorunu idi ve bununla başa çıkmak zorundaydı.

Adonis nasıl tepki verecekti?

Bu soruyu kafasından uzaklaştırdı. Şu anda bununla uğraşamazdı. Bu ona oluyordu. Onunla yüzleşmeden önce kendi düşüncelerini toparlaması gerekiyordu. Ona söyleyecekti, elbette, ama... ama... bebek yüzünden onunla kalacaktı, bundan emindi, ve bu yeterli değildi.

Patlayacakmış gibi hissettiği başına elini bastırdı. Boşluğa ihtiyacı vardı.

Bu düşünce daha yeni oluşmuştu ki, telefonu çaldı. İsmi gördü ve başını salladı, sonra düşünceli bir ifadeyle telefonu eline aldı ve mesajı okudu.

Yayıncısından aldığı önceki altı mesajın neredeyse aynısıydı en son kitabının tanıtım turu hakkında ayrıntılı bilgi veriyordu.

"Neden karanlıkta oturuyorsun?"

Yatağın başucundaki lambalardan biri açıldığında Lizzie gözlerini kırptı.

"Ne oldu? Sorun ne?" Endişesi artan Adonis, Lizzie'nin solgun yüzünden giysilerine doğru bakışını kaydırdı. Lizzie tamamen giyinikti. "Saat yarım bir. Yatakta olacağını sanıyordum."

"Üzgünüm, zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Az önce toparlanmayı bitirdim," dedi neşeyle.

"Valizini mi hazırladın?" Karanlık kapüşonlu bakış, yerde duran çantalara ve sepetinde oturan kediye kaydı.

Lizzie başını salladı. "Evet, çok heyecanlı. Yeni kitabım için bir tanıtım turu yapmamı istiyorlar ve ben de, burada ikimizden de daha uzun süredir

ama Spyros yeni bir tedavi sürecine girdi ve sen farkına bile varmadan geri döneceğim."

"Geri dönecek misin?" dedi, sesinde hiçbir duygu kalmamış bir tonda, sonra, artık boş olmayan, öfkeyle dolu bir sesle devam etti, "Peki bunu ne zamandır planlıyordun?"

"Planlamadım. Öylece oldu." "Bir anlaşmamız vardı."

"Biliyorum," dedi üzgün bir şekilde. "Ama işler değişti."

"Ben değişmedim."

"Biliyorum."

Sorun da buydu: o değişmemişti. Hâlâ Deb'i seviyordu ve Lizzie her zaman ikinci sırada kalacaktı. Bebeğinin ikinci sırada kalan bir anneye sahip olmasını gerçekten istemiyordu.

"Mutlu olduğumu sanıyordum."

Hiçbir şey söylemedi. Onu sevmeyen bir adamı sevdiği halde nasıl mutlu olabilirdi ki?

Sessizliği, içindeki öfkeyi ve ihanet duygusunu besliyordu. Ona güvenmişti ve o bu güveni yüzüne vurmuştu.

"Peki! Git. Jeti yakıtla dolduracağım. Emrinde. Seni oraya götürecek bir şoför bulacağım..."

"Herkes uyuyor, Adonis." "O zaman uyanabilirler!"

"Büyükbabanla vedalaşmak istiyorum."

Bir an burnunu titreyerek, çenesini sıkarak bakıştıklarından sonra, kısa bir baş sallama ile cevap verdi. "Nasıl istersen." Ve gitti, Lizzie'yi Mouse'un boğuk hıçkırıklarını duyacak kimse olmadan ağlamaya bıraktı.

Lizzie birkaç saat huzursuz bir uyku çektikten sonra erken saatte uyanıp kustu. Şu ana kadar hamileliğin pek de iyi yanları olmadığını düşündü şişmiş gözlerinin etrafındaki koyu panda halkalarını incelerken karar verdi.

Adonis, sözüne sadık kalarak jeti ayarlamış mıydı?

Hiçbir fikri yoktu. Şu anda onunla tekrar yüzleşemeyeceğini biliyordu. Ona söyleseydi, bebeğin hatırı için evliliğini sürdürüleceğini biliyordu, ama bunu istemiyordu. Uzlaşmaya niyeti yoktu.

Yeterince rol yapmıştı.

"O beni sevmiyor, Mouse," dedi, öfkeli kediye seyahat sepetine iterek ve bunun karşılığında bir tırnak izi alarak. "Kimse beni sevmiyor."

Yüzündeki acıma gözyaşlarını silerek, yüksek sesle burnunu çekti ve Adonis dışında onu adadan çıkarabileceğini bildiği tek kişiye gitti.

Çok tutarlı konuşmadı ama Spyros ana fikri anladı: adadan ayrılmak istediğini.

"PR turu harika bir fırsat," diye açıkladı neşeyle, gözlerinin etrafındaki kapaticıların gözyaşlarının neden olduğu en kötü hasarı gizlemesini umarak.

"Adonis bunu senin için ayarlayamaz mıydı? Dün gece geri dönmemiş miydi?"

"Düzenleyeceğini söyledi, belki düzenlemiştir, ama unutmuş olabilir ve onu rahatsız etmek istemiyorum. Bu sabah çok meşgul, her şeyle ...' dedi, sesi önce neşeyle başladı, sonra fısıltıya dönüştü.

"Uçağın yakıt ikmali yapılması gerekecek." "Oh, bu uzun sürer mi?"

"Büyük bir uçak."

Kadın başını salladı. "Peki hazır olduğunda?" "Emrinizde."

"Tamam, özür dilerim..." Kafasını sallayarak yaşlı adamı kucakladı, sonra kedi sepetini ve sırt çantasını aldı.

O gittikten sonra Spyros, yardım çağırmak için bir zili çaldı.

"Hayır, ölmedim," diye bağırdı. "Torunumu getirin. İsterseniz ona öleceğimi söyleyin. Onun hemen buraya gelmesi gerekiyor."

Beş dakika sonra kapı açıldı ve bembeyaz yüzlü Adonis içeri koştu. Büyükbabasını orada görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ölmek üzere olduğunuzu söylediler."

"*Theos!*" Spyros hayıflanarak dedi. "Bu insanlar her şeyi çok kelime anlamıyla alıyorlar. Evet, hepimiz öleceğiz, kimimiz daha erken, kimimiz daha geç, ama bugün değil."

"Sorun ne?"

"Sen, o kadının kaçmasına izin verirsen."

Adonis'in yüzü dondu. "Onun iş yükümlülükleri var."

"Sen bir aptalsın, biliyor musun? Burnunun dibinde olanı, evdeki herkesin görebildiği şeyi göremiyorsun."

"Peki o ne?"

"O kadın sana aşık. Eğer sen de onu sevmiyorsan, bırak gitsin. O daha iyisini hak ediyor."

"Evliliğimiz, senin de anladığın gibi, bir anlaşma. Aşk bu anlaşmanın bir parçası değil."

Yaşlı adam kollarını göğsünde kavuşturdu ve kalın kaşlarını kaldırdı. "Sen öyle diyorsan."

"Öyle diyorum," diye karşılık verdi Adonis, büyükbabasının müdahalesine rağmen sakinliğini korumaya çalışarak.

"Ah, peki, sen en iyisini bilirsin," dedi, tam tersini ima eden bir tonla. "Ona Deb'in sevgilisiyle birlikte öldüğünü söyledin, değil mi?"

"Bu konuyla alakalı değil."

"Neden kendini biraz aptal hissettiğini anlayabiliyorum." Adonis çenesini sıktı.

"O, senin hala diğerini sevdiğini düşünüyor ve benim gördüğüm kadarıyla, bu sana yakışıyor. Bu, kendi duygularını itiraf etmek zorunda kalmayacağın anlamına geliyor çünkü, temelde, sen - ve bunu kendi torunum hakkında söylemekten nefret ediyorum - bir korkaksın."

Yüzünde kafasındaki karmaşık duyguları yansıtan Adonis, bir sandalyeye çöktü. "O beni terk etti."

Yaşlı adam gülümsedi. Torununun sesindeki ikircikli tavrı duyabiliyordu.

"Onun uçması konusunda endişeliyim. Son birkaç haftadır çoğu sabah pek iyi görünmüyor."

Adonis'in sorgulayan bakışları büyükbabasının yüzüne yöneldi.

"Yani...?"

"Hiçbir şey demiyorum. Bu benim işim değil."

Adonis ayağa fırladı ve başını salladı. "Benim işim ve sen manipülatif yaşlı piçsin," dedi ve büyükbabasına yarı gülümsemeyle baktı.

"Hâlâ yeteneğim olduğunu bilmek güzel. Hemşire!" diye bağırdı.

"İlaçlarımı istiyorum."

"İlaçlarını çoktan aldın."

"Bu çocuk beni üzüyor," dedi ve hüzünlü bir ses tonuyla ekledi: "Senin yaptığın karışıklığı sen düzelt, sorumluluğunu al, yoksa düşündüğüm gibi bir adam değilsin. Oh, ve uçağın yakıt ikmali bugün uzun sürecek."

"Affedersiniz, ama bence büyükbabanızın dinlenmeye ihtiyacı var."

Adonis kadını görmezden geldi, büyükbabasına saygıyla başını eğdi ve koşarak yola çıktı.

Sorumluluğunu üstlen. Adonis arabasına doğru yürürken bu sözler kafasında dönüp duruyordu.

Gece boyunca, o gittiğinde özgür olacağını ve kurtulduğunu kendine söylemişti.

Onun memnuniyeti, kafasındaki alaycı sesin "*Özgür ya da belki sadece korkmuş*" demesiyle gölgelendi. Ve o ses doğrudu.

Hayatında bir ilişkiye yatırım yapmaya çok korkak bir adam olduğunu görebiliyordu.

O geldiğinde kız orada olacak mıydı, yoksa çok mu geç kalmıştı? Bu soru, gaz pedalına basarken onu rahatsız ediyordu.

Lizzie, pistin yanında sıcak sabah güneşinde beklerken, Mouse'un acıklı miyavlamaları eşliğinde oturuyordu.

Sinirli bir tıslama sesiyle güneş şapkasını çıkarıp kedi taşıma çantasının üzerine koydu. "Tamam. Birine sorsam ama burada kimse yok!"

Vardı.

Onu gördüğünde kalbinin çarptığını fark etti ve bundan nefret etti.

"35 derecelik öğle güneşinde ne yapıyorsun? Güneş çarpması mı olmak istiyorsun?"

"Gidiyorum."

"Nasıl? Kanatlar çıkarıp uçarak mı?"

"Uçak yakıt ikmali yapıyor. Büyükbaban dedi ki..."

Öfke ve şüpheler, onun gözlerine baktığında aniden kayboldu kızgınlık ve şüpheler aniden ortadan kalktı. Onu kucaklayıp güvende tutmak istedi. "Büyükbabam kendine uygun olanı söylüyor ama şu anda önemli değil. Ben bir aptalım," dedi. "Evet," diye onayladı kız.

"Ve seni seviyorum. Sanırım seni gördüğüm ilk andan beri seviyorum." Ona bakarak, bunu tekrar söylemesini istedi, bunun gerçek olduğuna inanamıyordu... Uzun süredir güneşte kalmıştı zamandır güneşte kalmıştı.

"Deb'i seviyorsun. Anlıyorum."

Sert bir kahkaha attı. "Deb'i sevmiyorum. Deb'i hiç sevmedim. Onu sevmediğim ve o da beni sevmediği için onunla evleniyordum, bu bir evlilikten çok bir hesap tablosuydu," diye düşündü, kendisiyle alay ederek. "Ama o kadar soğukkanlı biri olmadığı ortaya çıktı. Helikopter düştüğünde iki kişi ölmedi, üçüncü bir kişi daha vardı, onun uzun süredir birlikte olduğu, evli bir adam. Spyros bu olayı örtbas etti, nasıl yaptı Tanrı bilir."

"Bu doğru mu? Tanrım, neden bana söylemedin? Neden kendimi ikinci sınıf hissetmeme izin verdin?" diye haykırdı.

"Gurur meselesiydi. Deb beni aptal yerine koymuştu, ki ben de "Öyle," diye kabul etti. "Senin kuzenine hiç aşık olmadım ve sen hiçbir zaman kimseye ya da hiçbir şeye ikinci planda kalmazsın. Bunu biliyordum, sanırım hep biliyordum, ama hayatım boyunca kontrolü elimde tutmaya çalıştım. Artık sana olan hislerimin, ailemin zehirli aşkına hiç benzemediğini biliyorum. Onlara hiç benzemediğimi bilmek ne kadar özgürleştirici, bilemezsin. Biz onlara hiç benzemiyoruz!"

"Elbette değiliz."

Lizzie, sana seni sevdiğimi ve evli kalmak istediğimi söylemeye çalışıyorum çünkü sensiz hayatım karanlık, boş bir yol gibi, düz, tümsekler, virajlar ve dönüşler yok. Sıkıcı. Aptal olduğumu biliyorum

aptal davrandığımı biliyorum ve umarım beni affedebilirsin... Ve bu halkla ilişkiler işi senin için önemliyse, kariyerin önemliyse, yapmalısın."

"Altı hafta boyunca uzaklarda olmamın senin için sorun olmaz mı?" "Seninle gelirim."

Onun cevabı onu güldürdü. "Seni affediyorum, Adonis, ve beni sevdiğin için şanslısın çünkü baba olacaksın." Nefesini tutarak, yüzündeki duyguların değişmesini izledi ve sonunda, onun tepkisiyle ilgili kalan tüm şüpheleri ortadan kaldıran bir ifadeye yerleşti. "Ayrıca, senin duyguların da tamamen karşılıklı."

"Beni seviyor musun?" "Evet."

Derin bir nefes aldı, gözleri kadının düz karnına kaydı, sonra tekrar etti, "Beni seviyor musun?"

Kız başını salladı. "Ve evet, bu sefer gerçekten hamileyim," diye alay etti, onun açık kollarına atlayıp kollarının onu sardığını hissederken.

Uzun, derin ve yorucu öpücük bittiğinde, alnını onun alnına dayadı. "Yaşlı adam haklıymış."

"Spyros?" diye hayretle sordu ve biraz geri çekilerek şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne baktı.

Adonis başını salladı, elini kadının yüzüne koydu ve sevgiyle gözlerine baktı. "Senin hamile olduğunu ima etti. O yaşlı ahlaksız hiçbir şeyi kaçırmaz."

"Sana bebekten bahsedecektim. Sadece önce kafamda bir düzen kurmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Senden bebeği saklamazdım, ama bebek yüzünden seninle kalmak istemedim."

"Biliyorum, ve bizim anne babam gibi olmayacağımızı da biliyorum. Ona her zaman destek olacağız."

"Anlaştık."

Anlaşmayı bir öpücükle mühürlemek uygun görünüyordu, ancak yüksek sesli kedi çığlıkları bunu engelledi.

Ayrıldılar, Lizzie onun ifadesine gülüyordu. "Kabul et gitsin. Son sözü her zaman fare söyler."

"Benim yerimi biliyorum. Belki de burada yeminlerimizi yenilediğimizde, ona yüzüğünü taşıması için eğitim verebilirsin."

"Bence bu biraz fazla olabilir... Yeminlerimizi yenilemek mi? Bunu mu yapacağız?"

"Bence ailemiz, onlardan mahrum bıraktığımız düğünü hak ediyor, değil mi, *yineka mou*? Ayrıca, dünyaya gelinimin ne kadar güzel olduğunu göstermek istiyorum."

O iç geçirdi. Kendini güzel hissediyordu. "O kadar mutluyum ki patlayabilirim." "Bana öp beni."

"Bunu kabul edebilirim!"

SON

"AL, ATTICUS'U TUT," dedi ve babasına sarılmış, koyu renk saçlı bebeği uzattı. Bebek, büyük ve meraklı gözlerle babasına baktı. "Sadece şunu yapmam lazım, evet, bitti," dedi

Lucas'ın ağzını silerken. Gözlerini açmadı.

En azından kişilik olarak çok farklıydılar. Atticus daha gürültücüydü, ilgi istiyordu. Lucas, beş dakika daha büyük olmasına rağmen daha sakin bir çocuktü, ama sinirlenirse gerçekten sinirlenirdi!

Çoğu insan hala onları ayırt edemiyordu. Lizzie her zaman aralarındaki ince farkları görebiliyordu: Lucas'ın gözlerinin açısı ve Atticus'un sağ yanağındaki daha derin gamze. Altı aylık olduklarında, bu farklar doğumdan daha belirgin hale gelmişti.

"Zamanımız var mı...?"

"Bolca," yakışıklı kocası sakin bir şekilde onu teselli etti. "Biz olmadan, ya da en azından çocuklar olmadan vaftiz törenine başlayamazlar." Bakışları ayakkabılarına kaydı ve muhteşem bacaklarında biraz oyalanarak durdu. "O ayakkabılarla iyi olacak mısın?"

"İyiyim," diye sabırla cevap verdi. Hamileliği sırasında onun aşırı gelişmiş koruma içgüdüsüne alışmıştı. Doğumdan sonra daha iyi olmuştu ama hala her köşede gizlenmiş olmayan tehlikeleri görmeye meyilliydi.

Spyros'un önceki hafta gömüldüğü yere doğru yokuş yukarı yavaşça yürüdüler.

İkizlerin yolda olduğunu öğrendiğinde, yeni bir hayata kavuşmuş gibi görünüyordu ve tedavinin ona kazandırdığı ekstra aylar, torunlarının torunlarını görme ve tanıma fırsatı bulması anlamına geliyordu.

Uykusunda vefat etmesi üzücüydü, ama bebekleri ilk kez kucağına aldığında söylediğı gibi, bu süreklilikle ilgiliydi ve onun için bu, ölümsüzlüğü elinde tutmak anlamına geliyordu.

Lizzie, Lucas'ı babasına verirken, Spyros'un istediğı basit haçla işaretlenmiş mezara kır çiçeklerini bıraktı.

İsteğı üzerine basit bir haçla işaretlenmiş mezara kır çiçeklerini

Dikleşti ve Adonis'in yanına yaklaştı, onun varlığının koruyucu sıcaklığının kendisini her türlü zarardan koruduğunu hissediyordu.

"Teşekkür ederim, Spyros," dedi sessizce.

Kocasının gözlerindeki söylenmemiş soruya yanıt olarak, "O müdahale etmese ve manipüle etmeseydi, belki de hiç tanışamazdık" dedi. Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

"Oh, elbette olurduk," diye yanıtladı Adonis tam bir inançla. "Biz birbirimiz için yaratılmışız. Buna yürekten inanıyorum." Başını eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, sonra kollarındaki iki bebeğı de öptü. "Küçük melekler gibiler, ama kiliseye girer girmez ortalığı çığlıklarla doldurmaya başlayacaklarını biliyorsun, değil mi?"

"Oh, bu kesin bir şey." Elini onun koluna koydu. "Ailen gelmediğı için üzülmedin mi?"

"Özellikle değil. Aslında, hiç de değil. İhtiyacım olan her şey burada."

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

